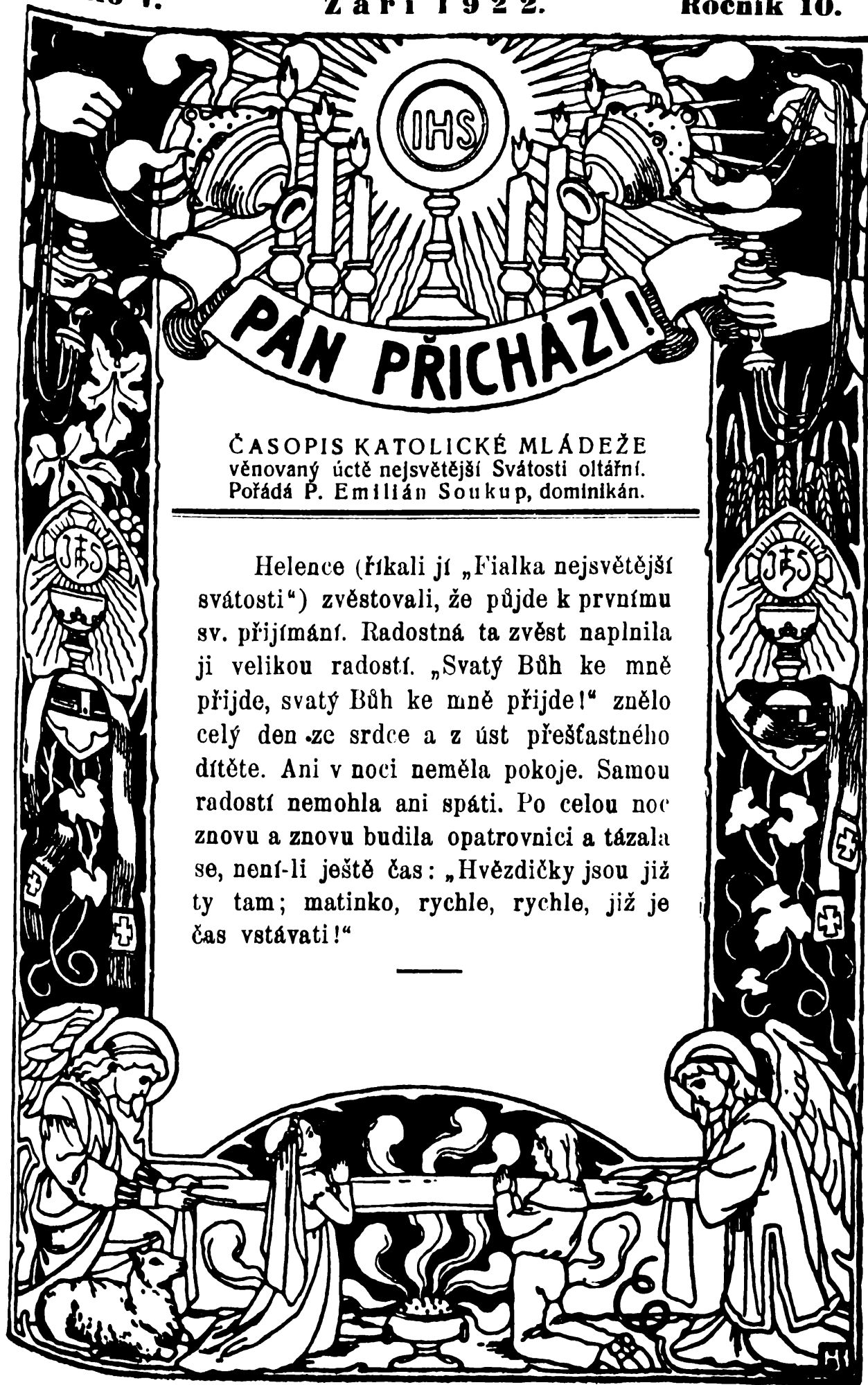

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

Helence (říkali jí „Fialka nejsvětější svátosti“) zvěstovali, že půjde k prvnímu sv. přijímání. Radostná ta zvěst naplnila ji velikou radostí. „Svatý Bůh ke mně přijde, svatý Bůh ke mně přijde!“ znělo celý den ze srdce a z úst přešťastného dítěte. Ani v noci neměla pokoje. Samou radostí nemohla ani spáti. Po celou noc znovu a znovu budila opatrovnici a tázala se, není-li ještě čas: „Hvězdičky jsou již ty tam; matinko, rychle, rychle, již je čas vstávati!“

Či jsi?

Takovou otázku často děti slýchají, hlavně na venkově. Kdo se tak táže, chce vědět, kde dítě žije a s kým žije. Z toho pak sám u sebe si pomyslí, zda je to dítě hodné nebo zlé, šťastné či nešťastné. Ale když po prázdninách se strýček táže svých dětiček, či jsi? — myslí to trochu jinak; dejte pozor, jak.

Sv. Ignác napsal, že celý svět je jako dvě obrovské říše. Prostřed jedné říše stojí ďábel, drží obrovský prapor, na jehož přední straně jsou slova „žádost těla — žádost očí — pýcha života“. Pečlivě zakrýváje druhou stranu praporu, na níž jsou slova „věčná záhuba“, mocným hlasem vyzývá lidstvo, aby jemu sloužilo; že za to dostane se lidem rozkoše, bohatství, slávy.

Prostřed druhé říše stojí Pán Ježíš a milým pokynem vyzývá lidstvo, by sloužilo pod jeho praporem. Na přední straně tohoto praporu jsou slova „odříkání, chudoba, pokora“; na zadní straně září slova: „věčná blaženost“.

To jsou dva prapory, jak o nich píše sv. Ignác. A jako řekl kdysi Pán Ježíš: Nikdo nemůže sloužiti dvěma pánům zároveň, tak jest i zde. Každý člověk žije pod jedním z těchto dvou praporů a slouží jednomu z těchto pánů: buď Pánu Ježíši, nebo zlému duchu. A sice již od malička. Každé dítě již slouží jednomu z těchto dvou pánů, a jest jeho.

Rozumíš nyní otázce „či jsi?“ Znamená: pod čím praporem sloužíš?, s kým žiješ? Žiješ s Pánem Ježíšem, nebo žiješ — s tím druhým? Je to velmi vážná otázka. Děti vědí, co znamená sloužiti Pánu Ježíši. Vědí, že to znamená býti hodnými, poslušnými, pilnými, zbožnými dětmi. A letos chce strýček dětem vykládati, kdo nejlépe slouží Pánu Bohu, kdo nejkrásněji žije s Pánem Ježíšem. Jsou to dívky, které mají rády nejsvětější Svátost oltární a svaté přijímání.

Pěkně, pozorně a pomalu si čítávejte, jak je to krásné, žítí s Pánem Ježíšem, skrytým v nejsvětější Svátosti. A často, aspoň vždy, když přečtete si nové číslo svého časopisku, řekněte si: Či jsem?! Já jsem Pána Ježíše. Jemu sloužím a s ním žiji. Pak řekne Pán Ježíš: „Tys moje dítě milé.“ A to slovo jest nade všechny rozkoše, nad bohatství a slávu celého světa.

Maria Alfonsa:

Pampeliška.

(Z Měsíčkových pohádek).

„Tak, milé květinčky,“ pokračoval příští noci Měsíček, „mezi vámi je rozdíl jako u lidí: jedna máte pěkné, vzácné šaty, jiná chudičké, ale všechny poslal Pán Bůh, aby jemu a lidem k radosti byly. Také člověk, ať chudý či bohatý má dobrou přispěti, užitečným býti. Všechny ani nevoní, ale každá je Bohu milá, stará se o ně, aby nežila nadarmo. Třeba ona Pampeliška, rostoucí lidmi nevšímána podle plotu, kde zahradník nechal část půdy ladem. Mnoho, mnoho bych vám o jejím užítku mohl vyprávěti.“

Jak si na jejím křehkém lístku pochutnávají zlato-žlutá housátka, než uprostřed objeví se svět, a potom kořínek léčivou moc má. Když odkvete a korunka má pěkný čepeček z jemného chmýří, mají dítky veselou zábavu, foukají na ně a závodí s větrem, který je odnáší . “

„Ale, pane Měsíčku, snad byste nevyprávěl o tom hloupém kvítku, kterých je každá pastvina a mez plná, již si ani koza při pasení nevšímne? Ani nevoní, jako já, hezká není, to raději něco hezkého o mně řekněte!“ vyrušil jej prostořeký Tulipánek. „Povídám, nic není po ní!“

„Mlč, domýšlivý Tulipánku,“ nikomu nic pěkného nepřejíš; víš, že věnečkem usmířen byl Boží hněv, jímž mohly býti stíženy i dětičky?“

„Ach, ach, je možno, aby se Ježíšek na dítky, miláčky svoje rozhněval?“ vykřikly květinčky. „Ony přece nemohou za to, jak jsou vychované.“

„Ovšem, nemohou, ale starší, které již několikrát byly u sv. zpovědi a Ježíška přijaly do své duše, mohou mít rozum, mohou vědět, jak mají vděčny býti, co smí činit a co ne. Povím vám dnes o tom.“

Květinčky se stulily k sobě, jako v stařenčině klíně a poslouchaly.

„V jisté vesnici nedaleko vás žil dospělý chlapec, kterému říkali: Hloupáček. Prý je nemotorný, hloupý, ale nikdo nedbal, aby se stal chytřejším a něčemu se přiučil. Myslili, že každý má právo mu nabíti, žádati, aby zadarmo neb za suché jídlo pásal dobytek na obecních pastvinách. Před lety přišel jako sirotek postrkem na obec a poněvadž byli páni, kteří nad ním rozhodovali, moc chytří, usoudili, že hloupým již na vždycky zůstane a hodí se jen k pasení dobytka. Nikdo ho nemiloval, ale on si z toho nic nedělal, myslel, že to tak

musí býti. Nestál zas o lidi a nikomu neřekl, že v jeho srdci roste velká láska, kterou Bůh nedává chytrým tohoto světa: láska k opuštěnému kříži daleko za vesnicí a něha k žlutým květinkám, šlapaným podle cest jako on a jeho dobrota, po celý život.

„Věříte, milé dětičky, že při své lásce k Bohu byl nejspokojenější z celé vesnice? Někdy se ani dosyta nenajedl, od jara do zimy spal pod kolnou na slámě za psí boudou, a přece nereptal, myslil, že je mu ještě lépe než opuštěnému kříži u cesty, kterému ani v zimě nikdo přístřeší nedá, povinné úcty neprojeví. Lépe je mu než Pampelišce, šlapané, posmívané.“

„Oh, já bych spokojený nebyl, nadával bych všem, dokud by mně nedali, co nejlepšího mají. A jak vy, pane Měsíčku, víte, že byl spokojený?“

„Říká se, že zvědavi brzy umrdu, ale povím ti to, Tulipánku! Sluníčko, se kterým se při východu a západu setkávám, vypravuje mi o něm, že celý den si zpívá, hladí kozy a kravičky, nejlepší travičku jim hledá, netýrá je a často Bohu děkuje hlasitě za to, že zůstal — hloupáčkem, neboť viděl, že mnozí z chytrých o Pána Boha nedbají. Jelikož je pokoj a mír jenom v NĚm, spokojení býti nemohli.“

A ještě podle něčeho poznal jsem to: večer, když v dáli vycházím, on stáda honí domů a vždy se u opuštěného kříže zastaví, hladí a líbá nohy Ukřižovaného — k hlavě trním korunované ještě nedosáhne — a šepotá vroucně

„Děkuji ti, Pane Bože, za všechnu tvoji velkou lásku a dobrotu! Dej, abych tě vždycky více a více miloval a nikdy neztratil!“

V oné vesnici bylo mnoho dětiček. Mnohé se staly přes dlouhou válku světovou zlými, tatínci byli na vojně a maminky neměly tolik kdy, aby na ně stále dohlížely. Když se vrátil mír, maminky se těšily, že učitel, který také z vojny přišel, z nich zase udělá hodné dívky, jakými byly dříve. On ale řekl, že Pána Boha není, odstranil ze školy kříž a rozpustil hoši byli rádi.

„Nemusíme-li se báti Boha, ani učitele se báti nebudeme, a co nám může říci, až mu jednou okna vytlučeme?“

Ale maminky to tak nenechaly, dívky neposlaly do školy, dokud kříž na stěně ve škole nebyl zas. Ale někteří chlapci si to již pamatovali a z každého kříže podle cesty posměchy dělali. Tu s plácem a s holí v ruce na ně vyběhl Hloupáček, pasoucí na druhé straně za vodou dobytek. Myslí, že někde na blízku jsou lidé, zakřiknou zlé hochy, ale když tam nikoho nebylo, přebrodil se vodou, zahnal je.

Utekli, ale Hloupáček věděl, že Božímu trestu neujdou a s nimi potom budou trpět také nevinní a těch mu bylo líto. S námahou přivalil dva větší kameny, dal na sebe, vystoupil a hladil Ukřižovaného, prosil, aby nehodným urážky tyto odpustil. Ale, čím odčinití je? Rozhlížel se kolem, rostou-li na blízku kvěinky, že by jimi zakryl rány. Místo bylo vyprahlé, žádné tam růsti nechtěly, jenom pampelišky jako s nebe padlé, zlaté hvězdičky, žlutaly se. Uvil z nich věnec a jím nejenom rány skryl, ale celý kříž ozdobil.

Jeho stádo se spokojeně páslo na břehu. Když byl hotov, pohládl ještě jednou Spasitele šeptaje

„Už se, Pane Ježíši, na dítky nehněvej, ač jsem jenom Hloupáčkem, vím, že je mnoho těch, kteří tě milují, ve svátostánku navštěvují a nikdy hříchem ani hrubostí tebe uraziti nechtějí.“

„Tak smířoval Boží hněv a nebýti pošlapaných pampelišek, nebylo z čeho věnec uvíti. Vážme si proto každé i nejmenší kvěinky a nepohrdejme žádným lidským srdcem.“

„Ach, škoda, že nejsme také pampeliškami, které ozdobily Kristovy rány, usmířily jeho hněv!“ šeptaly si kvěinky.

Nebyl také onen pohrdaný pasáček pampeliškou ?

B. Jílek:

U sv. Otce.

Nenapadlo vám nikdy, proč říkáme papeži svatý Otec? Vždyť v nebi ještě není, zázraky také nekoná, jako je konali svatí, proč tedy jej nazýváme „svatým“?

Znáte dobře onu příhodu u jezera Genezaretského, kdy se Pán Ježíš zjevil apoštolům. Kristus Pán přistoupil k sv. Petru a táže se ho „Šimone, synu Jonášův, miluješ mne?“ A Petr vroucně volá „Pane, ty víš, že tě miluji!“

Ale Kristus Pán opět opakuje svou otázku, jako by mu odpověď apoštolova nestačila: „Šimone, synu Jonášův, miluješ mne více než tito?“ A sv. Petr zaražen opětovanou otázkou a vědom jsa trojího zapření v domě Pilátově, nedůvěřuje již sobě, nýbrž odvolává se na vševědoucnost Pána Ježíše a praví: „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji.“

A po třetí dal P. Ježíš sv. Petrovi tutéž otázku, aby uslyšel z jeho úst opětné ujištění o jeho lásce. Trojí veřejné slavnostní vyznání žádal Kristus Pán od svého apoštola, poněvadž mu chtěl svěřiti úřad nejsvětější, úřad pastýře beránek a ovcí

svých, poněvadž jej chtěl ustanoviti svým zástupcem na zemi a papežem ve své církvi. Sv. Petr měl míti tutéž moc, jako měl Kristus Pán, věřící měli ho poslouchat tak jako Krista Pána.

Sv. Petr umřel, byv v Římě ukřižován. Nový biskup římský stal se jeho nástupcem, obdržel tutéž moc jako měl svatý Petr, stal se Otcem všech křesťanů. A proto i nynější papež, jenž je nástupcem sv. Petra, má tutéž moc a táž práva; i on je viditelným zástupcem Krista Pána, a pro tento svatý úřad je nazýván „svatým Otcem“. Nazýváme jej Otcem, protože zastupuje Krista Pána, který je Otcem všech křesťanů.

Kristus Pán byl Otcem zvláště dítek. Miloval dítky a proto děti milovaly Jej. Bral je na svůj klín a žehnal jim. A když apoštolové odháněli děti od Pána Ježíše, aby mu popřály klidu po celodenním kázání, Kristus Pán jim s výčitkou pravil: „Nechte maličkých přijít ke mně.“ On byl pravý přítel dítek.

A papež miluje též dítky jako Kristus Pán. I on je vašim přítelem, vašim Otcem. Sv. Otec Pius X. miloval velice děti, proto jim dovolil, aby mohly co nejdříve a co nejčastěji přijímat Pána Ježíše do svého srděčka. Jeho nástupce papež Benedikt XV., jenž zemřel před několika měsíci, projevil svou lásku k dětem tím, že posílal ve válce i po ní peníze do všech zemí, kde trpěly děti nouzi a hlad. Také na vás, české děti, nezapomněl. Proto se modlete za jeho duši, aby mu Pán Bůh odměnil jeho lásku k vám. A konečně nynější sv. Otec Pius XI., dříve než se stal papežem, působil mnoho let mezi dětmi jako jejich vychovatel a učitel. Je tedy papež především vašim Otcem.

Papež bydlí v paláci vatikánském u chrámu sv. Petra, který jsme si již prohlédli. Dnes navštívíme Vatikán a při tom uvidíme sv. Otce. U brány paláce stojí voják, ale málem byste se ho lekly: má takové divné šaty, že jste je nikde ještě neviděly, na hlavě má plechovou přilbu a v ruce kopí, halapartnu. Takové vojsko míval papež, když byl králem Říma; nyní tito vojáci udržují jen pořádek v papežském paláci.

Pak nás zavedou nahoru do jednoho pokoje, kde uvidíme sv. Otce. Je zde mnoho pokojů krásně vyzdobených a vymalovaných. Některé jsou určeny pro zvláštní slavnosti, proto je tam papežský trůn. Po chvílce čekání přichází papež. Je oblečen v bílou kleriku, na hlavě má bílou čepičku. To proto, aby se naznačilo, že je zástupcem Krista Pána, jenž byl bez nejmenšího hříchu, a proto že i on má žítí svatě, aby život jeho byl čistý, bez poskvrny. Na prsou má zlatý kříž, který

mu připomíná, že má vždy tak jednati, jak jednal Kristus Pán, a raději umřítí, než učiniti něco, co by mohlo Krista Pána zarmoutiti. O velikých slavnostech nosívá na hlavě při mši sv. trojí korunu, zvanou tiaru, která značí trojí úřad jemu svěřený: učitelský, kněžský a pastýřský neboli královský.

Sv. Otec kráčí od jednoho k druhému, každému dá políbiti ruku a každému dá požehnání.

Nezapomeneme nikdy na tuto chvíli, kdy nám požehnal sám Pán Ježíš v osobě svého náměstka, za něhož se budeme modlit, zvláště ve svátek sv. Petra. Vždyť tím splníme jen svou povinnost vůči svému Otci.

Ze života pro život.

Z lásky k Ježíškoví. Ke sv. zpovědi přistoupila holčička a prosila též o dovolení, aby směla přistoupiti i druhého dne ke sv. přijímání. Zpovědník se jí mimoděk otázal: „A proč chceš jíti k sv. přijímání?“ „Z lásky k Ježíškoví!“

Cti otce svého i matku svou . . . Jistý pan farář měl velmi hodného ministranta. Velební páni říkají, že prý hodný ministrant je velkou vzácností. Ministranti, co tomu říkáte? Přijímal často se svojí matičkou Tělo Páně a vůbec byl všem vzorem a příkladem. Tu pojednou musila maminka odejeti do města na operaci. Zde zemřela. Tatínek byl velmi chudý a proto nemohl maminku dát převéztí domů. Ale hodný ministrant věděl pomoci. Měl uspořádaných 40 korun. Dlouho je stádal na šaty a boty. Slzičky mu sice stály v očích, ale přece statečně je dal tatínkovi, aby mohl zaplatiti převezení maminky. A krásně dodal: „Aby mohla ležeti vedle našeho kostelíčka, kde jsme spolu chodili ke sv. přijímání a kde byla vždycky tak šťastna.“

Moudrý kvítek. Dítě pozorovalo v zahradě veliký květ slunečnice, kterak z rána se obrací v tu stranu, kde slunce vychází, a k večeru zase jest obrácen k zapadajícímu slunci. I távalo se svého otce, proč se tak děje. Dobrý otec odpověděl: Ten květ ti ukazuje, abys každého rána svou první vzpomínku Bohu obětoval a večer zase svou poslední myšlenku Bohu dal. — Jak krásné a pravdivé slovo!

Hošík asi desíletý, když se večer vracel domů, potkal protestantského pastora, který ho zastavil a otázal se: „Odkud jdeš milý chlapče?“ — „Z fary.“ — „A co jsi dělal na faře?“ — „Poslouchali jsme pana faráře, který krátkými přednáškami připravuje nás k prvnímu svatému přijímání.“ — „Ty se také připravuješ?“ — „Ano, doufám, že se mi té milosti dostane.“ — „A děláš to rád?“ — „Velice; dlouho již toužím po svatém přijímání a připravuji se, jak mohu nejlépe.“ — „Ach, jak jsi pošetilý! ty ještě věříš, že v posvěcené hostii, kterou ti kněz podá, je skutečně Pán Bůh?“ — „Opravdu, tak věřím.“ — „Ach synečku, ty se nemodlíš pozorně! . . . Řekni mi, dovedeš Otčenáš?“ — „Dovedu . . .“ — „Prosím tě, řekni mi jej.“ — „Otče náš, jenž jsi na nebesích . . .“ — „Dost. Co říkáš těmi slovy?“ — „Že Bůh je na nebi.“ — „Jak tedy, když je na zemi může býti v posvěcené hostii?“ — Chlapec se zarazil a chvíli přemýšlel; pak se otázal: — „Prosím vás, pane, můžete mi říci Věřím v Boha?“ — „Ovšem: Věřím v Boha Otce všemohoucího . . .“ — „Dost, dost: pane, co říkáte těmi slovy ‚Otce všemohoucího‘?“ — „Že Bůh může učinit všechno, co chce.“ — „Jestliže tedy Bůh může učinit všechno, co chce, může býti i na zemi i v posvěcené hostii.“

Není tomu tak? — Pastor zahanben nad svým rozumováním se vzdálil a chlapec radostně pospíchal domů.

Třetí přikázání. Dítě připravující se k prvnímu sv. přijímání, slyšelo od pana faráře, že pracovati v neděli je hřích. Jednou v neděli vidělo milé děcko svého otce, jak pracuje v potu tváří; i řeklo mu prostince: „Tatínku, dnes je neděle.“ — „Ano,“ odpověděl otec. — A dítě zase: „Nevíš, že je to hřích v neděli pracovat?“ — „Ano, ale také v neděli chce se jíst, jako každý jiný den: bez práce nejsou peníze, a bez peněz není chleba.“ — „Dobře, odpovědělo dítě živě, nepracuj, tatínku; já dnes jíst nebudu.“ Otec dojat, zanechal práce a již nikdy více den sváteční neznesvětil.

Poslední odpověď. Matka ptala se svého synáčka před prvním sv. přijímáním: „Jeníčku, dítě mé, co řekneš Pánu Ježíši, až k tobě přijde?“ — „Mamičko,“ odpověděl, „neřeknu mu nic!“ — „A proč mu nic neřekneš?“ — „Ach, mamičko, mám ho tolik rád!“ — Krásná, hluboká odpověď na rtech dítěte i dospělého: milovati Pána Ježíše a milovati ho co nejvíce, to jest to nejdůležitější a nejmilejší Pánu Ježíši, co od nás žádá.

Pilný Slávek.

Slávek měl tuto zásadu: „Chci se přemáhati.“ Na první volání matky vyskočil z postele. Když se umyl, učešal a pomodlil, zopakoval si učení a posnídal.

Do školy přišel včas, ani pozdě ani příliš brzy. Byl pozorný, bedlivě poslouchal výkladu pana učitele. Často sice cítil pokušení, aby šeptal, nebo ho dráždila zvědavost, aby se ohledl nebo aby zevloval oknem. Ale přemohl se. V přestávce se veselil a hrál s ostatními. Jakmile však zazněl zvonek, nechal hraní a spolužáků a pospíchal do třídy. Po škole šel nejkratší cestou domů, kde pak pomáhal matce a pracoval na školních úkolech.

Byl spokojen s tím, co matka uvařila, nevybíral si, jedl vše, i když mu leccos nešlo na chuť. Zvláště pak přemáhal se v pití. Nikdy neokusil vína, piva, zřídka limonádu nebo jiné vzácnější nápoje. Stačila mu čistá, jasná voda, která rozumu nekalí.

A co se stalo ze Slávka? — Znameníť muž, jenž pílí a sporiivostí dosáhl vlivného a váženého postavení, jenž nedal se strhnouti chvilkovými nápady a chťiči ani pomluvami, zkrátka pravý charakter.

Chceš se též státí dokonalým, vzorným mužem? Uč se tedy z mládí přemáhati se jako Slávek a s požehnáním Spasitelovým podaří se to i tobě!

CASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

Jak se děti stanou šťastnými.

Upravil P. V. Vošahlík, C.Šs. R.

Nápis tohoto článku se vám jistě líbí; šťastnými se státi — ó, to vy byste tak rády. Ano, a já vám přeji, abyste vždycky byly šťastnými, veselými a spokojenými; neboť, milé děti, já se vám přiznávám: mám vás ze srdce rad.

Dušinky drahé, pojďte, já vám budu vypravovati: „kdo vás učiní šťastnými, kdo jest Pán Bůh, a kde jest; a potom budu vám vykládati o malé Terezii, jak byste ji mohly následovati a šťastnými se státi jako ona“.

Naslouchejte pozorně, milé děti, zapamatujte si všechno dobře a vypravujte to dále, aby také jiné děti, vám známé a spřízněné, staly se šťastnými, abyste vy všechny — jako malá Terezie — působily hodně mnoho radosti svým rodičům, svým vychovatelům a všem, kteří se o vás starají a vám jsou drazí a milí, vlastně však milému Pánu Bohu.

Kdo mi dá štěstí?

Před časem byl jeden král s královnou v pohanské zemi, a ti měli jednu dcerušku. Lidé nazývali tu dcerušku „dcerušku slunce“, protože se každému velice líbila a protože všechno kolem ní skvělo se leskem a nádherou. Nic jí nechybělo. Čeho si jen přála, všechno jí bylo ihned vyplněno. Ale přec tato „dceruška slunce“ nebyla šťastna. Velmi často byla smutná, rozmrzelá a podrážděná. Král, a zvláště královna, byli velmi nešťastní, protože ze svého dítěte měli tak málo radosti.

Jednoho dne dali svolati všechny věštce a kouzelníky a zároveň doktory z velikého království, představili jim „dcerušku slunce“ a pravili: „Naše dítě má všechno, čeho se mu zachce, ale šťastné není, a proto ani my, ani naši poddaní nemůžeme býti šťastnými. Radte se pilně a rozvažujte pečlivě, abyste našli prostředek a způsob, jímž by se „dceruška slunce“ stala šťastnou.“

„Dceruška slunce“ dosud nevěděla, proč byla vždy nespokojena a ve špatné náladě. Nyní ze slov rodičů se dověděla, co je vlastně toho příčinou. Chuderka — byla nešťastná! Nyní cítila prázdnotu a opuštěnost ve svém srdci, takže z bolesti a zármutku hlasitě volala k doktorům: „Kdo mi dá štěstí? Kdo mne učiní šťastnou?“

Toto volání dojalo srdce doktorů, i přinesli všechny své kouzelné léky a léčili ubohé dítě všemožným způsobem, až se to i královským manželům zdálo býti mnoho. Když žádné léky nepomáhaly, byli vyháněni zlí duchové, konaly se modlitby a prosby k pohanským bohům té země, ano byli těm bohům dokonce i lidé obětováni, i zvířata. Ale „dceruška slunce“ šťastna nebyla.

„Kdo mi dá štěstí? Kdo mne učiní šťastnou?“ volala královská dceruška vždy hlasitěji do světa. A druh tázal se druhá: „Nevíš, jak se „dceruška slunce“ může stát šťastnou?“ Tak se tázali jednoho dne jakéhosi starce, který přišel z daleké země. Tento se na několik okamžiků zamyslíl a potom pravil: „Před několika lety jsem byl v sousední říši a tam jsem poznal dovedného a učeného doktora, který uměl činit lidi šťastnými; každého učinil šťastným, kdo k němu přišel.“ Nedali mu ani domluvití a vedli jej hned ke králi.

Zde byli opět shromážděni věštci, kouzelníci a doktoři, a když stařec vstoupil, slyšel „dcerušku slunce“ volati: „Kdo mne učiní šťastnou?“

„Slyš, královské dítě, ty zářící slunce naší země,“ pravil

stařec, „v sousední říši jsem poznal před několika lety znamenitého doktora, který všechny učinil šťastnými, kdo k němu přišli. Přijel přes velkou vodu v podivném domě (totiž v lodi), a jak říká, chce všechny lidi učiniti šťastnými.“ „Kdo jest ten muž a jak vypadá?“ tázal se král. „Je běloch, má dlouhé vousy a nosí černý šat.“

Rychle poslal král své přední úředníky do sousední říše, rozkázal, aby s sebou vzali bohaté a vzácné dary pro nového doktora, aby přišel a „dcerušku slunce“ učinil šťastnou.

Za půl roku vrátili se královští vyslanci a s nimi přišel hledaný doktor, ve kterém poznáváme katolického kněze. Když jej spatřila „dceruška slunce“, volala ještě hlasitěji než dříve: „Kdo mne učiní šťastnou?“

Všecky oči byly nedočkavě upřeny na kněze. On odpověděl jasně a zřetelně: „Pán Bůh jediný tě může učiniti šťastnou, neboť jej poznávati a milovati, jemu věrně sloužiti, obsahuje v sobě největší a nejkrásnější tajemství a naplňuje srdce nesmírným štěstím.“

Jaká jsou to mnohoslibná slova, která cizinec se skálopevným přesvědčením hlásá! Nikdo ani slovíčkem neodporuje. Konečně dítko pozvedá svého hlasu a táže se: „Kdo jest Pán Bůh, a kde jest?“

Nyní vypravuje kněz „dcerušce slunce“ o milém Pánu Bohu, nejdobrotivějším ze všech otců, o milém Ježíškovi, božském Příteli dítek, o jeho lásce, jeho utrpení, jeho smrti, a „dceruška slunce“ pláče radostí a štěstím.

Když král a královna viděli, že jejich dítko prolévá slz radosti, řekli: „Květinka naší země znova rozkvétá, naše dítko probouzí se k novému životu. Od nynějška měla by se naše dceruška jinak jmenovati: Ne „dceruška slunce“, nýbrž „dítko Boží“.

„Dceruška slunce“ tázala se kněze, zdali byly už na světě jiné dítky, které milému Pánu Bohu sloužily a byly šťastné. Když jí kněz odpověděl, že bylo mnoho, velmi mnoho svatých dítek, které byly pravými dítkami Božími, to prosila: „Ó, vypravuj mi, jaký život vedly a jak se chovaly, abych se mohla státi šťastnou stejně jako ony.“

Dobrý kněz vypravoval nyní o malé Terezii od Jezulátka všechno, co jen věděl. Nábožně poslouchala „dceruška slunce“, věrně následovala příkladu malé Terezie a stala se opravdu ctnostnou a zbožnou.

Bylo to 30. září 191^{*}; právě se večer zvonilo klekání,

když byla „dceruška slunce“ pokřtěna, stala se opravdu dítkem Božím, a jest nyní nevýslovně šťastna. — — —

Předrahé dítky! „Dceruška slunce“ měla všechno, čeho se jí jen zachtělo. A přece nebyla šťastna!

Věřte mi, vy také, i kdybyste skutečně dostaly všechno, čeho si vaše srdéčko žádá, nemůžete nikdy býti šťastnými, leč jen, milujete-li srdečně Pána Boha a sloužíte-li mu věrně a svědomitě, jako to činila „dceruška slunce“ a před ní malá Terezie.

A to vy chcete, vidím to na vás. Ale tážete se mne napřed: „Kdo jest Pán Bůh, a kde jest Pán Bůh?“

Chcete míti klíč ke štěstí. Klíčem jest poznání Pána Boha; neboť kdo Pána Boha zná, ten jej miluje; kdo Pána Boha miluje, ten mu slouží; kdo Pána Boha miluje a jemu slouží, ten je vždycky šťasten. Dávejte tedy pozor zvláště na to, co vám příště povím o milém Pánu Bohu.

V ruce Boží.

Když je dítko v nebezpečí, když potřebuje pomoci, když je mu smutno, chytá se ruky otce, matky. Věří, že když bude se držeti této ruky, že bude jako v ní schováno a nic se mu nestane. Věří, že ruka otcova je silná, by zachránila. Věří

dítko, že matčina ruka jest měkká, milá, by vždy potěšila. Dokud má dítě ruku otce a matky, je šťastno. Ale někdy jest i otcova ruka slabá, někdy ani matčina ruka nedovede dáti útěchu. Co tu si máme počítí?

Jest ještě jedna ruka, která pomůže i proti nejsilnějšímu, která dovede potěšiti a vrátiti člověku pokoj i v největším smutku. To jest ruka Boží. Říkáme „ruka Boží“, třebaže víme, že Bůh náš nepotřebuje těla, by nám pomáhal. Když říkáme „ruka Boží“, myslíme moc Boží, lásku a dobrotu Boží, nebo také přísnost Boží na zlé lidi.

Ano, kdybychom vždy měli ruku Boží blízko, bychom se ji mohli zachytiti ve slabosti a když je nám smutno — ó, to by nám bylo dobře. Děti, milé děti, slyšte dobře: Máte zcela blízko mocnou a laskavou ruku Boží, velmi snadno se ji vždy můžete zachytiti. Kde jest? Tam jest, kde jest Pán Ježíš. Víte, kde jest Pán Ježíš?

Když Pán Ježíš přichází k člověku ve svatém přijímání, tu Bůh, Syn Boží podává člověku svou ruku. Podává ji na pomoc a k útěše.

Jak mocná jest ruka Pána Ježíše? Vztáhl ruku nad bouřenými vlnami jezera — a nastalo ticho. Vztáhl ruku nad nemocného, a síla nemoci zmizela, vrátilo se zdraví. Vztáhl ruku nad mrtvým a vrátil se mu život.

Jak těší ruka Pána Ježíše? Hleďte jen, jaká jest v ní hluboká rána! Tu ránu dal si udělati hřebem, když byl na kříž přibit. A jen proto si ji dal udělati, aby potěšil všechny lidi, aby jim vrátil nebe, aby jim ukázal, že není bolesti, kterou by nechtěl utišíti.

Děti milé, kde jste, když jdete ke stolu Páně, když zbožně se modlíte před svatostánkem? Jste v ruce Boží, v mocné a měkké ruce Pána Ježíše. A tam že by nebylo vám nejlépe?

Proč tam tedy více nechodíte?

M. ALFONSA:

O Tullpánkovi.

(Z Měsíčkových pohádek.)

Měsíček chodil do zahrady na besedu každý den, když všechno již usnulo, jenom hvězdičky bděly s ním a vyprávěly si a smály se tomu co právě slyšely. A víte, co to bylo? Inu něco o nich! Tam daleko, hluboko pod nimi ve světě, u otevřeného okna chaloupky, stála maminka s děvčátkem v náruči. Nechtělo jít spát, stále na ní žadonilo pohádky a když řekla, že nezná již žádné, usmálo se, ručkama zatleskalo a řeklo: „Tak já ti, moje zlatá mamičko, povím krásnou pohádku o hvězdičkách.“

Usmála se a svolila. Malička si položila hlavu na její rameno a počala vyprávěti pohádku, která se v její hlavičce právě zrodila:

„Tak byl jednou jeden Pánbíček a ten měl v nebi moc hvězdiček a nevěděl, co má s nimi dělat. Ale jednou piletěl andělíček, ktejý jád utíkal z nebička na svět a Pánu Bohu vypjával, že v noci je na zemi velická tma, lidé se bojí stjašidel, aby jim dal nějaká světélka, tjeba hvěz-

dičky. Když jim jetl, že ano, každý andělíček chytil jednu a zapíchl ji na stjop nebička a už se lidi nebáli. Ale, potom každou sobotu musili hvězdičky leštit sidolem, aby se hodně leskly. Měli s tím pjáce moc a moc, ale konali ji jádi.

Ale jednou jednomu jedna spadla a jozbila se a pjotože tam byla papíjová zem, já sem se pjopadla až sem a..."

A položila hlavičku a... spala. Nejbližší hvězdička, která to uslyšela, nemeškala a honem jiným pověděla a ty zas Měsíčkovi, když šel na besedu ke kvěťinkám. A Měsíček kvěťinkám v zahradě všechno řekl. Kvěťinkám se pohádka malého děvčátka líbila. Jenom Tulipánek odpovéděl, že tomu nevěří a vůbec, že nevěří ničemu z toho, co Měsíček vyprávěl; že pohádky nejsou, proto on v pohádky nevěří.

Měsíček mu na jeho řeči nikdy neodpovídal, ale tentokráte ano.

„Říkal jsem ti, Tulipánku, kdo je zvědavý a prostořeký jako ty, ten že je hloupý a kdo nemá rád pohádky, neví nic o kráse a dobru, statečnosti a ušlechtilosti, která se v nich podává. Dávno již jsem chtěl kvěťinky zavésti ke Královně pohádek do podzemní říše, nikdy však se mně k tomu nezdála doba tak vhodná, jako dnes. Nuže, chcete-li, ukáži vám všechny krásy a taje oné říše a vy potom, až vám všechny pohádky vypovím, nebudu chodit na besedy sem, budete vše vyprávěti dětem svým a vnoučatům. Uchystejte se, za chvíli vyjdeme!"

Všechny kvěťinky hned se do lepších šatů strojily, hladily a chladnou rosou omývaly, aby se líbily Královně pohádek a jejím princeznám tančícím s trpaslíky okolo jejího trůnu. Než se uchystaly, od každého druhu jedna, Měsíček hovořil:

„Smutno bylo by ve světě bez pohádek. Život dětský neměl by žádných radostí a zábav, které by vystihly krásu jejich. Nic by v nich nedovedlo vznítit touhu po statečných činech a hrdinství a vytrvalosti, princů a princezen, ukázati následky nešlechetnosti zloby. Bez pohádek bylo by mládí zachmuřené, mysl dítek a mládeže lačnila by po knihách zhoubných, jen aby uklidněny byly jejich těkavé duše.

Královna pohádek zná srdce lidská. Když večerní stíny jako předvoj noci jdou a lůžko z hvězd stkané vyhledává, by odpočinula sobě, tu z jejich rtů pohádky plynou a jako sněhové vločky rozlétnou se, zachyceny jsouce jásotem dětí a srdci dospělých.

Nikdy jí vyprávění neunaví, stále svěží je a krásná a usmívá se nejlibezněji, když motýlci obklopí ji a třepotajíce křidélkami jako nedočkavé dítky ručkama, také naslouchají. Nejen oni, ale i trpaslíci na stupních trůnu, či kolem hvězdného lůžka schoulí se a hledí na tichý úsměv princezen, které objímá, k hrudi tulí Královna.

Pozvala mne do své říše a tu mne napadlo, že i vy, kvěťinky milé, byste rády viděly pohádek skryše a taje, vezmu vás s sebou, ale pravím předem: nikdo z vás nesmí býti zvědavý, neposlušný, toho Královna pohádek nesnese a trestá hned. Nuže, milé kvěťinky, seřadte se již a půjdeme..."

Kvěťinky poslechly, některé však navrhly, že by Tulipánek měl zůstatí doma, je neposedný a zvědavý, neumí poslouchat. Ale on tolik prosil, že jej Měsíček přece vzal. Pojednou zdálo se jim, jako by křídla měly, tak lehce vznášely se nad zahradami a domy a brzy již neviděly kolem sebe ničeho, jenom hvězdné noční nebe... A když se hodně dlouho vznášely, spatřily v dáli veliký jas, až je očka bolela, clonit si je musily.

„Pane Měsíčku, to tam svítí Sluníčko?" ptal se Tulipán.

„Mlč, ty nedobrý, zapomněl jsi, že nikdo nesmí býti zvědavý? Ještě

dobře, že jsi to řekl tady, o něco dále mohlo to mít následky zlé. To není slunce, nýbrž brána křišťalového zámku, v němž Královna pohádek vládne. To, co se zdá obláčky kolem, jsou zahrady, plné květů bílých a vánek je kolébá a šumí nad nimi a na svých perutích pohádky roznáší do světa.

Nyní však ticho již a pamatujte si vše, co jsem řekl, nechcete-li, aby byla naše cesta marná," doložil ještě, když se blížili k zámku. „Od této chvíle nesmí zde zazníti hlas pozemský, neboť v tom hlase se může chvěti ozvěna klamů a zloby lidské, již však nesmí býti poskvrněna říše pravdy a krásy.“

Květinky rády mlčely, Tulipánek si jazýček držel mezi zuby, aby se neprořekl a nedostal bití, které mu květinky slibovaly po celou cestu, pokazí-li jim všechno svou všetečností.

Když stanuly u zlaté brány, byly již květinky uvyklé na ten lesk a zář. mchly kolem sebe hledět volněji a jdouce do ní zřely kolem sebe krásu, o jaké nesnily. Netřpytily se tam stěny zrcadly a křišťály, drahokamy, ale všude nakresleny byly pohádky a tak pěkné, jakých nikdo neslyšel. Když vyšly z chodby na nádvoří, myslily, že již brzy přijdou před Královnu, obklopenou princeznami, vílami a trpaslíky a zatím přes jezero musily na druhou stranu. Lodičky z mořských mušlí čekaly na ně u pobřeží, když usedly, vesla zlatá rozkolébala je, vlnky rozčeřila.

Bělostné labutě, podobající se zakletým princeznám, líbezně, ale smutně zpívaly a nedaleko nich na maličkém ostrůvku přikovaný byl sedmihlavý drak, svítící očima, ohněm v bezzubé tlamě. Lekniny bílé plovaly kolem nich a skrývaly se v kapradí.

Ach, to bylo krásy kolem a Tulipánek by se byl rád aspoň jedním slovem na ni optal pana Měsíčka, jakmile však vzpomněl na to bití, přešla jej chuť. Když dopluly na druhý břeh, uviděly zámek ještě krásnější, ze samých květů a vstoupivše do předsíně Královniny komnaty, myslily, že vešly do rajske zahrady. Tak pěkně to bylo kolem nich, stěny, strop, vše z vonných květů a podle cesty čarokrásné květiny, jakých ještě nikdo na světě neviděl. Ale — u každé zářivý nápis:

„Nedotýkati se nás, ani k nám nevoneť!“ Však hned, jak vstoupily, pan Měsíček se na květinky významně podíval, na Tulipánka zahrozil a ten honem si stoupl do poslední řady, aby na něho nikdo neviděl. Chtěl si totiž přivonět k jedné květině a právě, když se měly otevřít dveře do komnaty Královny pohádek, podařilo se mu to. Vůně její byla však tak silná, že musil v oné chvíli hlasitě zakýchnout, hned nastal velký hřmot jako při zemětřesení, tma a květinky pojednou cítily, že padají do temné hlubiny. V letu dávaly pozor, by se jim nic nestalo a když dopadly na záhony, ráno se na nich probudily a viděly, že Tulipánek leží vedle nich zlomený a zabitý, poznaly, že je to trest za jeho neposlušnost a zvědavost, která zavinila, že nesměly vstoupiti do pravé komnaty Královny pohádek, viděti, slyšeti o kráse a dobru, o nichž jim chtěla vyprávěti.

V. S.:

Poslední napomenutí pečlivého otce.

Mladík jedináček měl se odebrati do světa na zkušenou. Se slzami v očích loučil se s otcem a s matičkou. Naposled poklekl před otcem na prahu dveří a prosil o požehnání. S pohnutím vložil otec ruce na synovu hlavu a chvějícím se hlasem pravil: „Žehnejž tobě všemohoucí Bůh! Aby se však splnilo na tobě požehnání, nezapomeň nikdy na to, co ti nyní řeknu: Modli se každý den, ráno i večer. Přijímej měsíčně svátost pokání a velebnou Svátost oltářní. Boj se jen hřichu! Budeš-li to činiti, Bůh ti požehná, a hodný a zachovalý vrátíš se domů.“

Uteklo osm let. Syn vrací se do rodného domu. Otec však již zemřel, odpočívá na Božím poli. Zato raduje se staříčká matka z návratu nezkaženého syna a vše tiskne ho na věrné srdce. Brzy po synově návratu nalezla v jeho modlitební knize listek se slovy: „Modli se každý den, ráno i večer. Přijímej měsíčně svátost pokání a velebnou svátost oltářní. Boj se jen hřichu!“ — Slza skanula matce na listek, když vtom vešel syn do světnice. Spatřiv listek v matčiných rukou, pravil: „Tento listek je příčinou mého štěstí. Kdykoli jsem vzal v neděli knihu do ruky, znovu jsem pročetl poslední slova zesnulého otce. Četl jsem je s rozvahou a přesně jsem se jimi řídil; tak došel jsem štěstí. — Čest takovému synu! Cti otce a matku, a dobře se ti povede na zemi.“

Z a d m i n i s t r a c e :

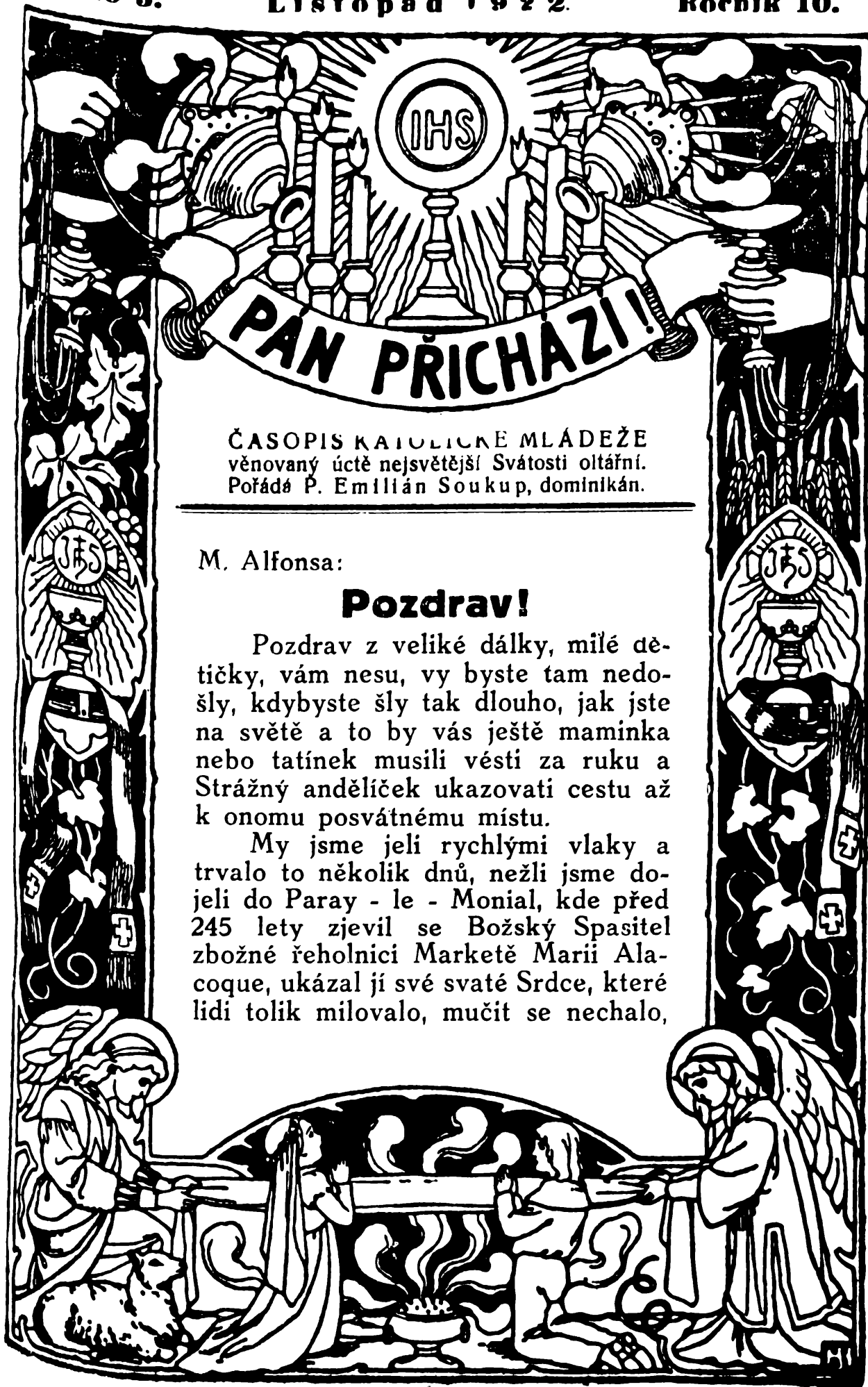
Dvě koruny a čtvrt třetí
posílejte ihned, děti!
Sic nepošlu čísla nová
a budu zlá! Rosíková.

Objednejte krásně sešité loňské ročníky pro sebe nebo pro své známé za 2 Kč 50 h. Matice cyrilo-metodějská, Olomouc, Wurmova 16.

Milé děti! Slečna, která vám posílá každý měsíc váš časopis, je již s dychtivostí čekáte, vás prosí, byste si každý umínili získat aspoň jednoho odběratele, je vás pěkná řada, ale ať je vás jednou tolik. Pak mám také krásné kalendáře. Poproste tatínka nebo maminku, ať koupí kalendáře pěkné, které vydává Matice cyrilo-metodějská. Máme 3 druhy kalendářů. „Poutník svatohostýnský“ s krásným obrazem Panny Marie a „Stráž Moravy“ s vyobrazením Orla. Potom „Velký kalendář Matice C. M.“. První dva stojí brož. Kč 9.50, vázané Kč 11.50, „Velký kalendář Matice“ stojí brož. Kč 15, váz. Kč 17. Doufám, že mě, děti, jistě uděláte radost a poprosíte, abyste měli doma kalendáře matiční. Objednejte je u Matice cyrilo-metodějské v Olomouci.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

M. Alfonsa:

Pozdrav!

Pozdrav z veliké dálky, milé dětičky, vám nesu, vy byste tam nedošly, kdybyste šly tak dlouho, jak jste na světě a to by vás ještě maminka nebo tatínek musili vésti za ruku a Strážný andělíček ukazovati cestu až k onomu posvátnému místu.

My jsme jeli rychlými vlaky a trvalo to několik dnů, nežli jsme dojeli do Paray - le - Monial, kde před 245 lety zjevil se Božský Spasitel zbožné řeholnici Marketě Marii Alacoque, ukázal jí své svaté Srdce, které lidi tolik milovalo, mučit se nechalo,

kopím probodeno a přec — nebylo milováno tak, jak toho zasloužilo.

Šťastné řeholnici se zjevil několikrát a jednou řekl: „Mé srdce je tak naplněno láskou k lidem, že nemůže ohně lásky utajiti v sobě. Tvým prostřednictvím mají býti lidem zjeveny poklady mé lásky, aby z nich čerpali a jimi se obohatili.“

A jindy opět:

„Ejhle srdce, které lidi tolik milovalo, které ničeho neopomenulo, ničeho se nelekalo, které i sebe úplně ztrávilo, jen aby svou lásku lidem dokázalo.“

Lidé už před tím o Jeho lásce věděli, ctíli Srdce přesvaté od probodení kopím na Golgotě, ale chladně, bez větší, vřelejší lásky. Teprve po tomto zjevení si uvědomili, že nevděčnými byli, a od té doby šířila se vroucí, zvláštní úcta k Němu po celém světě. Šťastným se nazývá každý, kdo může políbiti práh oné posvátné svatyně, slzami skropiti místo nejpamátnejší po Golgotě a místech, ve kterých Kristus jako člověk žil.

Před hlavním oltářem stojí skleněná rakev s ostatky blažené, šťastné dívky-řeholnice Markéty. A víte, milé dívky, proč ji Bůh vyvolil k dílu tak velkému, učiniv ji nejšťastnější ze všech lidí na světě v oné době? Mohl si zvoliti také někoho jiného, vždyť hodných, zbožných lidí je vždycky dosti na světě. Bůh ji chtěl odměniti za její velikou lásku k nejsvětější Svátosti oltářní, neboť ona ji nejen ctíla, ale také věřila pevně a svatě, že je v ní skrytý sám Bůh, sama Láska, která se při poslední večeři s apoštoly dala za obět.

A milovala Svátost oltářní celou duší a srdcem svým. Mnoho se u svatostánku modlívala, nocí probděla, a za tu lásku dostalo se jí lásky, zjevení lásky v Srdci Spasitele.

„O Srdce Páně, nejsvětější, pozdravujem tě s radostí, jež mezi námi s láskou dlíváš, zde v převelebné Svátosti.“ Tu píseň jsme zanotili, blížíce se místu svatému, nedbajíce deště, který šlehal na tabule železničního vozu a byl po celý den našim neodbytným průvodcem.

Konečně sestoupili jsme v nádraží, vyšli na cestu, mnozi umkli v hovor a srdce chvělo se nedočkavou touhou. Někteřím slzy prýštily z očí již, jiní vzrušení tlumili a v nejednom srdci zabořila výčitka, že Božské Srdce nemilovalo tak, jak Ono zasloužilo, nejsvětější Svátost neuctívalo tak, aby se Bohu zalíbilo.

Konečně splněny tužby vřelé: vešli jsme průvodem do kaple zjevení Božského Srdce, spatřili svatostánek, z něhož zjevil se Spasitel, ukazuje své Srdce, zářící jak slunce, trním ověncené, uprostřed ozdobené křížem. První řady poutníků

klečely již u hlavního oltáře, když vešla jsem, poklekla a slzami vděčnosti skropila dlaždice nevelkého kostela.

Je spíše malý, ale velká Láska zjevila se v něm. Před oltářem, za úzkou mříží, jakou je i v našich kostelích presbytář od lodi chrámové oddělen, ve skleněné rakvi, řeholním rouchem Marie Markéty zahalený, jsou uloženy ostatky její. Ruce i obličej pokryty jemnou voskovou vrstvou, bělostnou a rysy obličeje dle věrné podobizny šťastné dívky. Však mnozí se hned růženci, obrázky a šátky dotýkali rakve.

Bylo kázání a po něm mše svatá, při které někteří poutníci a poutnice přistoupili ku sv. přijímání. Také několik našich kněží sloužilo mše svaté. Po nich sv. požehnání a oběd. Odpoledne opět sv. požehnání, zasvěcení se Božskému Srdci i s vlastní naší, zapění hymny naší, slovenské a církevní a o 3. hod. odpoledne odjezd.

V kapli jsou všechny stěny plny pamětních, mramorových tabulek, na které pozlacenými písmeny napsána četná poděkování, místočka již není volného nikde. Také praporů je plná svatyně. V presbytáři nad hlavním oltářem řady velkých praporů válečných a zasněžených, ostatní podobné krouhým.

Sotva jsem se pomodlila, rozhlédla kolem, počala čísti francouzské nápisy na nich, a hledala důkazy dětské lásky k Srdci Páně. Již jsem chtěla zesmutnět, zaplakati, že nenajdu žádných, když uviděla jsem překrásný prapor od dítek z Holandska, darovaný r. 1920 a nedaleko něho z Cherbieu ve Francii a na něm napsána francouzská slova:

„Dítka z Cherbieu vždycky patří Bohu!“

A ještě jiných pozdravů dětských několik a dle nich jsem poznala, že mnoho útlých srdce ctí a miluje Srdce Nejsvětější, zvláště ve Svátosti oltářní skryté, snižující se k nám.

Mezi ostatními nápisy byl také čínský na poděkovanou, pod ním slova do franštiny přeložená a znějící:

„Naše srdce jsou vždy schována u Tebe, Srdce Ježíšovo!“

Víte, milé dítka, co by nejlepší bylo odměnou Božskému Srdci za jeho lásku a zjevení?

Kdybyste svá srdce také schovaly k Ježíškovi a hodně často, zvláště když pokleknete před svatostánek, anebo přijímáte Tělo nejsvětější, šeptaly:

„Ježíši, tichý a pokorný srdcem, dítka z celé naší vlasti náleží Bohu. Jejich srdce chtějí býti schována u Tebe, aby je neposkrvnil, od Tebe neodloučil hřích. Učiň je podobna Srdci svému přesvatému, které lidstvo tolik milovalo!“

Nemohly by také naše dítky podobný prapor — na způsob korouhve, při nejbližší pouti za 2—3 roky do Paray-le-Monial poslati a tam jedno z nich všechny z naší vlasti Božskému Srdci zasvětit?

□ □ □

P. V. Vošahlik, C. Ss. R.

Kdo jest Pán Bůh a kde jest.

Jak si představujete milého Pána Boha? Myslíte snad, že Pán Bůh jest nějaká hrozná bytost, která přebývá vysoko a daleko od nás? Myslíte, že Pán Bůh stále s přísnou tváří na vás se dívá a chce vás jen trestati za vaše chyby a hříchy?

Ó ne, moje drahé dítky, milý Pán Bůh není takový. Ovšem, že nenávidí hříchu a má v ošklivosti hřích jako největší zlo, ale p r o t í v á m nenávisť nemá.

Zajisté, Pán Bůh jest nesmírně veliký a všemohoucí. Ale jest zároveň nesmírně dobrý. On jest náš Otec, Otec nejlepší a nejlaskavější. On nám všem dal život, nás zachovává a nám dává sílu k dalšímu životu. Jako vám dal dobré rodiče, bratříčky a sestríčky a přátele, tak vám dává všem každého dne chléb a všecko, čeho potřebujete, oděv, vzduch a světlo. Všecko, co máte, přijaly jste od Pána Boha.

Protože Bůh je tak dobrý, Syn Boží, který jest druhou osobou v Nejsv. Trojici, stal se člověkem, aby nám byl v tomto životě vzorem a aby mohl za nás trpěti a umřítí.

Ježíš Kristus dospěl v muže. Byl tak tichý, přívětivý a láskyplný, že všechny děti, které jej spatřily, samy k němu ručky vztahovaly. On sám měl dětičky rád, velmi rád, a často říkal, že jsou mu nejmilejší ze všech, a hrozil přísnými tresty těm, kdo by dětičkám jeho ublížili.

Na večer jednoho dne, který byl parný a plný práce, seděl božský Spasitel pod stinnou korunou košaté palmy. Učedníci a apoštolové byli rádi, že jejich Pán a Mistr konečně si může trochu odpočinouti. Avšak hle! tu přicházejí matky a s nimi zástup dítek. Rychle chtějí učedníci zahnatí všechny, i matky i děti. Dobrotivý Spasitel však, který slyšel stříbrozvučné hlásky dítek a slyšel, jak se po něm ptají „Kde jest?“ — zvolal: „Nechte dítek přijít ke mně, a nebraňte jim; nebo takových jest království boží.“ (Mar. 10, 14.) Matky vedly své dítky k němu. A on s největší láskou ty dětičky objímal, bral si je do náručí, do-

volil jim, aby odpočívaly na jeho Božském Srdci, které tak velice milovalo všechny lidi a zvláště děti — a potom jim dával své požehnání.

Přes všechnu svou dobrotu a lásku byl Syn Boží od farizeů a zákoníků nenáviděn, pronásledován, a konečně odsouzen, aby zemřel na kříži smrti nejpotupnější.

Zemřel, drahé děti, z lásky k nám. Svou smrtí chtěl nám otevřít nebe, které až do té doby hříchem bylo zavřeno.

Ježíš Kristus, Syn Boží, vstal pak třetího dne z mrtvých a vstoupil na nebesa, aby tam příbytek připravil těm, kteří jej milují a jemu slouží.

Druhá Božská osoba, Pán Ježíš, který na zemi byl tak dobrotivý — jak jsem vám již vypravoval — jest i v nebi ještě tak dobrotivý a láskyplný. Není daleko od vás, není tak vysoko, jak snad si myslíte. Ačkoli jest v nebi, jest přece také zde na zemi, je vám docela blízko.

Bůh může všechno, co chce. A on chtěl pro vždy zůstat u nás, i učinil veliký div. Před svou smrtí a svým nanebevstoupením ustanovil nejsv. Svátost oltářní, v níž je skutečně přítomen ve všech katolických chrámech.

Považte jen, jak velký je to div! V nejsv. Svátosti oltářní jest pod způsoby chleba a vína skutečně přítomen Ježíš Kristus s božstvím i člověčenstvím, s tělem i duší, s tělem i krví. A když lidé, nebo když vy, drahé děti, přijímáte nejsv. Svátost, když jdete k sv. přijímání, tu přichází Pán Ježíš se svým božstvím do vašeho srdce a přináší vám štěstí, činí vás šťastnými; a chráníte-li se těžkého hříchu, pak zůstává Pán Ježíš ve vás, a milá Matička Boží, anděličkové a malá Terezie upravují mu pěkně vaše srdce, zdobí je a kráslí, aby se mu v něm hezky přebývalo, jako v krásném ráji. I když nesmíte ještě, vy maličké děti, jít k sv. přijímání, právě proto, že jste ještě příliš maličké, tu již přichází božský Spasitel do vašeho srdce, jen se nesmíte dopustit žádného těžkého hříchu. On by vás také nerad opustil, nerad by od vás odešel, vždyť „r o z k o š j e h o (j e s t) b ý t i s e s y n y l í d s k ý m i“.

Pán Ježíš jest tak dobrotivý, že vás ani hned netrestá, když jste klesly nešťastně do těžkého hříchu. On tedy není takový, aby měl stále v ruce blesk, aby vás hned zasáhl, když jste se dopustily nějaké chyby. Ano, milé děti, on by mohl a směl vás ihned trestati za každý hřích, ale přece to nečiní, protože je nesmírně dobrotivý a milosrdný. Jeho láska je dokonce ochotná, vám udíleti nových, převzácných milostí. On se na vás nedívá přísným pohledem, nýbrž laskavě, dobro-

tivě a starostlivě; jeho oko plné něžnosti spočívá na vás a hledí na vás, jako hledí oko dobré matičky na drahé, milované dítky.

Božský Spasitel je vždycky ochoten dítkám přispěti na pomoc a vzítí je do náručí, když jim hrozí nějaké nebezpečí. I když jste někdy učinily něco zlého, on přece vám jde naproti a mluví k vám tiše ve vašem srdci: „Pros mne za odpuštění, a já na všechno zapomenu.“ A když upřímně mu řeknete: „Můj Bože, lituji toho, že jsem tě rozhněval,“ a když upřímně se vyzpovídáte, on vás opět přijme za své dítky, vezme do svého svatého náručí a přitiskne vás ke svému Božskému Srdci, jako to činil kdysi dětičkám v Palestině, když seděl pod stromem palmovým. On činí ještě více; on prokazuje vaší duši převelikou lásku, obléká vaší duši rouchem překrásným a předivným, rouchem liliově bílým, totiž posvěcující milostí.

Božský Spasitel vás velice miluje; jak on vás miluje, tak vás nemůže milovati žádný člověk, ani vaše rodiče vás tak nemohou milovati. Hle, on sám vám to praví: „Láskou věčnou miloval jsem vás.“ A opět jinými slovy: „Kdyby se i matka zapomněla nad dítětem svým, já se nikdy nezapomenu nad vámi.“

Chcete také vy jej milovati, jemu jedinému sloužití a tím časně i věčně šťastnými se státi?

„Ano, to chceme,“ slyším vás, jak mi odpovídáte. Jsem přesvědčen, že to myslíte doopravdy, jenom že ještě nevíte, jak do toho. Dobře, moje milé dítky, já vám tedy budu vyprávěti, jak žila a jak jednala malá Terezie, a vy poznáte samy, co budoucně musíte činiti, abyste se staly šťastnými.

M. Alfonsa:

Měsíčky.

(Poslední pohádka.)

Kdyby si byl Tulipánek pádem k zemi nohy nepolámал a nezabil se, bylo by se mu zle dařilo, musel by mnoho vytrpěti za to, že svojí všetečností a neposlušností všem květinám radost pokazil, kýchnutí jeho otřásl říší Královny pohádek a všechny krásy kolem uprchly jím na vždycky. To všechno byly by ozelely, kdyby se Měsíček nerozhněval. Od té noci minulo již několik dní, on však mezi ně nepřišel. Zato viděly kolem sebe čím dále tím více žlutých květiněk, jejichž

korunky-hlavičky tak pěkně voněly, nikdo však nevěděl, odkud přišly a jak se jmenují. Ptaly se jich, ony však mlčely, jako by byly němé nebo měly mluvení zakázáno. Několik již odkvetlo, silný větřík přicházejícího podzimu odvál všechny listky jeden za druhým do neznáma. Blízko nich již zase pučela nová poupata, ale ta teprve nevěděla, kdy a odkud sem přišla.

Konečně se nešťastné květinčky dočkaly návštěvy vzácné, ale neradovaly se, jako jindy. Měsíček byl zasmušilý, kolem něho mlžné kruhy, jako by mlhy a sněhy jej doprovázely. Z listků posledních růží uchystaly mu sedátko, usedl a dlouho mlčel. Když konečně promluvil, slova jeho zněla cize a studeně, nebylo ani ozvěny něžnosti a lásky, která se mu chvěla ve hlase při vyprávění pohádek. Spíše byla jako vítr, který některý den byl studený, třeba slunko svítilo a květinčkám se zdálo, že umřít musí, zahynout a rubáš bílý že je pokryje.

„Nejdu vyprávět pohádek,“ řekl host-Měsíček smutným hlasem, „ač se vám přiznati musím, že ty chvílky mezi vámi byly nejkrásnějšími v mém celém životě. Myslil jsem, že Královna pohádek mně jich dostatečnou zásobu dá, jako vždycky, když jsem přišel k jejímu trůnu, ovšem sám, bez všetečných, neposlušných pozemských dítek-květiněk.“

„Ach, pane Měsíčku, my chceme poslouchat a býti hodnými, budete s námi spokojen, jen zase vyprávějte pohádky, je nám po nich smutno jako jaru po slunečku, máji po květech a písních skřivana,“ prosily květinčky a ruce spjaly, na kolínka klekly, všechno bylo marné však.

„Vím, že všechny nejste zlími, jak byl Tulipánek, ale ono se někdy stane, že musí nevinní trpět s vinníky. Co bych mezi vámi dělal bez pohádek? Mám vás však rád, nechci, abyste příliš tesknily, zanechal jsem vám zde moje dětičky...“

„Ach, kde je máte?“ vzkřikly všechny jako jedním hlasem. „Chtěly bychom je vidět, líbat, objímat, s nimi si hrát,“ dodala rudá Jiřina a bílé i kroupnaté sestry k ní se připojily.

„Nemusíte chodit daleko, jsou to ona žlutá kvítka, která v posledních dnech rozkvetla kolem vás a vábila svojí vůní, slabou sice, ale příjemnou. Vyrostly z mých slzí, které jsem vyplakal v bolesti, když Královna pohádek ze své říše nás za trest vypudila. Proto říkám, že mými dětmi jsou a mějte je rády.“

Nyní s Bohem, květinčky milé, musím už jít domů zas. Až mne opět uvidíte procházet se nad vámi, vzpomeňte si na mne. Při žádné bolesti však nekloňte malomyslně k zemi

hlavičky, ale vždy je pozvedejte vzhůru k nebi, nehledíce k tomu, zdali já se na něm procházím, nebo slunéčko svítí.

Již jdu a jenom s výšin nedozírných, mlčením s vámi rozmlouvat mohu a dle možnosti vás chránit!"

Než se květinky vzpamatovaly, vznášel se Měsíček a zářil daleko a vysoko. Zaplakaly a některé se chvěly, jako by první mrazík ohněm svým je ožehoval. Ráno, když se probudily, všechno bylo pokryto lehkým bílým pláštěm prvního mrazu. Mnoho květin bylo nehybných a starší, silnější myslely, že spí, ony se však neprobudily ani tehdy, když před polednem slunéčko vyšlo z podzimních mračen ven a jinovatku rozehrálo, zapudilo mlhy.

Umřely a za nedlouho po nich také ostatní, nejdéle však žili Měsíčkovi a vnoučatům, počínajícím se tulit ke svým starenkám u kamen, připomínali, že na zem sestupoval Měsíček s pohádkami svými a nyní, kdy vše počíná pokrývatí sněhový rubáš bílý, je ponechá jejich babičkám, ale musí býti hodné, pěkně poslouchati, aby to s nimi neskončilo jako s Tulipánkem a pohádky neztratily na vždycky.

N. M.:

Jak by mělo býti u nás.

Důstojný pán misionář z Kabylska sděluje, jak velká horlivost jeví se u jeho křesťanů a i u jejich dětí.

Od svého prvního sv. přijímání ani jednou, vyjma případy nemoci, nezanedbají přistoupiti ke stolu Páně, svého „velkého Přitele“, jak říkají.

V zimě musí tyto děti velmi časně vstávat, potmě, v dešti a blátě se vléci až k misijní stanici, aby mohly přistoupiti ke stolu Páně. V létě musí často ještě před východem slunce pomáhati rodičům na poli. A přece zůstanou lačnými a často až k desáté hodině žádají o sv. přijímání. Zapomínají na žízeň i hlad, nenapijí se, ačkoliv slunce nelítostně pálí, jen aby mohly jíti k sv. přijímání. Kdysi v červenci přišlo ke mně takové dítě ve 2 hodiny odpoledne a prosilo o andělský chléb. Omlouvalo se, že právě teď se vrátilo z pole. Když velebný pán dítěti podával, upozoroval, že jazyk je úplně od slunce suchý, jako kůra. Pohnutím vytryskly mu slzy z očí. Vy, milé dětičky, nemusíte tolik obětovati a snad proto si nevážíte náležitě sv. přijímání. Hleďte, jak vás ony děti zahanbují!

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. Bořita:

Vánoční modlitba.

Matička tíše kolíbabá
Synáčka s rusou kadeří,
ručky mu svaté zulíbá
s horoucí láskou mateří.

Matičko, dej mi na chvílku
děťátko svoje kolíbat,
vždyť já mám Ježíška tak rád,
Ty to víš dobře, andílku.

V náručí mém až spočine,
jej na srdceko položím,
se k jeho duši moje přivine,
já budu jeho a on mým!

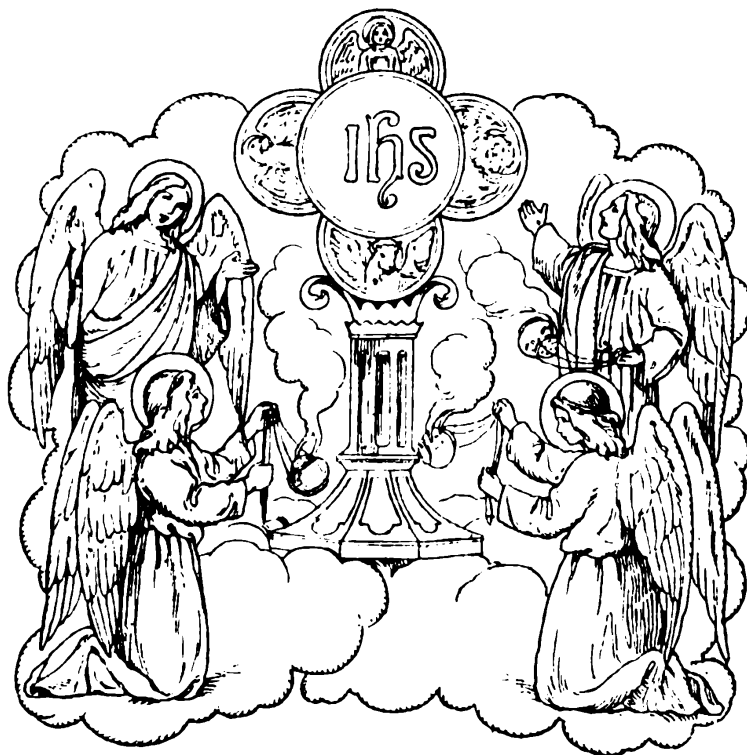
Začátek, prostředek, konec.

Začátek života Pána Ježíše byl v tichém Betlemě. Byl to prostý začátek života, ale nevýslovně krásný. Krásná, jasná, hvězdnatá noc, krásná záře nebe nad jesličkami; krásní andělé, krásné jejich zpěvy; krásná boží Matička, krásný úsměv Jezulátka.

Na tuto krásu vzpomínal u jesliček před několika lety dospělý a učený muž a napsal, co si tehdy myslel, a co mu v duchu odpovídal ten krásný začátek:

„Děťátko, Pane nebe i země, ležíš tu takřka u našich nohou. Děťátko, Tys přece Syn Boha nejvyššího: proč jsi tak maličký?“

A Děťátko jako by mu odpovídalo: „Proto, že vás mám rád.“

Děťátko, Tobě patří všechny poklady nebe i země: proč jsi tak chudíčký?

Protože vás mám rád.

Děťátko. Tvým majetkem jsou všechny paláce a přibytky lidí: proč ležíš na slámě a seně?

Protože vás mám rád.

Děťátko, což nevíš, že nebudeš milováno, že budou Tě pronásledovati? Proč tedy přece k nám jdeš?

Protože vás mám rád.

Děťátko, víš tedy, že budeš ukřižován — ne jednou, ale nesčíslněkrát lidskými hříchy. Proč se nebojíš přijíti k nám?

Protože vás mám rád.

To byl začátek života Pána Ježíše na zemi: láska k lidem. A co byl k o n e c života Pána Ježíše na zemi? Děti to dobře vědí, že Pán Ježíš ustanovil nejsvětější Svátost oltářní, aby v ní zůstal stále blízko nás.

Když na nejsvětější Svátost hledíme, mohli bychom se tázati jako u jesliček: proč jsi tak maličký — proč jsi tak chudičký — proč máš tak prostý příbytek — proč k nám přicházíš — proč chceš vstoupiti ve sv. přijímání do srdce našeho? A stejně by nám Pán Ježíš odpovídal: Protože vás mám rád.

Jaký byl p r o s t ř e d e k života Pána Ježíše? Ve svatém evangeliu je napsáno: „chodil a prokazoval dobrodiní“ A kdyby se byli tehdy tázali Pána Ježíše: Proč si nedopřeješ odpočinku — proč vyhledáváš trpící — proč uzdravuješ — proč odpouštíš hříchy a nejhorší urážky? — byl by jim Pán zase odpověděl: Protože vás mám rád.

Děti milé, pamatujte si toto slovo. Začátek a prostředek a konec života Pána Ježíše bylo toto slovo: Mám vás rád, a proto vše vám dávám. A když uvidíte v jesličkách sošku Ježíška, řekněte: Také mého života začátek, prostředek a konec bude: Pane Ježíši, srdce mé Tě má rádo. Proto bude Ti věrno, bude Tě zváti k sobě, bude Tě vyhledávati. Tys o vánocích po prvé přišel a řekls lidem, že je máš rád. Proto o těchto vánocích pozvu Tě do svého srdce, a řeknu Ti: Proto se ozdobila ve sv. zpovědi duše má a pozvala Tě k sobě, že Tě má ráda.

Metod.

Štědrý večer.

„Za čtrnáct dní budou vánoce,“ těšily se děti a tleskaly ručkama, až se to rozléhalo po třídě.

Vstoupil velebný pán. Rázem utichlo tleskání.

„Pochválen buď Ježíš Kristus,“ pozdravili malí žáčkové.

„Na věky, amen,“ s úsměvem odpověděl kněz a tázal se po příčině šramotu.

„My se těšíme na Ježíška,“ odpověděla buclatá Tonička Jasmínová.

Velebný pán se usmál a začal dětem vykládati, jak anděl Gabriel zvěstoval Panně Marii, že bude matičkou Vykupitele světa. Očka maličkých jen zářila radostí, když vypravoval dále, jak se narodil Ježíšek chudičký v Betlemě v jesličkách, jak andělé zpívali: „Sláva na výsostech Bohu!“ Pastýři přišli se poklonit a přinášeli dárky. Jeden mu dal

ovečku, druhý přinesl Ježíškovi medu atd. Na konec se tázal děti:

„Co vy byste daly Ježíškovi?“

Třicet ruček se zvedlo a kněz se vyptával jednoho po druhém.

„Já bych mu dala peřinku, aby ho mohla Matička zavínout,“ řekla jedna.

„Já bych přinesla mlíčka, já jablíčka“ atd.

I hoši slibovali různé dárky.

V poslední lavici seděla chudě oděná, od ostatních nevšimaná Františka Hučková. Jediná z děvčat se nehlásila.

„Ty bys nedala ničeho Ježíškovi?“ tázal se jí laskavě kněz.

„Velebný pane,“ řekla smutně a slzy jí polily, „my jsme chudobní, nemáme co jíst a mimo to maminka je nemocná“ a dala se do pláče.

„Neplač, Františko,“ těšil ji kněz; od tebe by Ježíšek nechtěl takových dáreků, jako tihle jmenovali, ale přece mu můžeš něco dát, a vy všichni též, co Ježíšek má raději než všechny dárky.“

Děti zvědavě pohlížely na kněze.

„Svá srdečka nevinná,“ řekl, „tím uděláte Ježíškovi největší radost.“

Na konci vyučování, když už dětičky skládaly, neboť již se ozýval hlad, řekl kněz:

„Chcete-li Ježíškovi přinést dárky, poproste rodiče o nějaký příspěvek, buď peněžitý neb i trochu mouky, vajíčka a cokoliv jiného a přineste to v pátek před Štědrým dnem do školy, pro chudé spolužáky; Ježíšek to přijme, jako by to bylo jemu, neboť on řekl: „Cokoliv jste učinili jednomu z nejmenších, mně jste učinili.“ A tím mu zároveň ukážete, že vaše srdečka jej milují.“

Dítky radostně přisvědčily.

Byl Štědrý den. Venku mrzlo, jen to chrupalo. Pomalu trousily se děti ke škole. Vyučování nebylo, to věděly, co je však ve škole čeká, bylo tajemstvím. Najednou se osvítila okna, zazářilo mnoho světél:

„Stromeček,“ volaly překvapeně. Škola se otevřela. Jaké překvapení! Pod stromkem plno dáreků, velebný pán s úsměvem je vítal. Třída se naplnila, neboť zde byli žáci z celé školy. Zazpívali radostně: „Narodil se Kristus Pán,“ několik významenců předneslo básničky, na konec byla čtena jména chudých, kteří zde měli své dárky. Některý dostal botky, jiný teplý kabát atd. Františka Hučková dostala

celé nové šaty zimní a mimo to dárky, jež přinesli její spolužáci. Nikdo jí toho nezáviděl.

Ostatní dostali po obrázku a zapěvše ještě: „Nesem vám noviny . . .“ rozešli se domů, kde je zase čekala radost.

Nejvíce však radosti způsobili Ježíškovi.

Malá Terezie, dítko Mariánské.

Upravil P. V. Vošahlík, C. SS. R.

Abyste byly šťastnými, drahé dítky, následujte příkladu malé Terezie.

Terezie, malá bílá květinka, měla již jako maličké dítko vroucí lásku a úctu k Matičce Boží; proto jí byl růženec velice milý a drahý. Často, přechasto viděla u svých rodičů a svých sestřiček, jak se modlí sv. růženec. Dokud ona sama byla tak maličká, že se nemohla modlití sv. růženec, aspoň místo něho nosila šňůru perel.

Konečně dospěla tak daleko, že se dovedla růženec modlit. Její sestra Pavlína jí růženec darovala, a tu honem si Terezie pospíšila, aby si jej dala od kněze posvětit. Při této příležitosti řekl jí zbožný kněz, „aby vždycky hodně měla ráda dobrou Matičku Boží a ji následovala v ctnostném životě; aby se ráda modlila růženec, protože touto modlitbou může stále přinášeti vonné růže milé nebes Královně“.

Věrně se řídila malá Terezie tím, co jí poradil kněz. Její láska k Matičce nebeské rostla vždy více. Bez růžence ani nemohla býti. Měla jej při sobě stále, a i při hře jej nosila na krku.

Milá Matička Boží také milovala něžně malou Terezii a chránila ji ve všech nebezpečnostech těla i duše. Když malá Terezie jednou byla velmi těžce nemocna, a žádný lékař jí už pomoci nemohl, zjevila se jí Panna Maria, milostně se usmívajíc, a uzdravila ji okamžitě z těžké nemoci.

Jako jiné děti, tak i malá Terezie ráda si hrála. Avšak nejraději měla takové hry, při nichž se mohla zároveň modlití. Taková hra byla hra na poustevníky; vymyslíla si ji Terezie a její sestřenice Marie.

Na jednom obrázku jsem viděl, jak Terezie se svou sestřenicí Marií právě si hrají na poustevníky. Zatím co Marie pracuje a růženec má kolem krku, modlí se Terezie svůj růženeček vroucně a nábožně. Potom se Terezie dá do práce, a Marie se modlí. Tím způsobem použily obě všeho volného času. Hádky a rozepře byly jim neznámy; snášely se v úplné

svornosti k převeliké radosti svých rodičů, milého Jezulátka a nebeské Matičky. Když malá Terezie šla veřejnou cestou, ulicí, chovala se též velmi počestně a skromně a modlila se. Když s ní šla Marie, modlily se i zde spolu růženec. Aby však nedělaly nic nápadného, nechaly růženeček v kapse a počítaly Zdrávasy na prstech.

Terezie rostla, a blížil se nejkrásnější den jejího života, den jejího prvního sv. přijímání. Tu zdvojnásobila svou horlivost v modlitbě sv. růžence a prosila tak milovanou Matičku nebeskou, aby jí byla nápomocna při té přípravě na příchod jejího božského Synáčka. — S neobyčejnou láskou, jakou jen dětské srdce pocítiti může, spojila se Terezie v den prvního sv. přijímání s milým Ježíškem. Odpoledne téhož dne zasvětila se s růžencem v ruce, Marii, Královně panen. — Růženec provázel Terezii po celý život její. Chudé děti ze sousedství učila modlití se růženec; a sama se růženec modlila, když chtěla od Boha vyprositi obrácení nějakého hříšníka. Růženec dopomohl jí k vítězství nad jejími protivníky; modlitbě sv. růžence a častějšímu přijímání sv. svátostí vděčně přičítala onu statečnost, kterou osvědčila, když poslechla hlasu Božího, jenž ji volal do kláštera. — Jaká to radost pro Terezii, když byla přijata do kláštera karmelitek, do řádu milé Matky Boží, a když dostala růženec za pás, aby jí visel po boku jako meč, jímž si měla vybojovati nebe. Tohoto nebeského meče používala sestra Terezie pilně — modlila se růženec za sebe, za své bližní, za všechny malé duše, zvláště za vás, drahé dívky.

A jak umírala sestra Terezie? Své oči, které zářily štěstím, upírala na sochu milé Matičky nebeské, a na prsou měla růženec, svůj řádový meč, zatím co ruce její s láskou objímaly kříž, znamení vykoupení, a ústa šeptala slova: „Miluji tě! — Můj Bože — já tě miluji! —“

Mé dívky drahé! Na Terezii můžete viděti, že dítko Mariánské nemůže nikdy zahynouti. Terezie milovala Královnu nebeskou, a nebes Královna milovala malou Terezii. Kdo však je milován od Pany Marie, nebes Královny, ten jest milován také od božského Spasitele a ode všech svatých, a když zemře, přijde do nebe. Milujte tedy dobrotivou nebes Královnu, Pannu Marii, z celého srdce a dokazuje jí svou lásku dobrými skutky, ctnostným životem, jako malá Terezie. Modlete se často a nábožně růženec, nebo aspoň několikrát „Zdravas Maria“.

Malý apoštol.

Ludvík Veillot, horlivý obhájce katolického náboženství v 19. století, vůdce francouzských katolíků a katolických spisovatelů, vypravuje dojemným způsobem, jak zase nabyl ztracené víry: „Obdržel jsem velmi chatrné náboženské vychování. Co jsem opustil školu, nezabýval jsem se náboženstvím a žil jsem jako pařížské dítě, pouze světu. Oženil jsem se s dívkou podobného smýšlení. Ale, díky Bohu, žena má měla aspoň s m y s l pro náboženství, jenž se u ní čím dál tím více vyvíjel, takže, když se stala matkou, hleděla vychovávat své dítě pečlivě po křesťansku. Mně to bylo lhostejné. Děti dorůstaly a jedno za druhým přistupovalo dobře připraveno k prvnímu sv. přijímání. Přišlo na řadu poslední dítě. Byl to malý divošek, poněkud méně nadaný než druzí. Proto jsem se občas ukázal přísnějším. Žena mi kdysi pravila: „Jen počkej, až půjde k sv. přijímání, jistě bude lepší.“ Usmál jsem se a nevěřil jsem příliš tomu. A přece — jakmile započala příprava ku sv. přijímání, dítě se nápadně polepšilo. To mne učinilo zvědavým. Šel jsem tedy několikrát do kostela na výklad katechismu pro děti, které se připravovaly ku sv. přijímání. Život zjevil se mi pojednou v zcela jiném světle. Mé názory o dobrém a zlém byly otřeseny a já poznal zaslepenost a hříšnost svých výmluv a planých námitek.

Přiblížil se týden prvního sv. přijímání. Cítil jsem úctu k svému dítěti, jež úporně bojovalo se svou prudkou povahou, aby jen hodně radostí působilo dobrému Ježíši. Jak mne zahanovalo! Kteréhosi dne přihopkovalo děčko do mé kanceláře a zašeptalo: „Tatičku, v neděli půjdu po první ke sv. přijímání a proto, odpusť mi, prosím, odpusť všechny mé chyby, přestupky, vše, čím jsem tě zarmoutil a urazil.“ Přivinul jsem dítě k srdci a řekl: „Jen buď tak dále hodným dítětem a snaž se dělati radost matince i mně!“ Dítě se na mne upřeně zadívalo a objalo kolem krku. Pak se nesměle pustilo a zašeptalo: „A — tatičku — ještě bych měl k tobě prosbu.“ Tušil jsem, co chce. Ale tak daleko jsem ještě nebyl. Alespoň jsem tak myslil. Proto hleděl jsem se vyhnouti. Proto jsem dítěti řekl: „Hleď, teď nemám již času. Až večer ke mně přijď, a pak vyslechnu tvou prosbu.“

Hošík sklonil hlavu a mlčky se ubíral do svého pokojíčka. Bylo mně pojednou líto dobré dušinky. Šel jsem po špičkách a pozoroval jsem dítě pootevřenými dveřmi. Klečelo a modlilo se za — mne. Odplížil jsem se ke svému stolu, ukryl jsem hlavu do dlaní a hořce plakal. Po první v životě.

Ale slzy mi ulehčily. Vtom vklouzlo dítě znovu do mého pokoje a skromně, ale odhodlaně mi pravilo: „Tatíčku, moje prosba nemůže čekat. Hleď, jak by to bylo krásným, kdybys s matičkou a se mnou přistoupil v neděli ke stolu Páně. Tatíčku, neodřekni mi to. Pán Ježíš tě má tolik rád!“

Byl jsem zdrcen. Nemohl jsem déle Bohu odporovati. Vzal jsem na klín svého dobrého anděla, na kterého jsem se leckdy přísněji než na jiné zamračil, a zlíbal jeho bílé, něžné čilko. Pak jsem mu řekl: „Víš, nebyl jsem již dlouho, dlouho návštěvou u Pána Ježíše a proto musím s ním nejdříve učinit pořádek. Vezmeš mne za ruku a povedeš mne ke svému zповědníku a řekneš: Tady vám vedu svého tatíčka.“

Milé dítka, tak doslova vypravuje neohrožený bojovník za svaté náboženství. A víte, komu děkuje katolická církev ve Francii za tohoto hrdínu? Malému, drobnému dítěti! Nechtěly byste i vy býti podobnými apoštolý? I my potřebujeme v naší vlasti tolik hrdinů! Vymodlete je nám!

S. B.

Ježíšek potřebuje šatečky.

Panna Maria seděla u kolovratu a plakala. Ježíšek potřeboval nové šatečky a v celém domě nebylo ani kousku vlny, ani lnu. Ježíšek hrál si v dílně sv. Josefa s třískami, jež odletovaly od jeho sekery. Když spatřil plakati P. Marii, běžel k oknu a tlesknul rukama.

Ihned sletěli se kosi, strnadi, špačci a ještě mnoho jiných. Každý nesl v zobáku chumáček vlny. Byla čistá jako padlý sníh. Malí poslíčci našli ji na křovích a trní na polích. Tam se pásly ovečky, a když běžely křovím a trním, zanechaly tam trochu vlny. Tak to trvalo skoro celý den. A ptáčci nosili o závod. P. Maria mínila, že je již dosti, a proto Ježíšek tlesknul ručkama. Zpěváčci zacvrlikali vesele a rozletěli se. P. Maria sedla si ke kolovratu a předla na šatečky Ježíškovi.

Proč jsem vypravoval tuto legendičku? Podobá se mnohým legendám, jež vypravují o Ježíškovi a ptáčcích. Dětičky mají se naučiti milovati ptáčky a neubližovati jim. Tolik stížností je na ně v tomto ohledu! Hodné dítě musí si vážit ptáčků jako božího daru a nesmí je pronásledovati nebo trápit.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný ctě nejsvětější Svátosti oltářní
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

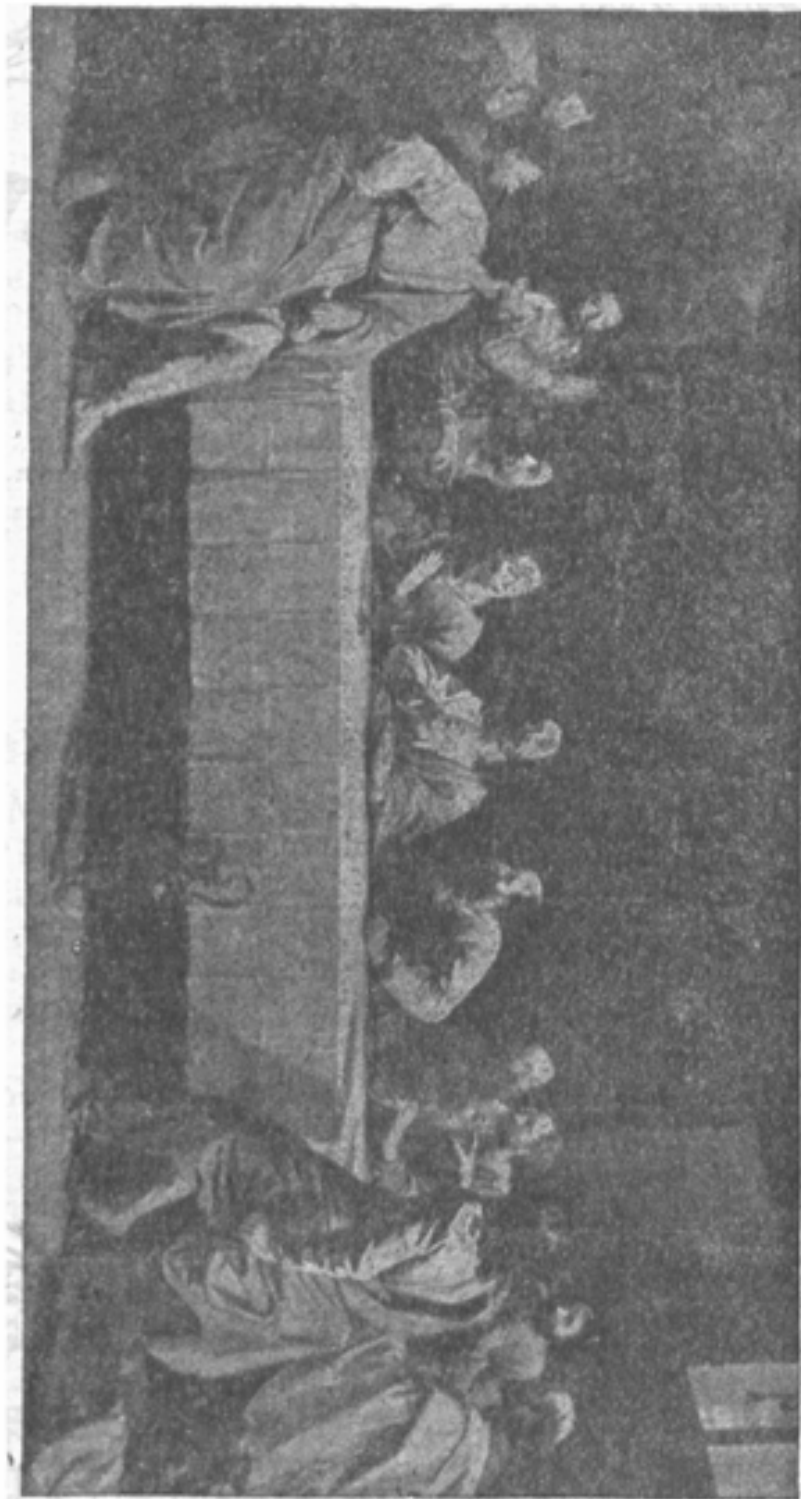
Bořita.

Náhrada.

Je venku zima, led,
mráz trýzní celý svět.
Ta zima bolí sic,
však ještě mnohem víc
chlad duši bolí Tě,
můj Bože v úkrytě.
Žes málo milován,
Ty, lásky Oceán!
Ó, chci Tě milovat,
náhradu Tobě dát!
Rád duši čistou máš,
v ní s láskou přebýváš;
tu dám Ti, Ježíši,
a to tě potěší!

Na jeho srdci.

Děti milé, kde jste, když jdete ke stolu Páně, když nábožně se modlíte před svatostánkem? Jste v ruce Boží, v mocné

a měkké ruce Pána Ježíše. — To jste četly v říjnu. A dnes vám chce strýček říci, že to ještě není všechno, ani to není

to nejkrásnější. Nejkrásnější při sv. přijímání je toto: jste přímo na srdci Pána Ježíše.

Jak? Při poslední večeři to chtěl Pán Ježíš ukázat všem lidem. Když apoštolům podal sv. přijímání, chtěl, aby svatý apoštol Jan sklonil hlavu na jeho srdce. Jistě již jste viděly takový obrázek. Tím chtěl Pán Ježíš říci: Právě tak je člověk, i malý člověk na mém srdci při sv. přijímání, a bude tak vždycky.

Když dítě smí položit hlavičku na dobré srdce své drahé matky, jak je mu dobře! Jak snadno pak matce vše poví, každou svou radost i každý svůj bol. — A proto dnes pravím dětem Pána Ježíše, že při sv. přijímání jsou na jeho srdci. — proto, aby viděly, co mají Pánu Ježíši povídati po sv. přijímání.

Budete mu povídati své radosti. Jak je vám dobře na jeho srdci; aby vás tam vždy nechal spočívat, hledati tam útočiště. Povíte mu, koho máte rády a budete prositi, by je chránil, by jim žehnal. Budete jej prositi, aby naučil vás pravé radosti; byste nehledaly radost tam, kde radost pravá není, totiž ve hříchu.

Budete mu povídati své bolesti. Povíte mu, jak je vám líto, že jste jej leckdy zarmoutily hříchem. Povíte mu vše, co vám působí smutek: že třeba ve škole nebo doma mnohé se vám nepodaří; budete prositi, by pomohl. Též povíte mu, co rmoutí tatíčka, matičku, nebo ty, jež máte rády. A na konec řeknete, co vidíte na obrázku. Sv. Jan, po pravici Pána Ježíše, spočíval na srdci Pána Ježíše. A když Pán Ježíš řekl: „Jeden z vás mne zradí“ — tak se poděsil sv. Jan, že hrůzu a leknutí je viděti v celé jeho postavě. „To nikdy neučiním, abych tě zradil“ — taková asi slova čtete ve tváři sv. Jana. Takové ujištění též dáte na konec Pánu Ježíši.

Děti milé, na srdci Páně tak je dobře, jako nikde jinde. Pamatujte na to, mluvte tak s Pánem Ježíšem, jako byste skutečně cítily, že hlavička vaše odpočívá na jeho dobrém srdci. A Pán Ježíš také vás bude mít tak rád jako sv. Jana.

M. Alfonsa:

Obrázky z pouti.

Nepřivezla jsem jich tolik, abych mohla jimi všechny děti-čtenáře podělit, a kdybych i měla, přece nevím, zdali byste si jich vážili a nechali je po celý život v modlitebních kníž-

kách, zdali byste si při pohledu na ně vzpomněli na mne a na místo, odkud jste je dostali. Neznám vás všechny, vím ale, že mnohé jsou takové, jakými byly dívky, když jsem já byla maličká, a někdy za trest musela jsem klekati v koutku, že jsem v nepřítomnosti domácích všechny skříně, dveře, ano i podlahy popsala křídou. Tak ráda jsem psala, malovala a nikdo tomu nechtěl rozumět, byla výplata za to.

Ještě raději měla jsem svaté obrázky. Však děvčátka v první a druhé třídě to věděla a nosila mně je výměnou a mám jich dosud mnoho schovaných. A nosily mně je nejen proto, že se mnou chodily do školy, ale za rohlík, cukroví a jiné mlsoty. Již tehdy jsem poznala, že si darovaných obrázků vážití neumí, obchodují nimi, smlouvají o jedno cukrdle za ně. Ty, které mi nosily svaté obrázky z lásky, měla jsem ráda, zato ne ony, obchodující jimi za pamlsky.

Dívky jsou přes všechnu vědu a učnost, pokrok světa, vždy stejné; jakými byly tehdy, budou a jsou i dnes a myslím, že mnohé z vás by bylo ochotno i nejlepší papírový obrázek z mé pouti vyměnit za cukrdlátko Li-li-hit, anebo kousek čokolády. Dám vám tedy takové obrázky, které si lehce uschováte do srdeček, nimiž se nemůže obchodovati jako knoflíky při hře do důlečku.

Celou cestu a se vším popisovati nemohu, to by váš časopis musil býti jednou tak velký. Dám několik obrázků hlavně z míst, kde úcta mariánská s láskou ke Kristu svátostnému se úzce pojí, tak úzce, jak blízko jsou srdce dítěte a matky.

Však i my rádi spojujeme jména Ježíš a Maria. Svaté Matky a Božího jejího Syna.

Nejraději bych začala hned o Lurdech, kde mnohé zázraky již jsou a hlavně po průvodu s nejsvětější Svátostí oltární se dějí. Musím však začít od začátku a prosím, byste mi, milé dětičky, schovaly je hluboko do srdcí, nevyměňovaly jich ani za nejsladší cukřeneček. Mohou vás potěšit po letech více, než dnes, kdy neznáte strastí života dospělého, námahy povolání, starostí otce, matky, kněží a učitelů s výchovou vaší.

Pro vás uschovala jsem nejhezčí z pouti do Lurd a v Paray-le-Monial, odkud jsem vám nedávno pozdrav poslala.

I.

Když jsme se před odjezdem sešli v Praze na nádraží, bylo do odjezdu času ještě dosti, skoro hodina, čekali jsme tedy na ostatní známé a pořadatele, já u svého zavazadla. Za chvíli ke mně přistoupila paní s poutním odznakem, pravila,

že musí jíti svému děvčátku něco koupit před nádraží. Ochotně jsem svolila, na dcerku se podívala, ale musila jsem se moc přemáhati, aby nepoznala, že jsem se hrozně polekala jejího vzhledu.

Děvčátko bylo asi osm roků staré, dosti slabé tělesně, ale jeho hlava větší než dospělého muže a obličej nelidsky červený, až rudě promodralý až k vlasům, rty veliké, výraz očí a vše tak hrozné. Myslíla jsem, kdyby ji tak viděly všechny dítky naše, jak jinak by si své zdraví šetřily, vděčny byly rodičům za péči a vroucněji by se ku svému strážnému anděli modlily.

Každý, kdo na děvčátko pohlédl, polekaně se odvrátil a ono to tušilo, prosilo matičku, aby se na ni nedíval nikdo. Tak něžnou měla dušičku a rozum její zdál se býti — aspoň chvílemi — úplně jasný.

Maminka se vrátila, dala mu koupené a obejmula je, přitulila k sobě, jako by bylo ze všech dítek na světě nejkrásnější. Chvilí bolestně mlčela, potom se rozplakala a několika slovy se mi podařilo otevřítí její srdce, které bylo plno mateřských bolestí, hlubokého žalu.

„Mám ještě dva hošíky, mladší, ale tuto dcerku mám nejraději. Nevydávala bych se s ní na tak dalekou cestu, zvláště nyní, kdy je v poslední době stížena padoucníci — ale mám pevnou naději, že Panna Lurdská vyslyší moje vřelé modlitby, nebo na její přimluvu uzdraví mé dítě Kristus při průvodě svátostném, až z monstrance bude nemocným udělovat požehnání. Ano, musí se moje ubohé dítě uzdravit, již od jeho narození se trápím a pláči, stále myslím na to, jak je ubohé. Když tolik uzdravení se tam událo, mohu doufatí také já!“ řekla hlasem pevným s nezlomnou vírou v duši.

Nesouhlasila jsem, když dodala ještě jednou, že se chce vrátit s uzdravenou. „A což, nestane-li se tak dle vašeho přání?“ ptala jsem se. Pohlédla na mne poděšeně, jako bych ji vyrušila z krásného snu. Chvilí mlčela a potom zašeptala:

„Vím jistě, že budu vyslyšena!“

„Ano, bude-li chtít Bůh, vůle Boží musí rozhodovat. Zнала jsem lidí zbožné, hodné, kteří myslili také, že vyslyšení býti musí, a když nebyli, zanevřeli na Boha, stali se nepřáteli naší církve a mohlo by se tak státi i vám; milostivá paní — byla to dáma velmi zámožná a společensky jemná — a bez této víry byste neměla pak žádné posily ve svém utrpení.“

S počátku odpírala tomu, že by se mohla vrátit s dítětem tak ubohým, jak je dnes, ale po půl hodině, když jsme se rozcházely každá ku své skupině a ujistila jsem ji, že se

všichni poutníci za své nemocné modlí, byla uklidněna, bolestně, ale odevzdaně zašeptala: „Ať se tedy děje vůle Boží!“

„Mami, kdy už tam pojedeme?“ optalo se děvčátko a prosebný pohled modrých očí se tak smutně odrážel od obličeje. Věděla, že jede k Lurdské Paní, která na přímlovu Krista ve Svátosti nemocné uzdravuje.

S. B.:

Frantík kazimír.

Nekřičte dětičky: „Chyba, chyba! A hned v nadpisel!“ Frantík se nejmenoval Kazimír. To mu jen spolužáci říkali kazimír, poněvadž se s nikým nesnesl. Frantíkova matička byla chudá a proto nemívali k snídani královské hostiny. Žanka jedla vděčně a spokojeně kmínovou polévku, ale Frantík probručel celou snídani od začátku až do konce. Jednou ho boty tlačily, po druhé se mu šaty nelíbily, po třetí odhodil zlostně klobouk. A i se soudruhy byl stále v křížku. Tak mu říkali: „Franta kazimír“ Ale do očí byste mu to říci nesměli! Ten by vám dal!

Kdysi poslala maminka Frantíka se Žankou na jahody. Frantík byl veselý, ale když viděl, jak sestřičce jahody přibývají, rozzlobil se, vysypal svoje jahody, co již měl, strčil ruce do kapsy a šel pryč od sestřičky. Šel a šel, až se pojednou v lese stmívalo. Dostal strach a volal: „Žanko, Žaničkóóó!“

Ale nikdo se mu ani neozval. Jenom příšernou ozvěnu slyšel: „óóó“!

Vtom zapraskalo za ním křoví. Před ním stála shrbená stařenka. Frantík zaprosil: Vyvedte mne, prosím vás, z lesa. Já chci domů!“ „Milý hochu,“ odvětila babička, „teď by ses již domů nedostal, pojď se mnou do mé chaloupky.“ Frantíkovi napadly hned všechny možné pohádky o Ježíbabě, klekánici, perníkové chaloupce. Stařenka to vyčetla z jeho tváře a proto ho vlídně pohladila a řekla: „Neboj se, nic se ti nestane!“ Frantík utřel si rukávem oči a šoural se za stařenkou. Brzy přišli k její chaloupce. Babička rozžehla oheň, postavila vodu a uvařila chlebovou polévku. Frantík se ušklíbnul — tak byl nezpůsobný — a nechtěl jísti. Stařenka jako by to neviděla. Za chvíli dostal Frantík hlad a slupnul polívčičku, že po ní nezůstalo ani památky. A byla už studená.

Ráno chtěl jít Frantík domů. Ale babička mu řekla: „Jsi v začarovaném lese. Nedostaneš se odtud, dokud se nena- učíš snášenlivosti a spokojenosti.“ Babička znala dobře Fran-

tika, viděla, jak utekl sestřičce a šla zdáli za ním. Chtěla ho nějak napravit.

Frantík sepal ruce a zbožně se modlil. Babičce bylo Frantika líto, viděla jeho úzkost a proto řekla: „Milý hochu! Znáš tě dobře, ač ty mne ne. Vím, že máš takovou tvrdou a nespokojenou hlavičku. Proto jsem si tě umínila potrestati. Ostatně včera bys již jak tak nemohl dojít domů. Vidíš, tamhle tu mýtinu? Vedle ní jde cestička, která tě dovede až domů, odpros maminku i sestřičku a polepši se!“ Frantík neposlouchal již ani posledních slov, popadl čepici a utíkal, co mu nohy stačily. Věřil pevně, že upadl do rukou čarodějnice. Ale pevně si umíňoval, že se polepší. Když přišel domů, zastal maminku i Žanku hořce plakatí. Ihned se vrhnul matičce kolem krku a prosil ji za odpuštění a sliboval, že se jistě, jistě polepší.

Z Frantíka se stal milý, přívětivý chlapec, věrný bratříček a laskavý kamarád.

Všichni zapomněli na to, co bylo, a měli Frantíka velmi rádi!

Malá Terezie od Jezulátka, vzor pro všechny děti.

(Upravil P. V. Vošahlík, C. SS. R.)

Malá Terezie, která též bývá nazývána „malou bílou květinou Ježíškovou“, narodila se 3. ledna 1873 v Alençoně ve Francii. Na křtu sv. obdržela jména: Marie Františka Terezie. Doma jí říkali Terezie, a když jako patnáctiletá vstoupila do kláštera karmelitek, dostala řeholní jméno Terezie od Jezulátka. My jí budeme prostě říkat „malá Terezie“.

Rodiče a sestry malé Terezie měli velikou lásku k Bohu a sloužili mu velmi horlivě. Proto si přáli, aby také Terezie se stala opravdovým dítětem Božím. Když maličká počínala již rozumu užívat, vyprávěli jí o dobrém Ježíškovi a jí učili jej milovati.

Malá Terezie hned tomu rozuměla a snažila se býti hodnou a dobře zvedenou ve všem, aby se Ježíškovi líbila.

Sama vypravovala později, že od svého třetího roku „nikdy nic neodepřela milému Pánu Bohu“.

Co to znamená? Vyložím vám to: V našem srdci mluví hlas, který nás poučuje, zdali je něco dobré či zlé. Malá Terezie vždy věrně byla poslušna toho hlasu, který ve jménu Božím k nám mluví. Když tento hlas jí pravil, že něco je špatné, hned se toho chránila; a naopak, když hlas jí pravil, že něco je dobré a Ježíškovi milé, hned to malá Terezie učinila co nejrychleji.

Když jí byly dva roky, přihodilo se někdy, že se rozhněvala a svou starší sestru Celinu rukou uhodila neb do ní strčila. Již za několik okamžiků toho litovala, že byla tak zlá — dala se do pláče a volala pak hlasitě: „Já jsem uhodila Celinu, ale já to už neudělám.“

Jednou, bylo to ráno, stála matka u její postýlky a chtěla ji před

odchodem políbíti. Protože však myslila, že maličká ještě spí, nechtěla ji buditi. — Tu řekla starší sestra: „Ach, maminko, ona již nespí, já to vím jistě, ona se jen tak přetvařuje.“ I sklonila se matka nad postýlku; když to však Terezie zpozorovala, vklouzla pod pokrývku a volala jako nezvedené dítě: „Já nechci, aby mne někdo viděl.“ — Matka odešla nespokojena; ale již se ozvalo svědomí malé její dcerušky. Vyskočila hbitě z postýlky, běžela za matkou, a když byla u ní, padla před ní na kolena a prosila s pláčem: „Maminko, byla jsem zlá a nezpůsobná, prosím tě, odpusť mi to!“

Ve třech letech byla Terezie tak ctnostná, že při hře stále povolovala a činila své sestře Celině všechno po vůli, když tato měla jiné přání než Terezie. Též při jiných příležitostech se ukázala její povinnost. Slyšte příklad.

Jednou — bylo to za krásného májového jitra — vrátila se malá Terezie z procházky. Měla košíček plný květin a chtěla si s nimi hrát. Její babička prosila o květiny, chtěla jimi ozdobiti obraz Matky Boží. A malá Terezie neodmlouvala ani slůvkem a dala babičce všechny své květiny ke cti nebes Královny. Oběť byla pro ni velice těžká, ale přinesla ji.

Vidíte, milé děti, když někdo Ježíška miluje, dovede přinést oběť.

Čtyři roky byly malé Terezii, když ji zemřela drahá matička. Byla to hořká bolest pro maličku, která tak velice milovala matičku svou. Ale snášela tuto bolest z lásky k božskému Vykupiteli, který ustanovil, vzíti matičku její k sobě, aby se v nebi se svatými radovala.

Pavlina, starší sestra malé Terezie, zastupovala u ní teď místo matky. Rozmlouvala s ní často o Pánu Bohu a o krásném nebi. „Hleď, Terezie,“ pravila, „Pán Bůh chce i hříšníky přijmouti do nebe. Ale oni se musí napřed obrátiti. K tomu můžeme ubohým hříšníkům dopomáhati, když se za ně modlíme a malé oběti přinášíme.“

Jednoho večera vrátila se malá Terezie se svými sestrami z dlouhé procházky. Protože bylo právě léto a bylo velmi horko, měla náramnou žízeň a chtěla pít. Ale Pavlina ji řekla: „Což kdybys přinesla tu oběť a nepila, abys tím jednu duši zachránila pro nebe?“ — Malá Terezie se nezdráhala; myslila na hrozné peklo, kde zavržení věčně v ohni se trápí — a rychle přinesla tu oběť, aby jednomu ubohému hříšníkovi pomohla k veliké milosti obrácení.

Pán Ježíš neváhal obětavé Terezii ukázati svou spokojenost, neboť když se odebrala na lůžko a málem by byla usnula žíznivá, vnukl Pavlině, aby jí přinesla osvěžující nápoj se slovy: „Tvůj hříšník je zachráněn, nyní můžeš pít.“

Pavlina měla pravdu; Pánu Bohu se líbí a dostačí často již naše vůle, činiti dobré.

Milé děti! Jistě byste i vy rády činily něco dobrého, přinášely malé oběti a tak spolu pracovaly na obrácení hříšníků: na příklad daly almužnu, odepřely si při jídle něco, co vám zvláště chutná a tak podobně. — Ale třebaš vám snad vaši rodičové v tom brání. Proto se však nermuťte. Pán Bůh vidí vaše zbožné přání a vaše dobrou vůli, a to jej těší a radost mu působí právě tak, jako byste skutečně daly almužnu nebo přinesly oběť. Ano, těší jej to vlastně ještě více, neboť vidí, že jste také poslušny svých rodičů.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

Bořita:

K Očišťování P. Marie.

Mám rád tě, Panno velká, svatá,
žes Ježíše nám vychovala,
ježž tají dvířka zlatá,
kde boží moc se v úkryt dala.

Vděčností žár v mém srdci hoří
za všecku velkou lásku tvou —
když duše má se Kristu koří,
i k tobě plane láskou upřímnou.

U nohou Pána Ježíše.

Co je to? Tak mluvívají za starých časů, když chtěli o někom říci, že pozorně naslouchá poučování svého učitele; „sedá u nohou Gamaliele“ znamenalo, že se u něho učí ve škole. Tak i sv. Marie Magdalena usedla k nohám Pánu Ježíši, když pozorně poslouchala jeho poučování.

Právě tak je to, když člověk přijal Pána Ježíše do svého srdce, nebo když klečí před velebnou Svátostí. On chce mluvit k duši člověka, chce ji poučovat — a člověk má pozorně poslouchat. Jako by všeho nechal, sedl pokorně u nohou Pána svého a poslouchal. — Co mluví Pán Ježíš ze svátosti svého Těla?

Mohla by duše toto slyšet: Hle, jsem tu skutečně přítomen. Chci býti u tebe. Proto přicházej ty ke mně. S takovou radostí a touhou přicházej, s jakou já jsem přišel a zůstávám ti na blízku.

Já se tu stále modlím za tebe. Nemám jiné myšlenky, než aby tvá duše byla zachována hodnou, Bohu milou. Modlí se pozorně, když jsi u mne. A slib mi, že duši svou si zachováš Bohu milou.

Já miluji všechny lidi, za všechny jsem se obětoval. Za všechny denně se obětuji při oběti mše svaté. Miluj i ty všechny své bližní, pomáhej jim, jak můžeš.

Já ukazuji v této svátosti, jak jsem všemohoucí Bůh. Zdá se ti, že vidíš jen malou bílou hostii, a přece jsem v ní přítomen skutečně, tak jako ty jsi přede mnou. Nepotřebuješ nic od všemohoucího Boha? Pros, a bude ti dáno; dosáhneš ještě lepších darů, než za jaké umíš prositi.

A jiné, krásnější řeči mluví Pán Ježíš. Děti milé, uchte se pozorně, tiše naslouchat u nohou Pána Ježíše. Až se tomu naučíte, pak teprve náležitě pochopíte, jaká to krásná věc.

M. A l f o n s a:

Obrázky z poutí.

II.

A jeli jsme!

Když se k nám připojili poslední lurdští poutníci a poutnice v českých stanicích, pomodlili jsme se, zazpívali píseň ke Strážnému anděli a každý z nás při ní v srdci měl přání: prejeti opět hranice vlasti na cestě zpáteční v úplném zdraví.

Odpoledne jsme dojeli do Chebu, kde byla prohlídka cestovních listin pro všechny společných, a potom až do noci jeli jsme Bavorskem v německých vozech. Těšili jsme se, že nám bude popřáno zhlédnouti velká, významná města Norimberk a Stuttgart, ale v prvním jsme se zdrželi jenom čtvrt hodiny, do druhého přijeli před půlnocí.

S počátku nám bylo dobře, jízda neunavovala, neboť vlaky, ač rychlíky, neuháněly tak rychle, jak potom odpoledne v Bavorsku, kde se nám chvílemi zdálo, že z nás chtějí duše vytrásti. Ale nic jsme si z toho nedělali, neboť jsme tušili, že všechny oběti a námahy stonásobně budou odměněny, až do-

jdeme k cíli své pouti do Lurd. Mysl byla spokojena se vším, ale žaludky si počaly stýskati. Ale musily zvyknouti i těm otřesům. Myslím, když se stane něco zlého, nemilého, že je nejlépe mysliti na pravý opak: jak by to bylo milé, užitečné, kdyby místo zla dobro přišlo, jak bychom spolubližní měli rádi, kdyby nám neublížili. Při všem hledati dobro a krásu, aby to zlé nebylo tak smutným, neublížilo.

Také já jsem při té nepříjemné cestě hledala a našla krásu a sice v přírodě, kterou jsme jeli. A rozsel jí tam věčný Tvůrce mnoho. Nejen údolí, úskalí a lesy, ale i vesnice a města, stavěna slohem odlišným od našeho, podobala se pohádkám a zaujala mne tak, že jsem na pohodlí úplně zapomněla, a do-

kud šero podvečera nezahalilo svým temným závojem celý kraj, všímala jsem si každého útesu, domku se zvláštní stavbou a ozdobou, všeho, co možno bylo při divoké jízdě zachytit. A když nastal večer, všichni po krátké modlitbě připravili se ku kratičkému spánku — hlavy se opřely o sedadla, byla-li vysoká, ne-li, bylo dřímání chabé při stálém kymácení. Já jsem usnouti nemohla, myšlenky utíkaly napřed v dálku nedohlednou, do Lurd, kde Kristus svátostný na přimluvy Panny Neposkvrněné zázraky činí, uzdravuje duše, těla. Hledíc do temné noci, v níž chvílemi zakmitla světla stanic, naslouchajíc ohlušujícímu rachotu expresních rychlíků, které každou chvíli probudily spící, přemýšlela jsem, jak mocný je Bůh, který rozum lidský obohacuje nejen vědou, uměním, vynálezy, ale také zušlechťuje poznáním věčných krás.

Přes dvě hodiny jsme ve Stuttgartu čekali na příští rychlík, který nás dovezl až do Štrasburku. Sotva se rozednilo, prohlížela jsem kraje Alsaska-Lotrinska, v němž je hlavním městem. Tento kraj byl Francií vrácen Německem po válce světové, a je v něm tolik přírodních krás, že jsme to sesterské, hlavně katolické Francii, válkou tolik poškozené, přáli ze srdce.

Před osmou jsme dojeli na místo, zavazadla dali hotelovým povozům a sotva jsme si vykázané byty vyhledali, spěchali jsme do památné katedrály štrasburské, abychom byli přítomni společné slavné mši svaté, a potom toužili jsme po svatém přijímání, vědouce, že, budeme-li jísti tělo a pít krev Kristovu, silnými zůstaneme a pout přinese mnohý užitek.

Katedrála je umělecká, památná, její věž 140 m vysoká, starobylý orloj a jiné zvláštnosti zajímaly nás všechny. Při mši sv. kněží z naší skupiny několik nás přistoupilo ku stolu Páně, což musilo býti vykoupeno lačněním skoro osmi hodin při jízdě tak namáhavé.

Jdouce k Marii, spojovali jsme se všude s Kristem, aby jistěji vyslyšel naše prosby, které Jí v Lurdech budou přednášeny.

Malá Terezie — vážné dítě.

(Upravil P. V. Vošahlík, C. SS. R.)

Poslušnost je nejvýbornější a nejprzednější ze všech ctností, které děti mají mít.

V této ctnosti cvičila se malá Terezie velmi pečlivě. Její sestry nikdy nepotřebovaly dvakrát jí něco říkati. Každé

přání jejich ihned splnila a nikdy nezapomněla ani na nejmenší rozkaz, který jí byl dán. Velmi ráda četla krásné knihy, které jí sestry darovaly. Pavlina jí nařídila jednou pro vždy, že nesmí čísti déle než půl hodiny za den; i četla vždycky jen půl hodiny. Kolikrát se stalo, že vypravování bylo právě tehdy nejzajímavější, když Terezie musela přestat. Poslušně zavřela knížku a nečetla ani o minutku déle.

K chudým a nuzným byla Terezie přívětivá a plná lásky a hleděla jim udíleti almužnu, kde jen mohla. Od svých starších sester vyprosila si peníze, pokrmy a šatstvo a všechno podávala radostně chudým; vědělať, že tím působí božskému Spasiteli tak velikou radost, jako by tyto věci darovala jemu samému.

Maličká Terezie měla sice mlsný jazýček, a ráda jedla sladké a dobré věci, ale přece byla tak obětavá a tak se přemáhala, že u stolu nikdy si nevzala po druhé z těch jídel, která jí zvláště chutnala; a také nikdy to nedala na sobě znáti, když jí něco nechutnalo. V této věci měly by se děti přičiníti, aby následovaly příkladu malé Terezie. Je to těžké, ale přináší to do srdce štěstí a radost, když to přece učiníme z lásky k milému Ježíškovi. Zkuste to jednou, drahé děti. Kdo to jednou dokáže, bude to po druhé činiti snadno a lehce.

Zahálčivé dítě, není Boží dítě, tak zní jedna průpověď pro děti. Terezie chtěla býti pravým dítětem Božím, proto nikdy nezahálela, nýbrž byla vždy pilná a pracovitá. Své práce ve škole a doma konala velmi pečlivě, aby se tím Ježíškovi zalíbila. Častěji vzala i v době zotavení katechismus do ruky, aby se přesvědčila, zdali nezapomněla, čemu se naučila.

Večerní a ranní modlitbu před domácím oltáříčkem vykonávati bylo pro Terezii velikou radostí. Nikdy by nebyla vynechala těchto modliteb, zvláště ne večer, třeba byla sebe více unavena. Rovněž se modlila před jídlem a po jídle hodně nábožně se sepjatýma rukama a s očima sklopenýma. Maličká byla ráda, když se večer nebo ráno mohla modlití trochu déle, než jí bylo předsáno. Ráda zůstala samotna ve světničce, a tiše si sedla někam do koutku, myslila jenom na milého Pána Boha a na nebe; také přemýšlela o tom, jak by měla jednati, aby ještě více prospívala v ctnostech a ještě více se líbila milému Ježíškovi.

Takové přemýšlení byste měly také někdy zkusiti, drahé děti. Přemýšlejte o tom, co jsem vám až dosud vypravoval, a vyhledejte v myšlenkách to, co se vám nejlépe líbilo. Potom přemýšlejte také samy o sobě, o tom, jak se chováte, jak jednáte, a srovnávejte to s jednáním malé Terezie. Jestliže jste,

milé děti, nebyly takové, jako ona, přičiňte se, abyste aspoň příště byly takovými. A když nevíte, jak máte jednat, otažte se svých drahých rodičů nebo svých starších bratříčků a sestříček anebo velebného pána.

Malá Terezie chodila ráda k sv. zpovědi, neboť věděla, že kněz ve zpovědnici je zástupcem Božím, a že Pán Bůh skrze slovo kněžské naší duši obmývá od každé skvrny hříchu. Pečlivě se připravovala na sv. zpověď a vyznala knězi všechny své chyby. Něco zamlčetí, to by ji bylo nikdy ani nenapadlo. Terezie věděla také zcela dobře, že kněží nikdy nemluví o hříších, ze kterých se jim někdo zpovídal, a že dokonce mnozí kněží obětovali svůj život jako mučedníci, jen aby nic neprozradili ze sv. zpovědi.

V kostele chovala se malá Terezie velmi uctivě, neboť věděla, že božský Spasitel přebývá ve svatostánku a že vidí a slyší všechno, co se v kostele děje. Klečela na svém místě velmi skromně a zbožně, dívala se jen na oltář. Nikdy se v kostele neohlížela, nemluvila a nesmála se, jak to bohužel často děti činí. Velmi ráda chodila na mši sv. a na jiné pobožnosti a pozorně poslouchala kázání.

Když kněz sloužil mši sv., při svatém pozdvihování hleděla Terezie na svého Spasitele toužebně a prosila ho, aby již brzy přišel do jejího srdce.

Tenkrát nebylo dítkám dovoleno jít tak brzo k prvnímu sv. přijímání, jako nyní; bylo jim čekati do 11 nebo 12 let. Ještě tedy nesměla malá Terezie přijati Ježíška, ačkoli po něm tolik toužila. I pomýšlela na lest. O vánocích se chtěla schovati pod plášť své sestry, s ní přikleknouti ke mřížce před oltář a potom přijmouti Ježíška tajně, aby to nikdo nepozoroval. Pavlina jí řekla, že to učiniti nesmí, a že Ježíšek přece přijde duchovně do jejího srdce, bude-li za to vroucně prositi. I modlila se Terezie:

Ježíšku můj, já bych ráda
k svatěnu šla přijímání,
ač jsem ještě velmi malá,
toužím po tom bez ustání.
Čisté je mé srdcečko,
tebe chce jen milovati,
kdy, ó, milý Ježíšku,
budu moci svým tě zváti?
Přijdi již, chci náležet vždy tobě,
a ty mým zas budeš v každé době.

Ježíšek vyslyšel prosbu malé Terezie a zavítal do jejího

srdečka. Terezie to cítila, neboť vždycky byla šťastna a blážená, kdykoli se pomodlila tuto modlitbičku.

Drahé dívky! Mnohé z vás jsou ještě velmi malé, nesmějí tedy ještě jíti k sv. přijímání, jiné, které již u sv. přijímání byly, nemohou božského Spasitele přijímati tak často, jak by si přály. Co číní? Čiňte to jako malá Terezie. Přijímejte milého Ježíška hodně často d u c h o v n ě, to jest, prostě jej vroucně, aby do vašeho srdce zavítal. Modlete se tu malou modlitbičku a buďte ujistěny, že Ježíšek přijde do vašeho srdečka se svou láskou, se svými milostmi a se svým štěstím věčným, nepomíjejícím.

La.

Jsmo vlastenci?

Divná otázka, že ano? Skoro by se jí cítil člověk uražen. Vždyť — kdo by nemiloval své vlasti, svého národa? A přece — žel Bohu, katolíkům se tato otázka nejvíce předkládá. Vlastně, dnes už se ani neptají: Jsi vlastenec? nýbrž přímo se táží: Jsi katolík? Odpovíš-li: ano, pak nejsi u nich vlastenec, anebo aspoň nejsi dobrým vlastencem. Proti této křivdě musíme se obhájit.

Nechá-li nám strýček kousek místečka, budeme mít své národní rozhovory, aby děti byly hrdými vlastenci pravými. A sice dle příkladu samého Pána Ježíše. On nejvroucněji ze všech miloval svou vlast, a kdo jej milují, nejlépe a nejvroucněji dovedou milovati svou vlast. To je také následování Pána Ježíše, býti horlivým vlastencem.

Jest mnoho dětí, opravdu milujících vlast. Proč? Snad na tu otázku by ani mnohé z dětí nevědělo odpovědi. Myslím, že milují vlast proto, že jejich srdce jsou dosud nezkažena, že neznají nízké nenávisti ani sobectví a proto že jsou schopna čistého nadšení.

Kdo jest vlastenec? Ten, kdo se účastní mnoha schůzí, kdo je v mnoha spolecích, kdo pořádá slavnosti? Snad — ale není celým vlastencem. Slavný dějepisec Palacký ve své závěti pravil: „Nechť nemyslí naši mladí lidé, budou-li vlastenčiti, že jim postačí. Vzdělávati se musí, sebe i celý národ.“ Tedy vzdělávati se. Dobrou četbou, dobrými příklady svých předků a vzíti si naučení i ze špatných příkladů; že totiž všechno špatné vede k rozvratu. Nejdříve k rozvratu náboženskému a po něm zcela určitě k rozvratu národnímu. To dokazují dějiny. Kdykoliv byl rozkol náboženský, upadal národ.

A co prožíváme dnes? Také rozkol náboženský! A co bude

následovat? — Úpadek národa. Nedej Bože. Jak tomu předejít?

Děti, vy rozhodujete o budoucnosti národa. Vy můžete napravit, co minulost pokazila a přítomnost co boří. Když budete dobrými vlastenci. Ale především — dobrými křesťany! Který národ nemá svého cíle v Bohu, ten spěje k jistému zániku. A špatný by to byl vlastenec, kterému by nezáleželo na tom, zda bude živ jeho národ, anebo umře-li.

Národ, který v Boha věří, jest vpravdě živ a nemusí se obávat rozpadnutí, protože věčný Bůh jest mu Otcem.

Tak, děti, to byl úvod. Příště začneme přímo o věci. — Nemyslím se, když mám naději, že mezi vámi najdu mnoho vlastenců?

Vlastenců budoucna, kteří nedají zahynouti svému národu, protože v srdcích svých budou mít zákony Boží?

Boží odměna.

Bohatý, nemilosrdný a necitelný sedlák měl velké pole. Dobře je oral, hnojl a oséval. Ale když ke konci roku srovnával příjmy a vydání, našel jen ztrátu místo zisku. Semena málo vzrostla a dobytek mu pohynul.

Nablízku pečoval ubohý poustevník o své malé ubohé políčko. Měl jen jednu vyzáblou kravku, které musil sám po vysokých stráních a v hlubokých roklicích shledávat trávu. A přece se mu vždy velmi dobře dařilo v hospodářství. Klasy mu pěkně sypaly, takže mohl často ještě půjčiti bohatému sedlákovi. Kdysi se ho sedlák tázal, co má učiniti, aby mu pole vynášelo. Poustevník mu odpověděl: „Postav stříbrný plot kolem svých polí a luk!“ „To nemohu,“ odpověděl boháč, „na to nestačí moje jmění!“

„Nerozumíš mi,“ pravil muž boží: „Vyměň drobné peníze za několik tolarů a přijď zítra ke mně. Naučím tě stavěti stříbrný plot!“

Rolník poslechl a přišel k poustevníkovi. Před jeho jeskyňkou našel asi sto chudých. Stáli kolem jako plot a každého z nich musil přivětivě podarovati. Každý mu odpověděl „Zaplať Pán Bůh!“

Nato mu poustevník řekl: Hleď, to jest onen stříbrný plot!

Boháči se otevřely oči, milost boží dotkla se jeho tvrdého srdce. Od té doby byl laskavým a štedrým k chudým.

Tu se zase rozevřela ruka boží a pole rolníkova vydávala hojný užitek. Rolník dával víc a více. Sta a sta chudasů a opuštěných mu dobrořečila. To vše naplnilo štěstím jeho duši a když šťastně dokončil poslední žeh, vznesli andělé jeho duši před boží trůn.

A i zde byl mu stříbrný plot velkým požehnáním!

Tak žehná Pán Bůh každému skutku lásky a milosrdenství, jež prokážeme svým bližním!

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný uctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

BOŘITA:

Před oltářem.

Jak sladce, Ježíšku,
je u tvých nohou dlít,
na sebe, na vše zapomnit,
své ruce opřít o mřížku
a duši o Tebe,
zalétat k Tobě do nebel!
Dej, Pane, lásku nám,
a zapal srdce všech,
posvěť je ve svůj chrám
o svatých zdech.

M. ALFONSA:

Pod ochranou.

Přiletěly vlaštovičky z jara k nám, přiletěly, odletěly, Bůh ví kam! Ale, vrátily se zase! Časně z jara vydaly se z jižních krajů k nám, přeletující moře veliké a hluboké. Smrt ani námaha jich neodstrašila, tak milovali svoje hnízdečko pod krovem statečku v naší vlasti.

Domek ten sice nebyl veliký, ale jáсотu v něm tolik, jako by se tam veselka slavila. Nelenily, několikrát obletly stavení, zašvitořily a vtom se dveře otevřely, vyšel svatební průvod a za výskání a zpěvu blížil se k venkovskému jejich kostelíku. Vlaštovice je doprovodily ke kostelu, vrátily k domku, kde již několik jejich družek ze hnízdeček svých vyhazovaly vrabce. Jenom jedna, ze všech nejzvědavější vlétla za nevěstou do kostela, usedla na varhany, čekala, co se bude dít. Jakmile však počal varhaník hrát, polekala se chuděrka tak, že nemohla najít otevřených dveří, křídélka i hlavičku si o rámy okenní odřela, konečně se jí podařilo vylétnouti ven a právě přišla k hnízdu, když drží vrabci-nájemníci do-
stávali výplatu.

Za nedlouho se svatba vrátila a bylo na ní veselo, až se střecha třásla. Mladí manželé, hledíce na vlaštovky, zašeptali si:

„Vlaštovičky nám přinesly Boží požehnání.“ „Aby jisté a stále bylo, hned zítra splním to, co si moji rodičové přáli,“ dodal mladý hospodář.

Druhý den, když lidé viděli zedníka, jak žebřík nad domovní dveře přistavuje, mysli, že chce domek bourat, vystavět si lepší, vlaštovičky se lekaly, že jim jde hnízda bořit, ale nic nebylo pravda. Do večera byl udělaný zasklený výklenek a v něm — soška sv. Josefa s Ježíškem v náručí.

Večer, když manželé usedli na lavičku a zahleděli se na tu novou kapličku, tisknouce si radostně ruce, zašeptali:

„Když sv. Josef byl tak věrným strážcem sv. rodiny a Ježíška na daleké cestě do Egypta opatroval, jistě bude také ochráncem naší rodiny.“

Vlaštovičky, usínající ve svých hnízdách nad nimi, přitulily se také k sobě a zašeptaly: „a hnízdeček našich!“

Neklamali se, Boží požehnání usadilo se v rodině a děti vlaštoviček, které svatbu viděly, vracely se s každým jarem zase a zpívaly ukolébavky dětem mladé matičky, která dala jim všem druhé křestní jméno Josef neb Josefka.

Mnoho starostí a námah, ano i smutku, zvláště když děti umíraly, přelétlo přes šindelovou střechu statečku, ale ochrana sv. Josefa i přímůva byla mocná, všechno s křesťanskou statečností snesli, Boha stejně milovali. Někdy ve starostech den i rok byl dlouhý, ale než se nadáli, minulo dvacet let a provdávali dvě dcery a za pět roků syna. Odstěhovali se na výměnek, ale dlouho neodpočívali, zemřeli brzy a po jejich smrti se počal měnit i syn, kterému stateček, pěkně zařízený, opravený, s příkoupnými poli odevzdali.

Chtěl být pánem, stýká se s moderními pány z města, kteří hlásali, že vpravdě učeným je ten, kdo tupí Krista, odhodí katolickou víru, a to mladý hospodář také činil. Proto nemohl nechat kapličku ve výklenku se soškou sv. Josefa, to bylo nemoderní, dal ji odnést na půdu mezi staré haraburdí. Chtěl také celý dům opravit, proto shodil hnízda vlaštovek, vyvádějících právě svá mláďata, která v příští chladné noci potom kdesi v podkroví nastydla a zhynula.

Však ani doma u něho nebylo veselo, Bůh jim dítě nedal a své požehnání odejmul a ochránce žádného neměli. Také majetek zbožnými

rodiči nastřádaný hynul a za pět roků dali Židé-věřitelé celý do dražby. Sebrali na půdě a ve sklepe každý hřebík, aby hodně utržili.

Hospodář, kterého opustili všichni „učení“ přátelé — kteří mu viru vzali a nic za ni nedali, stál bledý u stěny a čekal, co mu ze všeho zbude. Již došlo na haraburdí a hřebíky. Pojednou se polekaně podíval na poslední předmět — sošku sv. Josefa. Nebyla k poznání, zaprášena, ale, než se vzpamatoval, koupila ji za poslední ušetřené peníze stařenka, zesnulé matky kamarádka. V oné chvíli si připomněl, proč od něho odešlo Boží požehnání.

Zbylo mu velmi málo, ale, co měl, to všechno dával druhý den za starou sošku, stařenka však ji neprodala, darovala mu ji s přáním, aby sv. Josef stal se jeho rodině ochráncem a zachráncem.

Vrátil se k Bohu, a také dítky, kterých mu později Bůh dal, k Němu vedl. Příčinnivostí si dopomohli zas k chaloupce, ale malé jen a bez polí a usadily se tam vlaštovky, dítky oněch, které z podkroví kdysi vypudil.

Obletující výklenek se soškou sv. Josefa, šveholí písňe o jaru a kráse. Zasvěťte se, milé dítky, v měsíci březnu ochraně sv. Josefa! On vás přitulí do náruče své a chránit bude, jako Ježíška. Neopustí ani tehdy, kdyby život váš — až dospějete, bez radostí a pozemského štěstí byl, podobal se poušti, přes kterou sv. Rodina prchala do Egypta. Odmění vaši zbožnou důvěru hlavně v hodině smrti, boji to posledním.

Svatý nebešťane, tobě s plesem
nejvonnější kvítka jara nesem.
Lilii a konvalínku, prostomilou fialinku,
ó sv. Josefe!

M. ALFONSA:

Obrázky z poutí.

III.

Ve Štrasburku po katedrále se mně nejlépe líbil kostel, kde jsem našla oltář Matičky ustavičné pomoci. Kolem něho bylo květin, zvláště růží tolik, jako by sem ctitelé mariánští snesli celé zahrady.

Také svatostánek byl květy hojně ozdoben, ale zabořelo mne, že kostel je rozdělen na dva díly — katolický a protestantský — což se stalo za vlády minulé. Je tam více kostelů podobných, některé úplně změněné v protestantské a při prohlížení jich mne napadlo, budou-li naši katolíci lhostejní, ve víře chladní, mohou něco podobného také zavinit v naší vlasti.

Prohlédli jsme mnoho pěkných památek, a co se nám líbilo, bylo, že po ukončení války vrácení Elsaska-Lotrinska Francii nebylo oslavováno rozbíjením soch, které přece úcta a láska tehdy stavěla, tak jako na mnoha jiných místech. Vše zůstalo neporušeno, sesterská země Francie, pro niž také naši

vojíni na jejích bojištích mřeli, ač tolik vytrpěla od svých nepřátel, přece se nesnížila k barbarství. Ani v bývalém císařském zámku, který jsme prohlédli, jeho stavbě a parku se obdivovali, nebylo ničeno nic. Pouze na budově poštovního ředitelství, kde je umístěno několik soch vladařů, posledním dvěma byly uražené hlavy a ruce.

Jak ušlechtilé to jednání od těch, kteří se mohli mstít, ale odpustili?

Krása kostelů nás dojímala, když jsme si uvědomili, že jsme ve Francii, kde bratři a sestry katolíci musí si své chrámy a kněze sami vydržovat a přece je ve chrámech tolik bohatství, u nás nevidaného. Napadlo mi, zdali mnozí z našich nečekají bojů krvavých, které by v nich probudili touhu po obětavosti, na kterou zapomínají.

Protestantské kostely sebe nádhernější zdály se mně chudické a smutné, protože nemají velebné Svátosti — nemají nebe, které je skryto v chaloupce vyzlacené, domečku oltářním, v němž záclonky hedvábné, zřasené, bílé skrývají monstranci zlatou se Sílou a Sluncem života, které zářivými paprsky lásky vše ozlatí, jakmile knězova ruka otevře dvířka dokořán. Také neuctívají Boží Matky, která pod křížem se všeho lidstva Matkou stala a ve svou náruč tulí trpící a nešťastné šťastnými činí. Nám naše svatá církev obojího tohoto velkého štěstí poskytuje.

Ve Štrasburku se mně moc líbilo. Ulice čistě, pěkně urovanané, zvláště ve Starém městě, kde je mnoho domů a uliček několik století starých a tak úzkých, že jen málo chodců může vedle sebe projít. Všechna okna opatřena páskovými nebo dírkovanými okenicemi, skoro stejnou popelovou barvou natřenými a všude, kde místo bylo, bujely kvetoucí květiny. I v okénkách na střechách.

Také se mi líbil zvláštní кроj Elसानek, s ohromnými mašlemi z černé hedvábné pentle široké na čepcích.

Katedrála byla první svatyně francouzská, kterou jsme navštívili, a mnozí se divili, že nemají lavic jak u nás, nýbrž pletená klekátka a židle, složené v pozadí ve stohu. Dále ve Francii byly všude narovnány v řadách, nemusili jsme si je přinášeti a odnášet.

Po večeři, která byla dobrá a hojná, odešli jsme k odpočinku a časně ráno spěchali k nádraží, kde nás čekala snídaně, potom cesta do Lyonu. Zvláštního se nestalo nic, jenom toto: poutnice z naší skupiny zapomněla medailonek s řetízkem ve svém pokoji — na zpáteční cestě jej dostala zpět; poutnicím-šlechtičnám z první třídy zůstala v hotelu zava-

zadla, neboť sluha je nedopravil včas a konečně jedna poutnice, zdá se mi učitelka, zaspala a dohnala nás teprve druhý den v Lyonu, kam došla velmi znavena.

Blížili jsme se dále k Lurdům, kde Kristus ve Svátosti na přimluvu Božské Matky nemocné uzdravuje.

Dr. MIKLÍK:

Kouzelný provaz.

Babička Součková bydlila až na konci vesničky. Měla slušný domek, kozu, v pokoji velkou, malovanou truhlu a v ní, v punčoše, hrála se hezká hromádka stříbrňáků, které babička úzkostlivě schovávala. Babička Součková byla zbožná, pracovitá, vlídná, ale trochu pověřčivá. Jen jedni si to s ní pokazili: cikáni. Poslyšte, jak se to stalo.

Bylo to jednou v letě. Z čista jasna, kde se vzali, tu se vzali, přišli do vesnice cikáni a usadili se právě za babiččinou zahrádkou. Proti tomu by konečně babička Součková ještě nic neměla — ať si tam jen zůstanou! Ale jak již cikáni jsou, pustili se brzy do vesnice.

Bylo odpoledne. Babička vyšla si na zahrádku a hlídala kozu, kterou uvázala u plotu. Občas odskočila do chaloupky, je-li vše v pořádku. Prohlédla truhlu, vše na svém místě. Již se chtěla vrátit do zahrádky, když tu někdo zaklepal. Babička otevřela a do síně vstoupila stará cikánka s dítětem na zádech. Druhé vedla za ruku. Rozhlédla se kolem a začala prosebně: „Dejte nám něco, panmaminko . . . jsme chudí, prosím vás pro milosrdenství Boží . . .“ a děti brebentily „Otče náš“. Cikánka vzala babičku za ruku a počala jí prorokovati ještě dlouhý věk a štěstí, že pantáta se dožije 100 roků — babička si v rozechvění ani nevzpomněla, že dědeček již dřímá osm roků pod drnem.

Babička jen zářila. Vyndala desetník a podala jej cikánce, která s mnohými díky odcházela. Ale u dveří se ještě obrátila a pošeptala babičce do ucha: „Panmaminko, mám provaz z oběšeného.“

Babička jakoby omládlá. Dostati provaz z oběšeného bylo jejím posledním přáním na světě. Kdo ten má, nemusí prý se báti žádného neštěstí. Dlouho již po něm pátrala, ale marně. Proto se ani netázala, co stará žádá. Vzala z truhly zlatku, vtiskla ji cikánce do ruky, dychtivě se chopila provazu a nedočkavě ho na stole rozvíjela.

Byl asi metr dlouhý, silný a již poněkud otřelý.
Před očima babičky Součkové rozvinulo se nádherné divadlo. V duchu již viděla všechny své tužby a sny splněny. Ani nepozorovala, jak cikánka se škodolibým úsměvem se vytratila a u dveří uchvátla ještě veliký vlňák, ve kterém babička chodívala jen do kostela. V duchu již počítala, na kolik kousků provaz rozřeže . . . jeden díl dá Terezce a druhý si nechá sama. A sousedce aby snad také něco dala a také . . .

Babička Součková byla by se kochala ještě déle pohledem na kouzelný provaz, když vtom zamečela koza. „Ale, ale a na kozičku bych byla skoro zapomněla. Už jdu, už jdu a babička hnala se ze světnice.

Jaké však bylo její překvapení, když dveře otevřela. Na prahu stála koza a radostně se k ní tulila. Babička se zarazila. „Kdo kozu odvázal? Aby tak . . .“ a babička byla v několika vteřinách u plotu. Hledá, hledá, provaz nikde. Běží do světnice, pohlédne na stůl . . . opravdu je to provaz od její kozy.

„Já vám dám, vy . . .“ a babičce vyklouzlo slovo, kterého již dávno od ní nikdo neslyšel. „Půjdu ke starostovi“ a babička sáhla po svátečním vlňáku, ale šátku nikde. Babička se zarazila. „Snad mi ho také neukradli?“ — Opravdu, její krásný, květovaný šátek zmizel.

„Co teď? Má jít ke starostovi? Ještě se mi vysmějí, že jsem provaz kupovala“ — Z myšlenek vytrhla babičku koza, která dosud v síni stála a vesele zamečela. Babička nemohla se zdržeti smíchu, když ji uviděla . . . Když vyvedla kozu opět na zahrádku, cikánů tam již nebylo. Zmizeli, jak přišli.

Tak si koupila babička Součková — kouzelný provaz.

Milé dítě! Snad se směješ babičce, jak se napálila. Ale dej si pozor, abys nebylo samo pověřivé. Nevěř kartám, nevěř snům, nemysli, že pátek je den nešťastný. Ve všem spoléhej na Pána Boha a nemusíš se báti ničeho!

■ ■ ■

Zprávy.

Mar. družina školních dívek u sv. Ignáce v Praze šla minulý podzim ze slavnosti do slavnosti. První ke cti Obětování P. Marie v neděli 19. listopadu právě před jejím svátkem. V promluvě vysvětlil dp. ředitel význam toho svátku. Po promluvě střídaly se modlitby a zpěvy. Slavnost zakončena volným rozhovorem o ctnostech P. Marie. — 10. prosince osla-

vily malou slavností svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie. — Hlavní slavnost byla vánoční akademie 17. prosince, spojená s nadílkou chudých dětí. Před Jezulátkem v jesličkách přednášely sodálky dojemné básničky, jež střídaly se s písněmi. V básních i písních projevovaly upřímnou a vroucí lásku k Božskému Děťátku.

Mar. družina školních dívek u sv. Voršily v Praze měla malou vánoční slavnost. Zvlášť dojemný byl výstup „Sírotek u jesliček“. Sírotek nařiká na svou bidu, bohaté dítě se ho ujme a zve ho k vánočnímu stromku, tu se objeví andělíci, obklopi oba a zpívají. Jeden pak osvědčuje: „Kdo má srdce dobré, tomu andělíci sypou na cestu života růže štěstí, modlí se v nebi za něho a ode všeho zlého jej ochraňují.“ Svátek „Neposkvrněného Početí Panny Marie“ oslavila tím, že pořádala malou akademii v družinském sále. V den ten bylo v klášterním chrámu Páně přijato 36 dívek, hlásících se za čekatelky družiny a pak konala se slavnost. Starostka v proslovu svém uvítala nové čekatelky srdečně jako nové bojovnice pod praporem Panny Marie. Na ukončení slavnosti promluvil též ředitel družiny vdp. Kubeš T. J. o významu přijetí za čekatelky a podotkl, že ony jsou naděje družiny, na nich že bude záležeti nyní její rozkvět.

Obrázky z Obořiště. Víte, děti, kde je Obořiště? Je to malá vesnička v Čechách, nedaleko poutního místa sv. Hory. Má jenom 500 obyvatel. Při klášterním kostele je spolek sv. Děťství Ježíšova, ve kterém se vystřídalo již několik set dětí. A k jejich chvále vám musím povědět — ale jenom potichu, aby to neslyšely — že mám z nich opravdu radost. A jistě vás potěším, když vám ukáží několik našich dětí v obrázku.

1. Jak nám psal sv. Otec z Říma.

Sv. Otec psal opravdu dvakrát našim dětem a poslal jim svou podobiznu. Poslyšte, jak se to stalo: Bylo před vánocemi r. 1913, kdy se také u nás tolik mluvilo proti sv. Otci. Abychom mu udělali radost, navrhl jsem dětem, že pošleme sv. Otci pěkné psaní. Poděkujeme mu, že dovolil dětem chodit často k sv. přijímání; povíme mu, že ho máme rádi, a slíbíme mu společné sv. přijímání. Dětem se návrh velice líbil. Psaní jsme ozdobili krásnými malbami a všechny děti z Díla se podepsaly. Před vánocemi jsme psaní odeslali a brzy jsme dostali vlastnoručně psanou odpověď sv. Otce a jeho podobiznu. Zní v českém překladu: „Ze srdce děkujeme svým drahým miláčkům, kteří jsou zapsáni v Díle sv. Děťství v Obořišti a prosíme Pána Boha za milost, aby vytrvali v častém svatém přijímání, aby zůstali hodní k radosti svých rodičů. A na důkaz své zvláštní lásky velmi rádi udělujeme jim a milému Otci řediteli svoje apoštolské požehnání. Dáno ve Vatikáně, dne 16. ledna 1914. Pius X., papež.“ K tomu přiložil sv. Otec 200 krásných obrázků, které sám pro děti posvětil. Radost našich maličkých nedovedete si ani představit a ještě dlouho vzpomínali na tuto krásnou slavnost. Také jeho nástupci Benediktu XV. jsme poslali psaní a také od něho dostali krásné obrázky a dlouhou odpověď. Milé děti! Poproste svého velebného pána a udělejte to také tak. (Dr. P. Josef Miklík, C. SS. R.)

Na Uh.-Brodsko: časopis „Pán přichází“ není nikde a nikým zakázán.

Co bylo o tom v novinách není pravda!

Všem odběratelům: Kromě vašich rodičů nemá nikdo práva zakazovat vám četbu a odebrání vašeho časopisu „Pán přichází“!

LA.:

Chvilka dějepisů.

Národ, který v Boha věří, jest vpravdě živ a nezníitelný, řekli jsme minule. Podívejme se dnes na malou chvilku do knihy dějin kteréhokoliv národa a budeme míti příklady pádné.

Židé byli národ vyvolený. Mluvil k nim Hospodin skrze proroky, sytil je zázračně na poušti a dal jim vítěziti nad nejsilnějšími nepřáteli. Slavný byl židovský národ, pokud věřil prorokům a miloval Boha. A co se s ním stalo, když se zprotivil, když ve své pýše neuznal za Syna Božího Krista, který hlásal učení, které se nelíbilo jejich pýše, jejich sobectví a změkčilosti? Byl roztržtěn, do celého světa rozptýlen a jest bez vlasti.

A Řím. Nebylo slavnějšího národa té doby. Dnes není po něm nejmenší památky. Zradil zákony poctivosti a mravnosti, Pravdě vypověděl boj. Odtud jeho záhuba, že odhodil i ty malé zbytky pravé víry a mravů, skryté v jeho pohanství.

To je ze starých časů. Z nové doby jasný příklad nesmrtelnosti věřícího národa jsou Irčané. Byli podmanění Angličany, byla popřena všechna jejich práva národní, pro své katolické náboženství vytrpěli nevýslovná přikolání. A přece nezahynul tento národ. Uchoval si celou svoji vzdornou sílu, až si vybojoval svobodu. A co jest jejich stálou vzpruhou, co jest jejich oporou? Jest to právě katolické náboženství, zakořeněné hluboko v srdci každého téměř jednotlivce. Irčané jsou všeobecně známi svojí neobyčejnou zbožností. Francouzský spisovatel jeden se zálibou se zmiňuje o vroucnosti malého hloučku vojáků při polní mši sv. a dodává: „Byli to jistě Irčané.“

A není nám ani třeba hledati u národů cizích. Náš národ skýtá nám dosti příkladů.

Přijetí katolické víry to bylo, které nám zachovalo samostatnost za knížete Rostislava. Ty doby českého národa můžeme nazývati slavnými, ve kterých panovala knížata, jejichž štítem byl Bůh. A co nastalo vždy, kdykoliv se rozstípl národ a vyvolal mezi sebou boje náboženské? Úpadek, ztrátu samostatnosti a tedy jeho nepřátelské. Co nám přineslo husitství? Rozbýjelo vlast, pátilo knihovny a přineslo spousty poválečného neštěstí a bídy.

A když se jednalo o vybojování svobody pro vlast naši, pluky legiionářů měly jména sv. Václava, sv. Cyrila a Metoděje, američtí katolíci obrovské oběti přinesli osvobození vlasti naší.

To je psáno v knize dějin. A proto musíme si chrániti svoji víru, nikým si ji nedáme vzíti, neboť dosud se ukázalo vždy, že nejvíce škodí národu, kdo bere jemu víru v Boha; a u nás vždy bylo národu na škodu, když zaváděl jinou víru, než je svatá víra římsko-katolická.

Matice cyrilometodějská bude vydávati pěkné čtení pro děti. Právě byl vytištěn první svazek KNIZNICE PRO MLÁDEŽ, obsahující krásnou povídku V ZÁMKU A CHATRČI — od Vlasty Javořické. Objednejte si všichni u Matice cyrilomet., Olomouc, Wurmova ul. — Nebudete litovati!

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
venovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární.
Pořádá P. Emilian Soukup, dominikan.

Za skřivánkem.

Rozlét se k nebi skřivánek,
a zmizel v okamžik,
sladičkých, zvučných zpěvůnek
Ti jása dík.

Skřivánkem chtěl bych, Pane, být,
a k nebi zalétat,
se na zem více nevrátit,
jak chtěl bych rád!

Vím však, co já teď učiním,
svou láskou vzlétnu výš
a v ní si navždy vystavím
svou a Tvou chýš.

MIKLÍK:

Pohádky o Ježíškovi¹⁾.

Dříve uměly babičky vypravovat velice pěkné pohádky: o živé vodě, o Zlatovlásce, o zakletých princeznách, a kdo by je dovedl všechny vyjmenovat. Večer dralo se peří; v jizbě bylo teplounko, v kamnech praskal vesele oheň a babička vypravovala pohádku za pohádkou, jako když zlata ukrajuje. Děti poslouchaly — ani spát se jim nechtělo. Ale nejpěknější byly přece jenom pohádky o Ježíškovi.

Chcete, děti, abych vám některou pověděl? Tož poslouchejte! Ale kdo nebude potichu, půjde za dveře a neuslyší nic. Tak začneme!

1. Co se stalo při narození Ježíškově.

Lidé v Betlemě byli zlí a nedobří. Když Panna Maria hledala nocleh, všude ji odbyli a zavřeli před ní dveře. Proto musela jít do chléva za městečkem a tam se narodil Ježíšek.

V tu chvíli šel sv. Josef právě po ní cestou domů. Náhle se otevřelo nebe a bylo světlo jako ve dne. Tisíce andělů sneslo se k zemi a začalo krásně zpívat. Jejich píseň byla tak pěkná, že všechno na světě zapomnělo na svou práci a dívalo se a poslouchalo.

Na poli večereli právě dělníci. Leželi na zemi, uprostřed byla mísa. A co se stalo? Kdo měl právě lžičku v míse, nepozvedl ji; kdo dával právě do úst, zastavil se a všichni se dívali k nebi a poslouchali anděly. Tak velice se jim líbil jejich zpěv. — Jinde hnal pastýř stádo oveček a právě chtěl jednu neposlušnou udeřit holí — vtom se ovečky zastavily a obrátily hlavy nahoru. Také pastýř zapomněl na ránu, držel hůl v ruce a poslouchal. V lese pili zrovna jeleni z potoka — ale hned přestali a hleděli na nebeské světlo.

Milé děti! To byl jenom zpěv andělů a všechno bylo prý tak dojata, že zapomnělo na svou práci a poslouchalo. Jak pěkně bude teprve v nebi, kde uvidíme samého Ježíška a Pannu Marii! Hleďíš opravdu, abys do nebe přišlo?

2. Jak zvířata a stromy poslouchaly Ježíška.

Když chtěl Herodes Ježíška zabít, utíkala s ním Panna Maria do cizí země. Cesta jim trvala velice dlouho; šli skoro ustavičně po samém písku a po skalách. Nikde nebylo ani travičky, ani človíčka.

¹⁾ Aby mne některá čiperná hlavička nepodezřívala, že jsem si pohádky sám vymyslel! Jsou již velice staré. Našel jsem je v knihách, které byly napsány před sedmnácti sty lety.

Jednoho dne uviděla Panna Maria dva veliké lvy, kteří běželi zrovna proti nim. Velice se jich polekala, ale Ježíšek se jenom usmíval. Jak se podívala Matička Boží, když lvi doběhli, padli na přední nohy, sklonili své hlavy až k zemi a neodešli, dokud si s nimi Ježíšek nepohrál a jich nepohladil.

Na druhý den bylo zase velice horko. Na večer přišli na jedno místo, kde stály tři stromy, obsypané krásným ovocem. Ale byly tak vysoké, že sv. Josef nemohl na ně ani dosáhnouti. Ježíškovi bylo opravdu líto, že Panna Maria má takovou žízeň. Proto vstal, šel ke stromu a pravil: „Poroučím ti, aby ses ohnul až k zemi.“ Sotva to pověděl, v tu chvíli sklonil se strom, že si mohli natrhat ovoce.

Milé dítě! Klekneš po každé, když přijdeš do kostela? Či nevěříš, že ve svatostánku zůstává Ježíšek a dívá se na tebe? Buď rozumnější, než byla nerozumná zvířata a stromy!

3. O němém děvčátku.

Cestou do Egypta přišla Panna Maria do jednoho města. Na ulici potkala malé děvčátko. Protože slunce již zapadalo, prosila o nocleh. Děvčátko bylo němé, ale hned je zavedlo ke svým rodičům. Otec a matka byli dobří lidé; proto nechali sv. poutníky zadarmo ve své světnici.

Když večer Panna Maria Ježíška napojila, položila ho do postýlky, aby se vyspal. Za chvíli přišlo děvčátko a dívalo se na malého Ježíška. Byl tak pěkný a tak se usmíval ze spánku, že děvčátko se sklonilo a políbilo ho na čelo. A hle! v tu chvíli byla maličká uzdravena a mohla zase mluvit.

Milé dítě! Ty dáváš Ježíškovi ještě lepší nocleh při sv. přijímání. Ty ho nesmíš jenom políbiti, ale nosíš jej ve svém srděčku. Proč je tedy tvoje dušička pořád tak nemocná? Proč má pořád tolik hříchů? Já ti to povím potichu, aby to druzí neslyšeli. Ale nesmíš se na mne proto hněvat! — Protože nemáš Ježíška tolik rádo, jako toto malé děvčátko! Není to pravda?

Malá Terezie od Ježíška.

(Upravil P. V. Vošahník, C. SS, R.)

Konečně se přiblížil den, kdy malá Terezie směla jíti k prvnímu sv. přijímání. Velmi pečlivě připravovala se na tento den, který byl nejkrásnějším dnem jejího života, dnem čestným a radostným pro Terezii i pro celou rodinu. Bylo to 8. května 1884. Toho dne ráno, když se probudila, cítila, jak jí srdce buší samou radostí a svatým nadšením. Ještě v postýlce seděla, ale myšlenky měla u Ježíška a říkala mu opět a opět: „Můj nejmilejší Ježíšku, nyní nastal ten veliký den!“ Později napsala sama o svém prvním sv. přijímání: „Ó jak sladké bylo

toto první láskyplné spojení mé s Ježíškem. Ano, milostný Ježíšek vtiskl mé duši políbení nejčistší lásky. Dobře jsem cítila, že on mne miluje, a to mne nutilo, abych též já jemu lásku vyznávala: „Miluji tě, můj milý Spasiteli, a daruji se ti zcela a navždy.“ Malá Terezie přestala žít pro sebe, Ježíš jediný byl jejím Panem. A ona dostala svému slovu po celý život. Srdce, darované Pánu v den prvního sv. přijímání, zachovala mu čisté, zářící liliovou bělostí, až do smrti.

Po tomto prvním sv. přijímání přála si jen, aby směla k sv. přijímání choditi častěji. Ale v tom nebyla tak šťastná, jako jste dnes vy, milé dívky. Ona dostala dovolení, přistoupiti ke stolu Páně, pouze na veliké svátky. O kdyby byla směla jiti každý den k sv. přijímání, nikdy by toho byla vlastní vinou nezameškala!

Když malá Terezie božského Spasitele přijala do svého srdce, snažila se, úsilovně prospívati ve všech ctnostech. Nikdy nic neřekla, co by urazilo bližního, nadávky nebo klení z úst nevypustila, také vždy o jiných dobře smýšlela a mluvila; nedala se obsluhovati, ale sama druhým ráda posloužila. Vždycky byla přívětivá a laskavá a měla pro každého milý úsměv, i pro ty, kteří se jí nelíbili, nebo ji ublížili. —

O tomto článku zvláště přemýšlejte, milé dívky! A jestliže jste v něčem tak nejednaly, jako Terezie, prostě milého Spasitele za odpuštění a učíte předsevzetí, že příště budete jednati podle příkladu malé Terezie.

Hleďte, drahé dívky, milý Ježíšek je též váš bratříček, a jste-li opravdu dívky hodné a zbožné, miluje vás Ježíšek právě tak, jako malou Terezii. Následujte příkladu malé Terezie ve všech věcech, které jsem vám vypravoval. A nevíte-li někdy, co máte činiti, jak si máte počínati, pomyslete si: co chce Ježíšek ode mne, nebo: jak by to činila malá Terezie; činila by to vůbec, nebo by to opomenula? — Čiňte jen to, co chce milý Ježíšek, a co by činila malá Terezie. Zajisté bude vám to někdy obtížné, snad velmi obtížné. A tu, milé dívky, rychle hleďte, kdo by vám pomohl. — A kdo jest to, kdo vám chce pomoci, abyste byly a zůstaly hodnými a ctnostnými? — Malá Terezie to jest, která vám chce pomoci. Ona jest v nebi a tam prosí za vás u trůnu Božího, vyprošuje vám od milého Jezulátka sílu a milost, abyste se staly opravdu ctnostnými a zbožnými, pravými dítkami Božími a opravdovými dítkami mariánskými.

A připadá-li vám někdy za těžko, něco dobrého vykonati, v některé ctnosti se cvičiti nebo zlého se varovati, volejte k malé Terezii, a volejte k ní vůbec častěji za dne o pomoc.

Milostný Ježíšek vám udělí hojnost svých milostí a učiní vás opravdu spokojenými a šťastnými; vaši milí rodičové, vaši představení a všichni lidé budou vás míti rádi, budou se radovati z vašeho ctnostného života, a v nebi budou všichni andělkové a všichni svatí plesati a za vás prositi, aby každý z vás stal se bratříčkem, každá z vás stala se sestřičkou milého Ježíška, a takovými abyste také zůstaly.

Může býti větší štěstí nad toto, milé dívky? Nikoli; vždyť jako bratříčkové, jako sestřičky drahého Ježíška máte v jistém smyslu nebe na zemi

M. ALFONSA:

Obrázky z pouti.

IV.

Do Lyonu! Toho dne jsme neobědvali v hotelu, jídlo nám dali na cestě do vlaku; v papírových krabicích bylo nachys-

táno vždy pro dva, i lahvičky s vínem. Byli jsme spokojeni. Na místo jsme dojeli pozdě odpoledne, ubytovali se a vykonali pobožnost v klášterním kostele sester nejsvětější Svátosti, které dnem i nocí před svatostánkem konají adoraci.

Když jsme tam přišli, byla také vystavena. Světlo víry a lásky, vyzařující z monstrance — jenom zrakem duše možno bylo je zachytit — předstihlo jas hořících svící kolem.

„Ježíši tichý a pokorný srdcem, ve Svátosti skrytý, učiň srdce naše, podle Srdce svého,“ modlily se řeholnice, klečící v lavicích a naše modlitby spojily se s jejich.

Vykonali jsme poutní pobožnost se sv. požehnáním a rozešli se na své byty a k večeři, po ní jsme se šli podívat na Carnotovo náměstí, dvě minuty od hotelu. Tam vám byla, milé děti, podívaná, jaké vy jste ještě nikdy neviděly: ohromné prostranství, dokola kolem bylo vyplněno boudami s cukrovím, hračkami, různými lahůdkami a uprostřed se vám točil tak pěkný kolotoč, že až oči přecházely. Koni, sloni a jeleni, ano i prasátka, na kterých se mohl svézt, kdo chtěl — ovšem za peníze — a což ty kočáry! A muzika, jako celá kapela, a když vám spustila o něco dále u zvěřince a střelnice druhá a u cirkusové boudy třetí, bylo vám to až k ohluchnutí pěkné. Není možno všechno popsat, ale toto stojí za zmínku: jeden pán ve svém cukrářském stánku dělal cukrdlata a cukrové špalíčky. Do jakési nádoby nasypal cukrového prášku, strojkem zamíchal a v minutě vytahoval dlouhé šňůry sladkostí, které sekal na drobné kousky a házel na hromadu. A měl jich, že byste je nesnědly ani do rána.

Druhý den časně ráno šli jsme do chrámu Notre-Dame, Naší Paní na Fourvieu a to byla první francouzská svatyně, výhradně mariánská, do níž jsme na své cestě vstoupili. Je na místě tak vyvýšeném, že vyhlíží jako hrad, sídlo mocné královny. Také ji nazývají „chrámem, domem zlatým“, neboť je mnoho zlata v ní sneseno a žádná jiná prý se jí v nádheře nevyrovná. Tak zbožný lid francouzský miluje Božskou Matku, všechno zlato a šperky snesli sem k ozdobě, když se svatyně budovala.

Napadlo mi, kdyby náš lid měl jenom stý díl obětavosti, že by naše chrámy, zvláště poutní mariánské, vyhlížely jinak. Přičinite se o to aspoň vy, dívky, nenechte žádné sošky mariánské, ani obrazu odstraniti, již vděčnost vás k tomu nutí, neboť Ona dala a chovala Ježíška, Přitele dítek. Její dlaně jej hladily, kolébaly, plénky praly a objímaly, proto nyní její Syn tak rád vyslyší prosby, když je za nás k přimluvě spíná.

A kdybyste viděly vroucí zbožnost francouzského lidu i dí-

tek, zvláště když jdou ku stolu Páně, vím, potom že byste se v kostele ani jednou zvědavě neohlédly, neštěbetaly, velebného pána v náboženství poslouchaly, tak aby francouzské dítky, kdyby sem náhodou zavítaly, mohly říci: „No, jste hodné, budeme s vámi kamarádit!“

Na kopuli chrámu je 7 m vysoká socha sv. Michaela, na rozích věže, pojmenované jmény čtyř základních ctností, a stěny také ozdobeny symboly jejich (znaky). V jedné je zvon „Magnificat“, který váží 7500 kg, a 13 menších zvonků, které jsou tak zladěny, že při bití hodin zvoní mariánské a jiné písně kostelní.

Nahoru nás dopravila elektrická dráha a hned po sejítí se započala mše sv. a pobožnost. Všichni poutníci přistoupili ku stolu Páně, a já, kdykoliv jsem pohlédla na mramorovou sochu Matky Boží a řady praporů nad oltářem, zašeptala k Ní nějakou prosbu, kterých jsem si z naší vlasti vezla velikou zásobu.

Kristus sestoupil do duší a potom nám z monstrance požeňnal. Po mši sv. jsme odešli do nejbližší restaurace na společné snídání a tam nám nalili do hlubokých talířů čokolády a dali žemle, lžíce k tomu a my jsme ji jedli jako polévku. S počátku jsme se na sebe rozpačitě rozhlíželi, ale když tak jedl pan biskup a jiní velcí páni, zkusili jsme to také a dovedli.

Potom jsme si prohlédli spodní kostel, či kryptu, podivili se uměleckým památkám uloženým tam, a šli nakoupit památek. Na zpáteční cestě zastavili jsme se ve chrámě sv. Jana Křtitele, kde ve vzácné skřínce je ukryto srdce sv. Vincence z Pauly, který z lásky ke Kristu svátostnému činil divy křesťanské lásky a milosrdenství. Pomodlili jsme se u něho, aby nám srdce podobná jeho vyprosil.

Odpoledne prohlídka města a lyonských veletrhů, po večeri příprava na cestu k dalšímu cíli do Paray-le-Monial, kde Božské Srdce zjevilo se zbožné řeholnici Markétě Alacoque. Časně ráno opouštěli jsme Lyon, krásné město, které skrývá tolik významných událostí z doby prvních křesťanů. Nad ním strmí svatyně mariánská jako maják.

Zdrávas, zdrávas, zdrávas, Maria, Naše Paní na Fourvièru!

Dr. J. MIKLÍK:

Obrázky z Oboříště.

2. Nechtěla se již modliti.

Bylo to za hrozné světové války. Také z naší vesničky odešlo mnoho mužů na vojnu a mnoho se jich již nevrátilo.

Naše děti vzpomínaly často na své drahé otce a mnoho se za ně modlily. Mezi nimi byla také malá Mařenka. Ale jednou přišla domů a rozhodně prohlásila: „Mamínko, já se už za tatínka modlit nebudu.“ — „A proč ne?“ — „Protože Ježíšek je jistě hluchý. Již jsem mu tolikrát říkala, aby mi poslal tatínka domů a ještě to neudělal. On jistě již neslyší.“

Milé dítě! Ježíšek slyšel dobře každou tvou modlitbu a po každé tvojí prosbě znova poručil svému andělíčkovi, aby dobře chránil tvého tatínka. Vzpomnělas na to, Mařenko, když jsi ho po převratu opět doma líbala?

3. Proč ne tatínkův?

Potkám-li nějaké neznámé dítě, obvykle se vyptávám, čím je. Odpověď bývá různá. Některé děti mi poví své jméno; menší říkávají, že jsou maminčiny anebo babiččiny. Ale ještě žádné dítě mi neodpovědělo, že je tatínkovo.

Proč asi? Poněvadž matka mívá obvykle děti raději a méně je trestá. Jak bys odpověděl ty, můj čtenáři a čtenářko? Aspoň ve svých modlitbách na tatínka nezapomínej! On musí tak těžce pracovat, aby tě uživil a ošatil. Opláť mu to svou vroucí modlitbou!

4. Dělal Ježíškovi radost.

Kdysi jsem vypravoval dětem o bolestném zjevení sv. Markéty. Viděla Pána Ježíše — ale jeho svaté Srdce bylo celé opletené trním, takže z něho až kapala krev. S hrůzou dívala se na to světice a v duchu se tázala: „Pane Ježíši, kdo ti to udělal?“ A božský Spasitel jí odpověděl, že mu to dělají lidé svými hříchy.

Děti daly se do pláče. Bylo jim opravdu líto Ježíška. Ale jejich tvářičky se brzy rozjasnily. Pověděl jsem jim, aby za to hleděly udělati Ježíškovi každý den nějakou radost. Chcete věděti jak? Poslyšte!

Asi za týden přišly děti zase a vypravovaly mi, co každé pro Ježíška udělalo. Jedno dávalo pozor, aby poslechlo hned, jak mamínka zavolá. A skoro nikdy nemusela matka volat dvakrát. Jiné mi mohlo říci, že za celý týden neudělalo schválně žádný hřích. A ostatní? Jedna odpustila své spolužačce a hned s ní mluvila; druhá nechala po každé jednu kostku cukru, který dostala ke kávě; jiná si vzala na svačinu jenom chléb a máslo — nechala.

Snad řekneš, že jsou to maličkosti. Dobrá! Ale Pán Ježíš pochválil právě chudou vdovu, ačkoliv dala v kostele jen čtyři halěře. — Děláš také radost Ježíškovi? Přivstaneš si také někdy, abys přišla ve všední den na mši svatou?

5. Chtěl políbit Ježíška.

Byl to malý, usměvavý hošík. Jednou uviděl za vesnicí kříž a na něm obraz božského Spasitele. Pohled na jeho bolesti jej velice dojal. Vyskočil na stupínek a chtěl obraz Pána Ježíše políbiti — ale marně. Kříž byl vysoký a on ještě tak malý. Ale láska je vynalézavá. Hoch běžel k dědečkovi a prosil ho, aby jej vysadil. Dědeček vyhověl rád jeho prosbě a pozvedl jej až po přibité nohy Spasitelovy. Ale hošík byl nespokojen a stále volal: „Výš! Ještě výš!“ až vtiskl políbek na jeho svatá ústa.

Milé dítě! Pán Ježíš měl z tebe jistě radost. Ale ještě lépe děláš, kdykoli jdeš ke sv. přijímání. Na kříži visí jenom dřevěný obraz Spasitelův — ale ve velebné Svátosti oltářní čeká na tebe sám Pán Ježíš. Jenom hleď, abys ho nikdy nelíbalo zrádně, jako Jidáš, abys nikdy nemělo při sv. přijímání velký hřích na své dušičce!

6. Aní se na mne neusmál.

Byla to malá Anička. Teprve třikrát viděla jaro, ale měla mne velice ráda. Kdykoli jsem šel vedle jejich domku, nechala všeho a běžela naproti, aby mi políbila ruku a pochlubila se svojí panenkou. A když mne propásla, tukala aspoň na okénko a kynula mi svojí buclatou ručkou na pozdrav.

Ale maličké se brzy zdálo, že její lásku málo splácím a proto si umínila, že mne vyzkouší. Brzy potom jsem měl kázání. Anička seděla v lavici a nepokojně sebou vrtěla. Co se jí asi stalo? Pravou příčinu jsem se dověděl teprve později. Sotva přišla z kostela domů, běžela k matce a stěžovala si: „Maminko! Dnes jsem se dívala pořád na velebného pána, ale on se na mne ani neusmál a ani jednou mi neřekl: Aničko!“

Dnes je z ní pilná Orlice a jistě se již nediví, proč jsem se na ni ani neusmál. Milé dítě! Choď rádo na kázání a nehněvej se, i když velebný pán musí někdy napomínati a kárat!

□ □ □

KNIŽNICE PRO MLÁDEŽ jmenuje se sbírka krásných knih, které bude pro vás vydávat Matice cyrilometodějská. Právě vydána první kniha „V ZÁMKU A CHATRČI“ od Vlasty Javořické. Smíšci najdou tam mnoho pro sebe, a kdo si rád zapláče, také nalezne tam mnoho dojemného. Kniha stojí Kč 4.

ČASOPIS KATOLICKE MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA:

Zas přišel máj.

Zas květy slunce vyvábilo
a zas se směje kraj,
mé srdce prudce zabušilo:
Ó to již přišel máj!

Máj s úsměvy a štěstím, písní,
máj Boží Matičky,
kol ní se děti její tísni,
jak v úlu včeličky.

A podávají ke Tvé zdobě
svých srdcí čistý květ,
kéž otevře se jenom Tobě
a nikdy pro zlý svět.

METOD:

Dítě u Marie.

Viděl jsem v jednom římském kostele velmi pěkný obraz. Zajisté chcete vědět, milé děti, jaký? Jest to vlastností dětí, že jsou zvědavé. Hned vám povím.

Na pěkné louce kolem Nazaretu stála Panna Maria a držela za ruku Ježíška, jenž se skláněl k něžným květinám. Ptáčkové přilétali a přinášeli v zobáčcích zelené větvičky. Kolem Matičky kvetly sněhobílé lilie.

Nesměle přicházely děti, zdržovány jakousi vnitřní bází. Panna Maria vidouc je, usmála se, uchopila jejich ručky a přivedla je k Ježíškovi.

Malíř zde ukryl pěknou myšlenku. Zdržovalo a zdržuje dosud děti, že nepřicházejí k Ježíškovi rády neb jen nesměle, a to všim právem, vědomí své vnitřní nečistoty, chyb, k Ježíškovi však nemůže přijít nic nečistého. U něj jsou jen sněhobílé lilie, v nichž má zálibu.

Dosud se děti nezměnily. Toník se mnoho zlobí na každou maličkost, Pepík neposlouchá, Mařenka vykládá o jiných nepěkných věcech atd. Pak ovšem necítí radosti u Ježíška, blíží se k němu jen z dálky, neb jen z donucení. Hledejte, milé děti, ve svém srdci, co vás zdržuje od Ježíška.

A pak zbývá jediná, nejlepší cesta, abyste se Ježíškovi nejlépe zalíbily. Chopte se ruky Panny Marie, již vám nabízí, to jest, svěťte jí své chyby a ji prostě o pomoc, kterou vám ráda udělí, aby z vás byly sněhobílé lilie, v nichž by měl Ježíšek zalíbení. Pak uzříte, s jakou radostí vás přivine k sobě, když vás Jemu představí jeho sv. Matička.

Naskytla se vám zvláštní příležitost, drahé děti, abyste projevily svoji oddanost Panně Marii. Jest krásný měsíc květen jí zasvěcen, posvěťte i vy svůj život, své práce, ač dosud malé, tím, že je podáte Marii Panně. Buďte dítkami Mariinými, stanete se pak bližšími Ježíškovi, bude vaším bratrem! Jak blaze jest vám, když vás vine k sobě drahá matička, mnohem sladčeji vám bude na srdci Mariině.

Jste dosud dítkami, netušíte, jaký život jest ještě před vámi, nevidíte, kolik nebezpečí se v něm skrývá, kolik bolu se tají za oponou budoucnosti. Hrozí nebezpečí ztratit víru, poskvřniti hříchy sněhobílý šat milosti Boží, jež vás činí lilie před očima Ježíškovými. Budete-li však pod pláštěm Marie, nic vám nehrozí, jste bezpečny, uchováte si libou vůni milosti a na konec vás představí Maria jako své děti svému Synu při soudu; pak nalezne milost před Synem každý, kdo hledal ochranu u jeho sv. Matky.

BOŘITA, O. P.:

Pozdrav z Paříže.

Paříž, 5./IV. 1923.

Milé děti, chci vám dnes vyprávět několik příběhů o hodných francouzských, katolických dětech. Říká se stále, že Francie jest naším vzorem, nuže, následujte svých malých přátel sesterské Francie.

V pařížské nemocnici leží na smrtelné posteli šestileté děvčátko, které touží přijmouti Ježíška před svou smrtí. Přišel velebný pán, vyzpovídal hodnou děvušku a pak jí podal nejsvětější Svátost. Půl hodiny děvčátko neotevřelo úst a jenom stále hovořilo v srdečku se svým hostem. Po dlouhém dikůčinění táží se holčičky, proč tak dlouho mlčela, a šestiletý andílek odpovídá: „Poslouchala jsem milého Pána Boha.“

„Co ti pravil Pán Bůh?“ „Oh, něco velmi krásného! Já jsem láska, miluj mne!“ „Co bys chtěla?“ táží se jí příbuzní. „Chtěla bys uzdravení nebo hračky, či co jiného?“ Nevinné dítě sepjalo ruce a řeklo prosebně: „Chtěla bych zítra přijímati...“

V jisté farnosti připravovala se 7letá dívka ku prvnímu sv. přijímání. Zbožní rodičové pečovali, aby celý její život byl nejkrásnější přípravou ke sv. Hostině. Pro andělskou zbožnost byla dívka vyvolena p. farárem, aby po sv. přijímání četla hlasitě za všechny věřící odprošení. Četla doma lístek s matinkou, pojednou pohodí hlavinkou a řekne: „Ne, to není pravda, vidíte, že ne, matinko, já jsem vždycky milovala Ježíška...“ V odprosné modlitbě totiž stálo: Odpusť, dobrý Pane Ježíši, že jsem tě vždy nemilovala... Mohly byste i vy, mé dítka, mluvit tak, jako vaše kamarádka ve Francii?

Sedmiletý František se chystá k sv. přijímání. Jásá a výská radostí. Vychovatel chtěl ho potrestati káravým pohledem, ale nemohl; sám byl dojat čistou jeho radostí. „Františku,“ otázal se ho, „co budeš dělati, až přijmeš Pána Boha?“ „Co budu dělati? Budu jej milovati!“ František řekl krátce, co velcí učenci v tlustých knihách napsali. Jedno stačí a jedno jest nutné: Milovati Pána Boha. Již za jeho velkou lásku, kterou se nám dal v nejsvětější Svátosti.

Příště vám napíšu něco o čestné stráži dítek před nejsvětější Svátostí, jak ji konají vaši bratřanci a sestřenky v Belgii.

M. ALFONSA:

Obrázky z poutí.

V.

Několik hodin cesty vlakem bylo před námi. Dostí namáhavé, ale kdo měl času mysliti na obtíže, když jsme se každou minutou blížili k místu tak posvátnému, jako je Paray-le-Monial, kde svatá Láska o lásku lidstva prosila? Však i v našich srdcích vzrostla již v růže rudé, plamenné, pocítila, že Srdce Ježíšovo musí býti milováno tak, jak zaslouží. I když není možno často a každému putovati k této posvátné kolébce lásky, nejsme od Něho vzdáleni, neboť skoro v každé vesničce je katolický chrám a v něm svatostánek, v němž láska Srdce Božského dnem i nocí dlí.

Přinášeli jsme Jemu růže lásky srdcí svých. Kraj méně

a méně úrodný, více pastvin nežli polí, ale nám se zdál nesmírně bohatým proto, že prostřed něho je místo zjevení.

Ještě před poutí slyšela jsem pochybnosti o tom dokonce, že ona řeholnice si všechno vymyslíla, ale, když jsem se přesvědčila, poznala jsem, že tak mluví jen lidé, kteří ku sv. svátostem chodí málo nebo vůbec nikdy. Kdyby častěji a se zbožností opravdovou přistupovali, jejich duše by Krista dokonaleji poznaly, pochopily, že je pravdou a možno, aby se zjevil dívce řeholní, která svoji duši s Ním spojovala nejen každý den, ale často i v noci dlela před svatostánkem a modlila se. Kdo Bohu více obětuje, ten od Něho více dostane.

O příchodu, jak řinuly se z očí našich slzy a milo, sladko bylo duši v této památné svatyni! Jak dojaly mne prapory dětmi z Holandska, Cherbièn ve Francii a odjinud darované, jsem vám popsala v pozdravu odtud. Také nezapomenu na dojem, jaký měla jsem při pohledu na sochu Božského Srdce, na rakev s tělem přeblažené řeholnice, a čínský nápis, do franštiny přeložený: „Naše srdce schována jsou u tebe.“

Po kázání a mši sv. spěchali poutníci k obědu, neboť jsme měli k pobytu tam určeny jenom tři hodiny, a když jsem také chtěla odejít, u dveří mne dojal smutný obrázek, až srdce zabořelo. Ona dáma-poutnice klečela u klekátka, na němž sténalo její ubohé dítě s ošklivou hlavičkou, mělo silný záchvat padoucnice...

Nemluvila, nikoho o nic nežádala, jen svýma útlýma rukama svírala zmítající se nešťastné dítě. Z očí, na sochu Božského Srdce upřených, řinuly se bohaté proudy slzí. Rety, chvějící se vzlykem, prosily o smilování a úlevu bolestí něžného mateřského srdce. Zaplakal každý, kdo se zahleděl na tuto skupinu bolestí. Netušila jsem však, že více dětí ubohých, nešťastných uřím v Lurdech, kde vyhublé ručky k Neposkvrněné u jeskyně spínat se budou a při svátostném průvodu s pláčem budou volati: „Pane Ježíši ve svátosti, také my děti nevinné musíme trpět, uzdrav nás!“

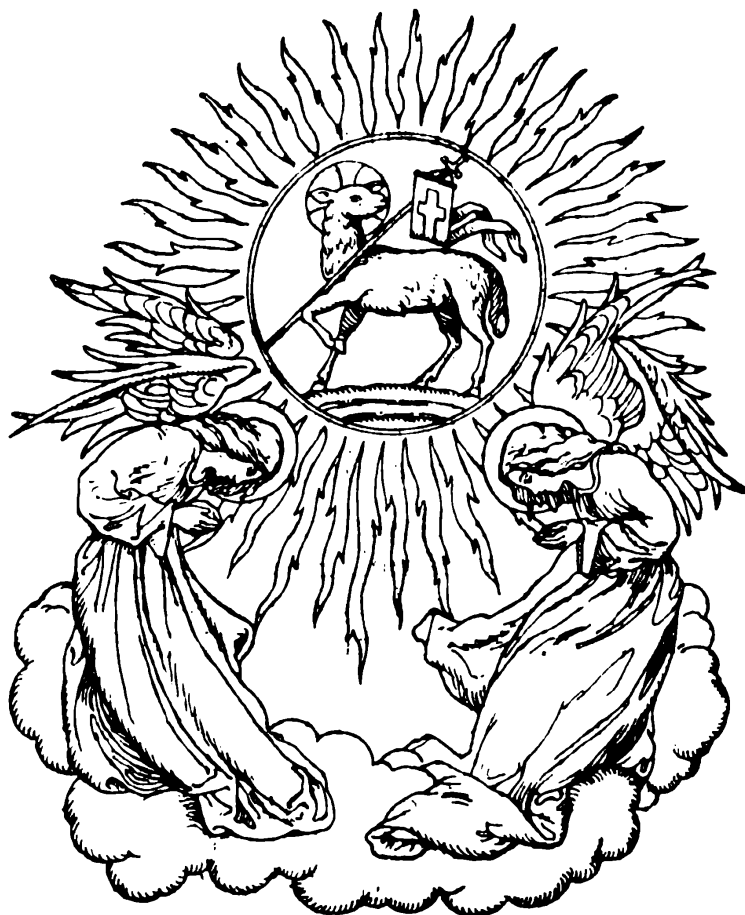
Chrám se prázdnil. Přemáhajíc odpor, poklekla jsem k dítěti a nabídla se, že u dítěte počkám, chce-li matka se jít ke hlavnímu oltáři pomodlit a památkami dotknouti rakve. Svolila, šla a za chvíli se vrátila.

Když jsem u dítěte ubohého klečela, pohlédla jsem k svatostánku a mojí duši kmitlo vroucí přání:

„Kéž děti naší vlasti zůstanou ušetřeny podobného neštěstí, nejen zkázy, nemoci tělesných, ale hlavně duševních, neboť tyto mohou způsobiti více škody, nežli tělesné.“

A to se může státi jenom tehdy, budou-li děti milovat a

ctít Srdce nejsvětější zvláště ve svatostánku dlicí. A hodně přijímatí s podobnou láskou a úctou, jakou měla přeblažená řeholnice Markéta.

Dr. J. MIKLÍK:

Pohádky o Ježíškovi.

4. Jak cikánka hádala Ježíškovi.

To jste, děti, jistě ještě neslyšely! Proto dávejte pěkně pozor!

Cestou do Egypta potkala Panna Maria u jednoho města cikány. Seděli právě u ohně a vařili si oběd. Když uviděli Matičku Boží, přiběhli a prosili o almužnu. Jedna z nich vzala Pannu Marii za ruku a slíbovala, že jí bude hádat. Ale Matka Boží nebyla pověřčivá a hned cikánku pokárala: že je to hřích a že nesmíme nikomu hádat z ruky.

Cikánka odešla, ale za chvíli se vrátila znova. Panna Maria odešla právě pro vodu, sv. Josef sbíral dříví na oheň a Ježíšek seděl pod stromem a odpočíval. Cikánka vzala jeho bílou ručku a chtěla mu hádati — ale najednou zbledla a třásla se na celém těle. Když se Panna Maria s vodou vrátila,

velice se jí polekala a tázala se, co tu dělá. Cikánka nemohla dlouho promluvit ani slova. Teprve za chvíli přišla zase k sobě a vypravovala: „Vzala jsem ručku tvého dítěte a chtěla jsem hádati, co ho čeká. Ale dítě mi přísně pohrozilo a řeklo mi, abych se ohlédla. Obrátila jsem se a tu jsem viděla horu, na ní veliký kříž a na tom kříži umíralo tvoje dítě. Kolem chodilo mnoho lidí, kteří naň pokřikovali a se mu posmívali. Dlouho jsem se dívala, až tvoje dítě mi řeklo: „To budu jednou trpět také za tvoje hříchy a za tvé hádání.“

Cikánka domluvila; již nikdy nechtěla z ruky hádati. Panna Maria tiše plakala.

Milé dítě! Vzpomínáš rádo na Ježíška na kříži? A když vidíš pichlavé trny v jeho hlavince, pamatuješ, že je má také pro tvoje hříchy? Budeš ještě dělati hřích?

5. Ježíšek u loupežníků.

Sv. Rodina utíkala dále. Najednou se dověděl sv. Josef, že v lese před nimi jsou loupežníci. Proto čekal, až bude večer, aby jich nikdo neviděl. Ale loupežníci se o nich přece dověděli, číhali na ně a všechno jim pobrali. Sv. Rodinu odvedli do své skrýše.

Náčelník loupežníků měl malého synáčka, který se jmenoval Dismas. Tomu se Ježíšek velice zalíbil a bylo mu ho líto. Proto šel k otci, objal ho kolem krku a pravil: „Prosím tě, tatínku, nedělej nic tomu hošíkovi; pusť je a dej jim všechno, co jsi jim vzal.“ Protože stále prosil a plakal, otec mu konečně vyhověl a sv. Rodinu propustil. Když odcházeli, obrátil se Ježíšek k Dismasovi a pravil mu: „Až budeš veliký, odplatím ti tento dobrý skutek.“

Dismas vyrostl a stal se loupežníkem. Ale jednou byl se svým druhem chycen, odsouzen a ukřižován na hoře Kalvarii. Vedle sebe viděl ještě třetí kříž a člověk na něm zdál se mu tak známý. Podíval se lépe a poznal Pána Ježíše. Proto ho prosil za pomoc a Pán Ježíš mu slíbil, že ho vezme do ráje.

Milé dítě! Dobře si pamatuj, že Pán Ježíš nezapomene na nic dobrého! Když se odměnil i loupežníku, odplatí také tobě všechno, co mu uděláš. Hleď proto být opravdu hodné!

Dr. J. MIKLÍK:

Obrázky z Oboříště.

7. Na pohanské děti.

U nás máme krásný spolek sv. Dětství. Proto vykládám často o ubohých dětech pohanských: jak jejich nemilosrdní

rodičové je zahazují, prodávají anebo krmí svými dětmi svoje vepře. A již často jsem viděl, jak naše děti plakaly; bylo jim líto jejich pohanských bratříčků a sestríček. Abychom jim pomohli, sbíráme na ně almužny a posíláme je misionářům. Za deset roků jsme vykoupili a zachránili 63 dětí pohanských.

Ale někdy jsem byl opravdu až dojat láskou našich dětí. Jednou — bylo to ještě před válkou — přišla malá Bětuška a dávala mi 15 K na pohanské děti. Tázal jsem se, od koho je dostala. Vypravovala mi, že maminka jí chtěla koupit nové šaty; ale ona ji uprosila, aby je směla dát na pohanské děti. — Jindy bylo u nás divadlo a děti mi donesly vstupné. Do divadla již nešly.

Šťastné děti! Jak vás za to jednou Ježíšek pochválí! Vždyť sám řekl: „Co jste učinily jednomu z těchto mých bratří nejmenších, mně jste učinily.“

8. Jak se malá Paraska připravovala na první sv. přijímání.

Znáte, děti, malou Parasku? Jistě ne! Byla to čiperná Rusínka až kdesi od Lvova, která spolu s matkou pracovala ve zdejším panském dvoře. Již měla 13 roků a ještě nebyla u prvního sv. přijímání.

Začal jsem s ní přípravu, ale šlo to pomalu. Paraska — to jméno znamená česky: Velký pátek — uměla z celého náboženství jenom sv. kříž a Otčenáš. Ale učila se dobře a za dva měsíce uměla všechno potřebné. Když jsem jí vykládal o umučení Páně, dala se do usedavého pláče. Protože byla chudičká, půjčili jí milosrdní lidé bílé šaty. K oltáři šla jako andělíček.

Někdy jsme se spolu také srdečně zasmáli: to když se malá Paraska přeřekla. Jednou jsem jí řekl, že Židé Pána Ježíše zajali a zavedli do města. Druhou hodinu mi malá Paraska vypravovala, jak zavedli Pána Ježíše na Dobříš — tak se jmenuje město u Obořiště. O Kainovi mi pravila, že býval v hospodě — místo hospodář.

Dnes je opět ve své rodné vesničce za Lvovem. Zda si vzpomene někdy na naše Obořiště, kde se jí tak ujali?

9. Ale my máme hříchy.

Spolek sv. Dětství založil u nás veledůstojný P. Cyril Varcha, který však brzy zemřel. Děti ho měly velice rády a dlouho naň nemohly zapomenouti. V den jeho smrti chodily do kostela a dávaly za něho na mši sv. Když jednou přišly opět a prosily o mši sv., radil jim velebný pán, aby přistoupily také ke stolu Páně. Ale jako jedněmi ústy volaly děti:

„Ale my máme hříchyl“ Kněz se usmál a tázal se: „A co dělá člověk, když má hřích.“ Děti porozuměly a přišly opravdu ke sv. zpovědi.

To je několik obrázků z našeho Obořiště. Ale nemyslete, že tu máme samé andílky. Někteří mají také rohy, ale ty vám ukazovat nebudu. Takových je všude dost a také byste se od nich ničemu dobrému nenaučily.

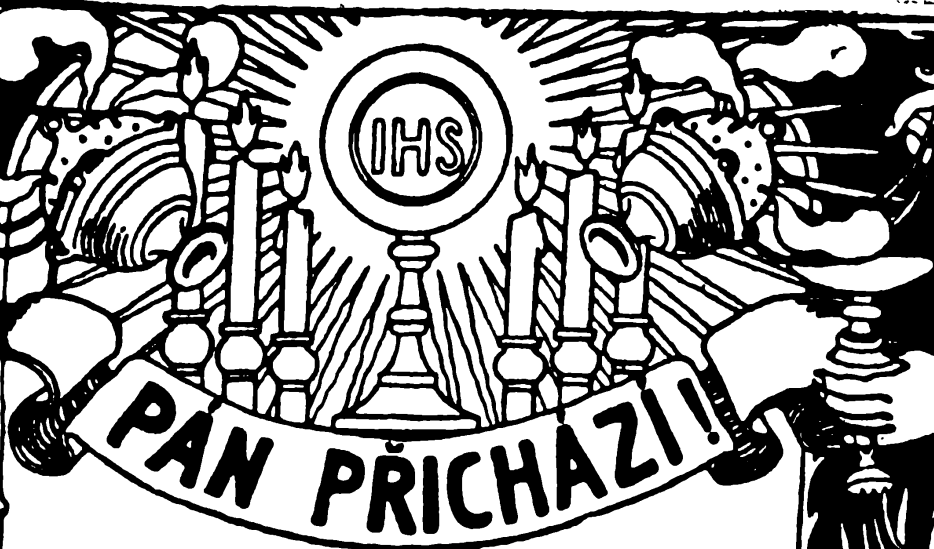

Důstojník a sv. přijímání.

R. 1905 zuřila válka rusko-japonská. Blížil se den 26. května, v němž se měla strhnouti rozhodná námořní bitva. Japonské lodi se již sešikovaly a očekávaly klidně útok. V poledne dal admirál Togo prázdnou všem svým důstojníkům. Večer měli se vrátiti. Mezi nimi byl též japonský důstojník — katolík. A víte, jak použil volného času — snad posledního ve svém životě? Od rána byl již lačný a nyní vsednul na první rychlík a jel do nejbližšího města Nagasaki, aby zde přijal Tělo Páně, svou posilu do boje. Právě ve tři hodiny končil své díkůčinění. Nato zase vsedl na vlak a večer byl již na svém místě. Nad mořem snesla se noc a když vyšly hvězdy, rozzuřil se divoký boj. Ruské loďstvo bylo potřeeno a zničeno. Ze všech důstojníků vyznamenal se nejvíce horlivý katol. důstojník. Jako čestné vyznamenání směl převzít šavli zajatého ruského admirála na znamení poddání se.

Co jsem tím chtěl říci? Jen tolik, že poctivý křesťan je též dobrým vlastencem, a že od Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti naučíte se pro vlast a národ žít a umírat.

KUPTE SI „Petřík, malý apoštol častého sv. přijímání“, jest spisek, jenž šíří časté sv. přijímání u dítek. Obsah: Osmiletý Petřík vroucně miluje božského Spasitele, přijímá ho denně v nejsvětější Svátosti oltářní, apoštoluje pro časté sv. přijímání mezi svými spolužáky. Svou obětavou a hrdinskou smrtí obrací i svého nevěřícího otce ku pravé víře . . . Dejte dětem toto dílko do rukou! Dovede upoutat malé čtenáře, kteří je přijímají s radostí a se zájmem. Po druhé vydala a zasílá „Mariánská družina bohoslovců“, Olomouc, Salesianum. 1 výt. 1.50 Kč, 10 výt. 14 Kč, 100 výt. 130 Kč.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

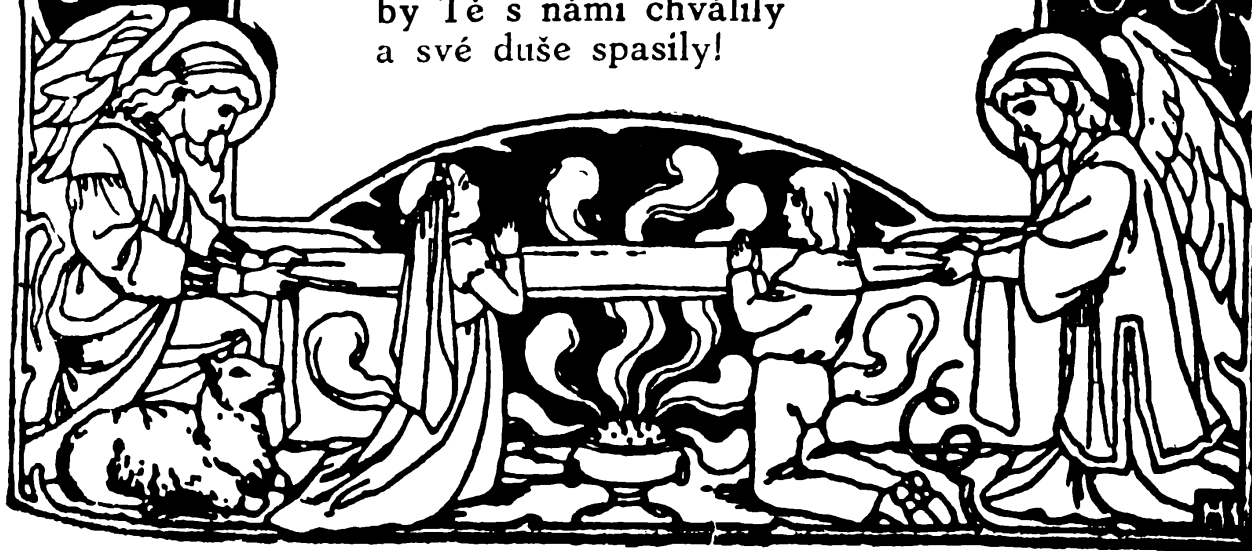
K. D. Lutínov:

Za pohanské děti.

Hospodine, Otče všech,
Ty víš také o dětech,
které Krista neznají,
pravé Matky hledají.

Bože, na ně pamatuj,
také za ně pněl Syn Tvůj
v hořkých mukách na kříži,
jich též hledal v obtíži.

Ty je vyved' z bludných cest,
dej jim přijat svatý křest,
by Tě s námi chválily
a své duše spasily!

BORITA:

Děti v kostele.

Víte, kdo prý nejvíce ruší v kostele? Nezlobte se, ale říká se, že prý děti. Přiznou prý se, tři, čtyři, dupají jako dragouni a skoro utíkají kostelem. Před oltářem prý některé nepokleknou, na čele učiní nějaké záhadné znamení — říkají tomu kříž, a teď se ohlížejí po celém kostele. Pojednou jim zase něco napadne a jako o závod letí z kostela pryč. Je jim to jedno, je-li to i při pozdvihování. Řekněte sami, jest hodné dítě, které se takto chová? Může se říci, že miluje Pána Ježíše? Často se zdá, jako by takové dítě ani nevěřilo, že je v kostele Pán Ježíš přítomen!

Zbožné děti chodí po špičkách v kostele, pomalu a zbožně se pozehnají svěcenou vodou. Křížek učiní pěkně zřetelně, ne nějaké čáry máry od čela přes nosík dolů. A pak klečí pěkně rovně, jak vidívají andělky klečeti, a co je hlavního — pěkně se modlí k Pánu Ježíši. Z takových dětí má radost Pán Ježíš i anděl strážný. Mezi které děti patříš?

Dr. J. MIKLÍK:

Pohádky o Ježíškovi.

6. Jak si Ježíšek hrával.

Dokud byl Ježíšek malý, hrával si s dětmi nazaretskými. Ale jak krásné to bývaly hry! Nikdy se při nich nehádali, ani nezlobili.

Jednou si hráli na krále a malého Ježíška udělali králem. Postavili mu na trávníku pěkný trůn a na hlavu mu dali krásný věnec. Jedni stáli kolem něho jako stráž, druzí mu posluhovali, ostatní přicházeli a se mu klaněli.

Jindy si hráli na ulici. Protože bylo po dešti, dělali si rybníčky; z jednoho tekla voda do druhého. Z bláta hnětli malé ptáčky a stavěli je do řad kolem rybníčků. Najednou Ježíšek vstal, zatleskal ručkama: hned všichni ptáci ožili a vesele odletěli. To vám byla radost!

Milé dítě! Již často chtěl Ježíšek, aby také tvoje dušička ožila — ale ona přece byla dlouho mrtvá. Víš, čím umírá naše duše? Každým velkým hříchem, který uděláme. Budeš ještě hřešit? A polepši se brzy!

7. Zlý hoch Jidáš.

Mezi dětmi, s kterými si hrával Ježíšek, přicházel někdy také

Jidáš. Byl to malý, zrzavý a zlobivý chlapec. Stále se hádal, s nikým se nesnesl a každému hleděl pokazit radost.

Jedenkrát dělaly si děti zase rybníčky. Najednou přišel Jidáš, rybníčky jim pošlapal a vodu z nich vypustil. Děti se daly do pláče a Ježíšek ho za to pokáral: „Co to děláš, Jidáš?“ To Jidáše dozlobilo, že Ježíška udeřil a utekl.

Když přišel Ježíšek domů, stěžoval si Panně Marii a na konec pravil: „Ale největší bolest mi Jidáš udělá, až bude veliký.“ A to se také stalo. Zradil Pána Ježíše a prodal ho za třicet stříbrných.

Milé dítě! Udeřilo bys také Ježíška? Jistě mi říkáš, že ne. A přece jsi to již často udělalo a Ježíšek si na tebe také stěžoval Panně Marii. Poslouchej! Udeřilo jsi někdy svého spolužáka? Házelo jsi po něm kamením? To všechno jsi udělalo Ježíškovi, protože on řekl: „Co jste udělali jednomu z malých dětí, to jste udělali mně samému.“ Budeš ještě takový?

8. Ježíšek po prvé ve škole.

Když bylo Ježíškovi pět roků, zavedl ho sv. Josef do školy a posadil ho mezi nejmenší žáčky. Za chvíli přišel pan učitel; děti ho uctivě pozdravily. Napřed se zbožně pomodlili. Když uviděl učitel nového školáčka, šel k tabuli a napsal na ní abecedu. Chtěl vyzkoušet Ježíška, co umí.

Tázal se, aby mu pojmenoval první písmeno abecedy. Ježíšek poslechl; ale hned začal vykládat, proč se to písmeno tak jmenuje a proč se tak píše. Učitel poslouchal, poslouchal a velice se mu divil. Ještě nikdy neslyšel dítě mluvit tak krásně a rozumně. Když jednou potkal Pannu Marii, velice chválil jejího synáčka; tak dobrého školáka prý ještě neměl nikdy.

Milé dítě! Ježíšek uměl všechno, protože byl Pán Bůh. Ale on ví ještě více. On vidí i do tvého srdčka a ví všechno, co děláš. Jaká by to byla hanba, kdyby tam viděl také hříchy! Proto se po každé dobře zpovídej a nic nevynechávej! Ježíška neošidíš!

* * *

Ale už dost. Ještě vím hodně pohádek, ale nevím, jestli se vám líbí. Proto napřed počkám, jestli mi děti napíší, abych jim je pověděl. Abyste věděly, kde zůstávám, prozrazuji vám svoji adresu: Josef Mělník v Obořišti u Dobříše, Čechy.

■ ■ ■

Evička.

Eviččina maminka onemocněla. Možná, že jí hrozilo nebezpečí brzké smrti. Ale Eviččina maminka byla chudá a

proto seděla dále u šicího stroje, aby mohla zaopatřiti chléb své dcerušce. Ale matička milovala své dítě a pro dítě nebylo jí nic těžké.

A poněvadž učinila matička, co mohla, učinil Otec nebeský ostatní. Evička doposud nepoznala, co je bída. Jen jedno přání měla Evička. Pan doktor řekl, že by matince velmi prospělo ovoce. Ale peněz bylo třeba na chléb, nezbývalo proto na ovoce.

Denně chodívala Evička kolem obchodnice, před jejímž krámem se usmívalo nejkrásnější ovoce všech druhů a barev.

Právě přivezli dnes čerstvá, růžová jablka.

Kdykoli šla mimo, vždy se smutně zadívala na jablka. Konečně si dodala mysli a otázala se: „Co stojí jedno?“ Obchodnice jí sdělila a čekala, že si děvčátko koupí. Když nekupovala, utrhla se na ni prodavačka: „Proč se ptáš a obtěžuješ, když nechceš koupit!“ „Ach, maminka je nemocná, a ovoce prý by jí velmi prospělo.“ „A její dcerušce, myslím, ještě více,“ odpověděla kousavě obchodnice. Evičku to zabolelo. Stud jí polil líčka. Obchodnice se domnívala, že se dítě červená proto, že bylo přistiženo při lži. Proto jí řekla: „Již vícekrát jsem viděla, jak toužebně hledíš po ovoci a chtěla jsem ti již dátí jablko. Ale prolhaným dětem se dává výprask a ne ovoce!“ Evička zaplakala a řekla: „Já ještě nikdy nelhala!“ „Tak lžeš nyní,“ řekla obchodnice a více si Evičky nevšímalá.

Dívka se obrátila, a když pohlédla na zem, spatřila na zemi ležeti dvoukorunu. Cosi jí našeptávalo: „To bude jablek, jen si to schovej!“ Avšak andílek strážný jí řekl: „Teď jsi byla nespravedlivě obviněna ze lži. Chtěla bys býti též skutečnou zlodějkou?“ Obchodnice zatím se zase dívala na Evičku a viděla, co našla. „Vidíš, teď si můžeš nakoupiti jablek, kolik chceš!“ „Ó ne, ty peníze mně nepatří, ty odevzdám nejbližšímu strážníkovi.“ Vtom utíkal kolem malý Ladík a křičel o závod. „Co řveš, jako by tě na nože bral?“ zeptala se ho prodavačka. „Prosím, já jsem ztratil penízéé a budu doma bit!“ „Neplač, maličký, já jsem našla tvé peníze,“ pravila vesele Evička a podávala Ladíkovi dvoukorunu. „Ale příště buď opatrnější. Peníze se těžko vydělávají.“ Pak chtěla odejít. Ale obchodnice ji zadržela: „Nyní vím, že jsem ti křivdila. Jsi hodné, poctivé dítě a chtělas jablko pro maminku. Dám ti to nejkrásnější a každý den, pokud bude maminka nemocná, budu ti jedno dávat!“

METOD:

Naplnil příkaz Kristův.

(Ze života bl. Josefa Kotolenga.)

Malý Josífek byl řídkým zjevem mezi hochy, vynikal nad všechny dobrým chováním, modlitbou a zvláště láskou k chudým.

Kráčel jednou do školy a přeříkával si úlohu, což mu dalo vždy mnoho práce. Byl pilným žákem, nadání však jeho bylo slabé.

Na cestě potkal chudého hošíka, vyzáblého, otrhaného. Bylo mu ho líto. Ihned mu podal svůj díl, jež mu maminka dala k jídlu.

Chlapec odpověděl úsměvem, zároveň však tak divně pohlédl na Josífka, jako by se ho tázal: „Proč po mně neházíš kamením jako jiní, ty mi dáváš jídlo?“

Josífek cítil soustrast s ubožákem, proto jej pozval, až přijde ze školy, aby přišel k nim, že mu maminka dá více. S blaženým úsměvem běžel do školy. Od té doby ještě více chudé miloval...

Jednou jej zastihla matka při podivném zaměstnání. Chodil s provázkem v ruce a měřil.

„Co to činiš?“ otázala se matka.

„Chci vědět,“ řekl prorocky chlapec, „kolik postelí by se vešlo k nám, až budu velkým, chci náš dům naplnit chudými nemocnými.“

Matce vytryskly slzy radosti, zdálo se jí, že slova hošíkova se kdysi splní.

Za jeho svatý život dostalo se mu velké odměny.

Jednou, pro své slabé nadání, nemohl se naučit těžkému úkolu.

Napadla mu šťastná myšlenka, aby se obrátil k sv. Tomáši Aquinskému, o němž slýchal, jaký to byl učený světec. Důvěrná prosba čistého srdce byla vyslyšena. Z Josífka se stal první žák ve třídě.

Po několika letech se splnila věštba, již Josífek kdysi prosl, z něhož se stal zatím učený a svatý kněz. Bůh mu ukázal zvláštním případem, k čemu jej povolal.

Jednou cizí rodina cestovala městem, kde působil Josef. Matka upadla náhle do těžké nemoci. Nikde však v dobročinných ústavech jí nepřijali. Byla přenesena do chudého domu, kde pro špatnou opatrnost byla již blízka smrti, zanechávajíc zoufalého manžela s třemi dětmi.

Zbožný kněz byl přítomen. Dlouho se nerozpakoval, dal

zvoní v kostele, shromáždil věřící před obraz Panny Marie a modlil se růženec. Když byla pobožnost u konce, byl naplněn nevýslovnou radostí, takže nezdržel výkřik: „Maria nás vyslyšela . . .“; skutečně nebezpečí smrti se brzy odvrátilo.

Josef viděl teď jasně před sebou, co Bůh od něho žádá. Pocítil vřelou touhu pomáhati ubohým nemocným, kteří nemají prostředků, aby si pomohli.

Dlouho nepřemýšlel, jak provést své záměry. Zřídil nejprve malý útulek pro čtyři nemocné.

Bylo to jednou na Štědrý den. V malém útulku chystali malé překvapení pro nemocné, aby jim způsobili radost z Ježíškova příchodu.

Krátce před večerem prosil o přijetí do malé nemocnice mladý muž, jehož zevnějšek ukazoval na chudobu a bledá tvář prozrazovala zákeřnou plicní chorobu.

Zavolali Josefa. Nerozpakoval se dlouho, vida, že mu ho Ježíšek posílá. Hned byl náležitě ošetřen, přišel i lékař, jenž prokazoval Josefovi služby zdarma.

Dobrodinec malé nemocnice nejprve zašel do blízkého kostela, aby tam vyprosil u Ježíška dárek mnohem vznešenější pro své chráněnce, totiž svatou duchovní radost. Malá slavnost začala. U stromečku měl každý nemocný svůj dárek, Josef jim je rozdával zároveň se slovy útěchy a posily.

Zahleděl se do obličeje nově přichozího a radostně vykřikl: „Ty jsi to, Jeníku!“ Slzy radostně vytryskly nemocnému. „Ano, já jsem to, jemuž jsi již jako hoch pomáhal, a domáhám se tvé pomoci i nyní . . .“

Po dlouhé rozmluvě připravil ho Josef i k radostným svátkům, poučiv jej o zpovědi, a dav mu rozhřešení od hříchů . . .

Oba zakusili v nich hojného pokoje. Josef z vědomí dobrého činu, Jeník z čistého svědomí.

Malé símě zaseté Josefem rostlo. Brzy z útulku se stala rozsáhlá nemocnice, a v 50 letech nalezalo se ve stínu stromu, jež zasadil Josef, mnoho tisíc nemocných, přihlásilo se dvanact vznešených osob k ošetřování, z nichž Josef založil spolek lásky, mimo to kongregaci sester sv. Vincence. A tak dokonale naplnil příkaz Krista Pána, jenž pravil: „Toto jest mé přikázání, abyste ve vespek milovali.“

V. S.:

Černý ministrant.

František, 13letý černošek, byl prudký, rozverný hoch. Nebylo jednoho uličnického kousku, jehož by nebyl původ-

cem. Jeho učitel často ho napomínal a varoval. František sice ukázal dobrou vůli a sliboval, že ovládne svou zlobivost, ale za chvíli byla všechna dobrá předsevzetí ta tam. Učitel vzdal se skoro vši naděje, že by kdy z Františka něco kloudného vyrostlo, nezakročí-li pomoc s nebe. — Kteréhosi dne zavítal do školy misionář a vybral si několik hochů, aby ministrovali při bohoslužbách. Ministrantství bylo dávnou tužbou Františkovou. Jak rád by byl poprosil P. misionáře, aby ho přibrál mezi šťastné vyvolence! Avšak nebyl dnes hodný, proto neodvážil se zaprositi. Leč ministrantství nedalo mu pokoje, až našel vhodnou k němu cestu. O polednách přistoupil k panu učiteli, otevřel mu své srdce a snažně ho prosil, aby se za něho u P. misionáře přimluvil. Sliboval, že odloží divokost a stane se hodným hochem. „Ach, dobře to cítím, že Spasitel nechce míti na blízku hocha, jenž se stále zlobí a vzdoruje. A chci však se dokonale polepšiti.“

Bůh odměnil jeho dobrou vůli. František byl připuštěn k ministrování, s tou však podmínkou, že ihned bude zbaven čestného úřadu, upadne-li do bývalých chyb. František však vytrval. S pomocí Boží a s pevnou vůlí a snahou přemáhal své chyby a zůstal pánem hněvivosti. A Pán Bůh, jenž nechává nic bez odměny, bohatě odměnil Františkovu horlivost. P. misionář, který sledoval s radostí hrdinné boje černoška, přijal jej mezi hochy připravující se k prvnímu sv. přijímání. Horlivost Františkova ještě vzrostla. Bezvadně ministroval u oltáře a denně prosil božského Přitele dítek, aby ho sílil. A neprosil nadarmo. Dobře připraven, přijal Spasitele po prvé do svého srdce, jenž tak hojně odplatil velikomyslné, tiché oběti, které mu černý František dobrovolně a věrně denně přinášel.

Co nasiješ, to budeš žíti.

Velká pravda, milé dítě! Ten, kdo sil pečlivou přípravu, může počítati na bohatou žeň, až se dostaví krásná chvíle prvního sv. přijímání.

Mařenka byla jedním z těchto horlivých dítek, jež nezapomínají žádného prostředku, aby se dobře připravily na slavnostní Hostinu. Když začala příprava, udála se s ní nápadná změna. Všichni pozorovali, že její veškerá snaha směřuje k tomuto okamžiku. Když se vrátila z první hodiny, v níž je velebný pán připravoval na sv. přijímání, řekla rodičům: Velebný pán nám doporučil, abychom nyní lépe a svědomitěji vykonávaly své modlitby, ctily Rodičku Boží a přesně

plnily své povinnosti. Slíbila jsem Pánu Bohu, že to vše chci provést. Chci býti a zůstatí hodnou!"

Dostála slovu! Mařenka vzrůstala denně v chuti ku práci, lásce k rodičům, v přesnosti a sebranosti při modlitbě. Po celou zimu vstávala časně z rána a v mrazu a ve tmě pospíchala zamlklými ulicemi, aby nezanedbala ani jednu hodinu katechismu. Ve Francii totiž se nevyučuje náboženství na veřejných školách a tu musí si duchovní správci pomáhati, jak mohou. Jest to ale těžké a kněží ztratí mnoho času, jehož nemají nazbyt.

Milé dítě, možno, dost možno, že se u nás též toho dočkáme; bylo bys též ochotno přinést obět Spasiteli, abys mohlo účastniti se přípravy k sv. přijímání a vyučení v náboženství? Obětovalo bys na to čas, třeba k vyspávání ještě, nebo hře, četbě určený...?

Když přišel velký den, našel Mařenku připravenou. Zásívala v radosti, této sladké radosti dobrých skutků, v radosti tak přístupné všem a tak požehnané. Žala pak s jásotem, přistupujíc k posvátné Hostině, ke stolu Boho-člověka.

Ve Francii chodily dříve dívky k prvnímu sv. přijímání před opuštěním školy. Sv. přijímání bylo jakýmsi závěrčením školního života a posvěcením života nového.

Na večer slavného dne měl velebný pán ještě jednou kázání pro šťastné dívky. Pro mnohé bylo toto kázání řeč na rozloučenou s kostelem, modlitbou, Bohem i — nevinností. Ale Mařenka si umínila, že se bude dále „držeti“ Hned po sv. přijímání dala se zapsati do družiny „Setrvání v dobrém“, jež byla zřízena „v jejím“ kostelíčku.

Tak ráda sem chodila! Ať sem přišla kdykoliv, vždy našla zde věřící modlící se a klanící božským tajemstvím. Spasiteli požalovala si ve svém hoři, jemu sdělila svá přání, touhy i svá tajemství.

Byla šťastná, nevýslovně šťastnější než družky, jež bavily se tanci a výlety, jí nescházelo pranic. Zůstala hodnou až do smrti. A ještě po smrti řekli o ní lidé, že to je tatáž Mařenka, která si před prvním sv. přijímáním umínila, že bude a zůstane hodnou.

To byla žeň dobré setby — dobré přípravy na první svaté přijímání.

Pošlete předplatné! Zůstaňte věrní svému časopisu! Objednejte si knihu „V zámku a chatrčí“!